

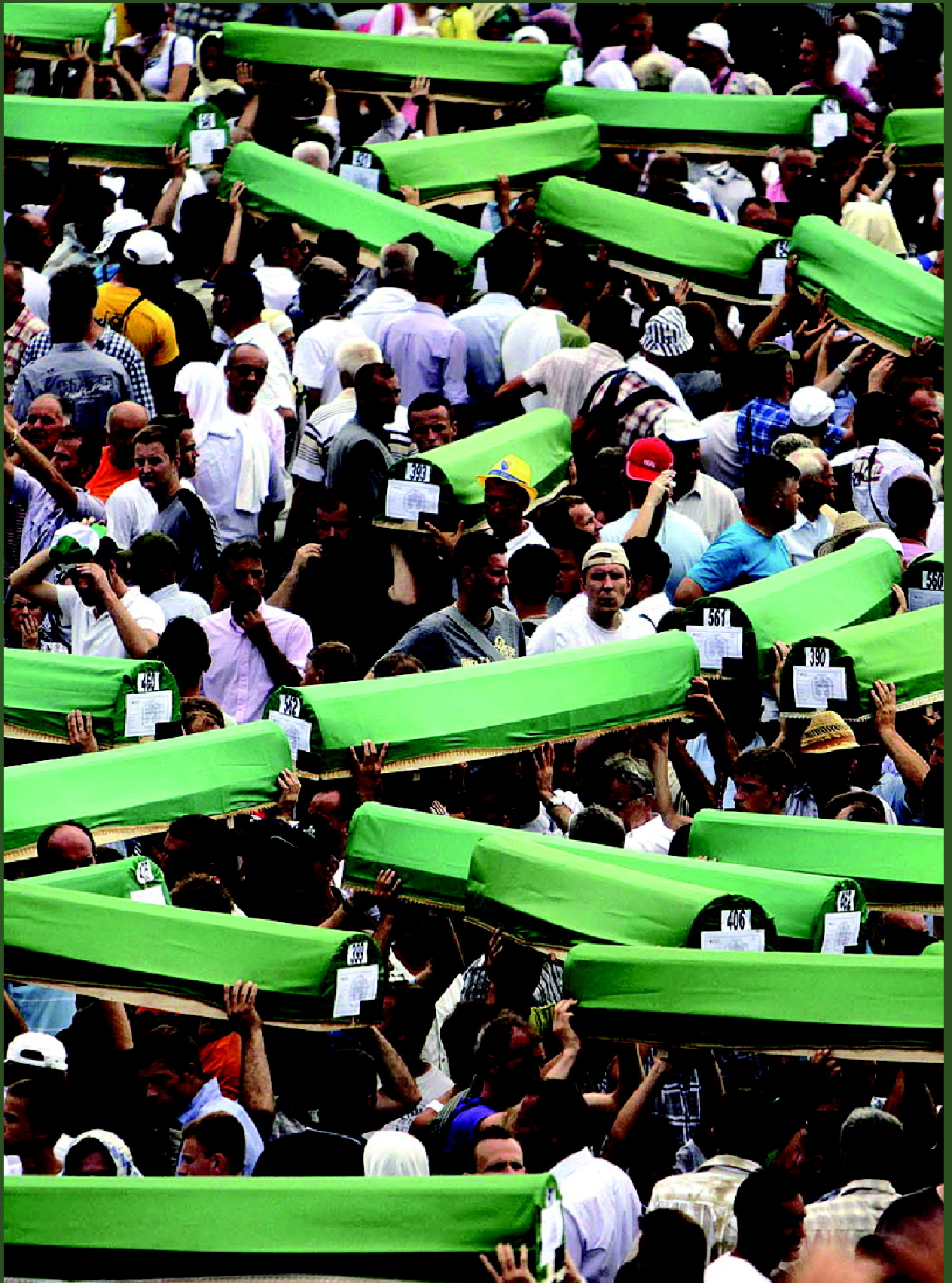

İSTANBUL/2012 RAPOR NO: 07
İSTANBUL/2012 REPORT NO: 07

BU DEVLETLERİN
YARGILANMASINI
İSTİYORUM!
I WANT THE PROSECUTION OF
THESE STATES!

BM Güvenlik Konseyi Daimi Üyesi 5 Devleti
ABD
FRANSA
İNGİLTERE
RUSYA
ÇİN

UHiM ULUSLARARASI
HAK İHLALLERİ
İZLEME MERKEZİ
INTERNATIONAL CENTER FOR WATCHING VIOLATION OF RIGHTS
www.uhim.org

İÇİNDEKİLER

Neden "Hesap Sorma Hareketi?" 5

"Bu Devletlerin Yargılanmasını İstiyorum!" ... 6

SOYKIRIM ve KATLIAMLAR

ABD'nin Vietnam İşgali	10
ABD'nin Guantanamo Toplama Kampı	11
ABD ve İngiltere'nin Afganistan İşgali	12
ABD ve İngiltere'nin Irak İşgali	13
Fransa'nın Cezayir İşgali ve Soykırımı	14
Fransa'nın Tunus ve Çad'daki Sömürgeciliği	15
Fransa'nın Zemin Hazırladığı Ruanda Soykırımı	16
Fransa ve ABD'nin Libya İşgali	17
Rusya'nın Kırım Sürgünü	18
Rusya'nın Afganistan İşgali	19
Rusya'nın Çeçenistan İşgali ve Soykırımı	20
Çin'in Tibet İşgali	21
Çin'in Doğu Türkistan'da Sürdürdüğü Asimilasyon ve Soykırım	22
BM ve NATO'nun Göz Yumduğu Bosna-Hersek İşgali ve Srebrenica Soykırımı	23

KONFERANS METİNLERİ

Aytunç ALTINDAL / <i>Demokrasi mi? Yoksa Güç mü?</i>	25
Prof. Dr. Abdurrahman EREN / <i>Hak İhlallerinin Önlenmesinde Ulusal ve Uluslararası Mekanizmaların Rolü</i>	29
Prof. Dr. Mustafa ŞENTOP / <i>Hukukun Gücü mü, Gücün Hukuku mu? BM Örneği</i>	33
Prof. Dr. Süleyman KIZILTOPRAK / <i>Afrika'da Emperyal Gelenek</i>	39
Dr. Lütfü ÖZŞAHİN / <i>Ortadoğu'da Batı Emperyalizmi ve Dinler</i>	48
Prof. Dr. Doğu ERGİL / <i>Arap Baharı, STK ve Demokrasi</i>	53
Prof. Dr. Mehmet BEKAROĞLU / <i>Arap Baharı Kimin Baharı?</i>	62
Doç. Dr. Hasan KÖSEBALABAN / <i>Türkiye ve Ortadoğu'da Yeni Düzen Arayışı</i>	70

CONTENTS

Why "Call to Account Movement?" 5

I Want the Prosecution of These States!... 6

GENOCIDE and MASSACRES

Vietnam Occupation of USA	10
USA's concentration Camp in Guantanamo	11
Afghanistan Occupation of USA and England	12
Iraq Occupation of USA and England	13
Algeria Occupation and Massacre of France	14
Exploitation of France in Chad and Tunis	15
Rwanda Genocide that France Prepared the Ground For	16
Libya Occupation of France and USA	17
Crimean Deportation of Russia	18
Afghanistan Occupation of Russia	19
Chechnya Occupation and Genocide of Russia	20
Tibet Occupation of China	21
Assimilation and massacres of China in East- Turkistan	22
Bosnia-Herzegovina Occupation and Srebrenica Massacre	23

TEXTS of CONFERENCES

Aytunç ALTINDAL / <i>Is Democracy or Power</i>	25
Prof. Dr. Abdurrahman EREN / <i>The Role of National and International Mechanisms In Preventing The Violation of Rights</i>	29
Prof. Dr. Mustafa ŞENTOP / <i>The Power of Law Or The Law of Power? The Sample of the UN</i>	33
Prof Dr. Süleyman KIZILTOPRAK / <i>Imperial Tradition In Africa</i>	39
Dr. Lütfü ÖZŞAHİN / <i>Western Imperialism and Religions In The Middle East</i>	48
Prof. Dr. Doğu ERGİL / <i>The Arab Spring, Ngos and Democracy</i>	53
Prof. Dr. Mehmet BEKAROĞLU / <i>Arab Spring, Whose Spring?</i>	62
Doç. Dr. Hasan KÖSEBALABAN / <i>Pursuit of A New Order In Turkey and The Middle East</i>	70

neden “hesap sorma hareketi?” why “call to account movement?”

Uluslararası Hak İhlalleri İzleme Merkezi (UHİM), 2010 yılında İstanbul’da kuruldu. Siyasetten hukuka, ekonomiden kültür-sanata, ekolojiden sağlığa, medyadan eğitime kadar, hayatın her alanında gerçekleşen ihlallere ve ihlallere zemin hazırlayan kurum ve kuruluşlara karşı mücadele etmek üzere yola çıkan UHİM; hazırladığı raporlar, basın açıklamaları, salon toplantıları ve uluslararası organizasyonlarla, bu alandaki çalışmalarını sürdürüyor.

Bu anlayışla yeni bir ‘Hesap Sorma Hareketi’ başlatan UHİM, kampanyaya 6-7-8 Nisan 2012 tarihleri arasında Taksim Metro Kültür Merkezi’nde gerçekleştirilen ‘Bu Devletlerin Yargılanmasını İstiyorum!’ etkinlikleriyle start verdi. Kamuoyunda yankı uyandıran ve büyük bir ilgi ile takip edilen etkinlikler kapsamında fotoğraf sergisi, konferanslar, gezici tanıtım aracı ve imza kampanyası gibi pek çok aktivite gerçekleştirildi.

Önümüzdeki süreçte benzer çalışmalarla devam edecek olan kampanya, Türkiye’de sergiler, konferans programları ve kamuoyu oluşturmaya yönelik etkinliklerle sürdürülecek. Uluslararası alanda ise farklı ülkelerde gerçekleştirilecek basın açıklamaları, salon organizasyonları ve çeşitli aktivitelerle ‘Bu Devletlerin Yargılanmasını İstiyorum!’ kampanyası dünya kamuoyunun ilgisine sunulacak.

Sizler de, her bir imzanın çok değerli olduğu bu kampanyaya www.uhim.org adresimizden katılarak destek olabilirsiniz.

International Center for Watching Violation of Rights (UHİM) was founded in 2010 in Istanbul. UHİM has sat out for struggle against violations and institutions or organizations laying groundwork for violations in many areas of life ranging from politics to law, economics, culture and arts, ecology, health, media and education; which conducts its work in these areas by prepared reports, press releases, meetings and international organizations.

With this understanding, UHİM mounting a new “Call to Account Movement”, has started the campaign by events “I want the prosecution of these states.” which are held in Taksim Metro Culture Center between 6, 8 April 2012. Lots of activities such as photograph exhibitions, conferences, a mobile orientation vehicle and a signature campaign are included in the events that are acclaimed and followed with great interest by the public.

In the next process, the campaign will go ahead by similar studies to mold public opinion in Turkey. In international arena, the campaign “I want the prosecution of these states.” will be presented to the interest of World public opinion by press releases, meeting organizations and several activities in different countries. **You can also support the campaign with your precious signature via www.uhim.org.**

bu devletlerin yargılanmasını istiyorum! I want the prosecution of these states!

Dünyada barışın teminatı olduğu iddiasındaki Birleşmiş Milletler Teşkilatı (BM), “adalet ve güvenliği, ekonomik kalkınma ve sosyal eşitliği, uluslararası tüm ülkelere sağlamak” amacıyla 1945 yılında kurulmuştu. Ancak dünya, mutlak veto yetkisine sahip Güvenlik Konseyi Daimi Temsilcisi konumundaki beş ülke, ABD, İngiltere, Fransa, Çin ve Rusya’nın, bugüne kadar sayısız işgal, katliam ve soykırım gerçekleştirdiğine ve bunların hemen hepsini BM, NATO ve Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) gibi bağımsız kurumların desteğiyle sürdürdüğüne şahit oldu.

Bu beş ‘adalet dağıtıcısı’ ve ‘demokrasi aşığı’ devlet, dünyaya ahkâm kesip insan haklarını ihlal ettikleri gerekçesiyle bazı ülkeleri ‘cezalandırırken’; bir taraftan da milyonlarca masum sivilin yaşamını yitirmesine sebep oldukları işgal ve soykırımları gerçekleştiriyorlar.

The United Nations Organization (UN) alleged as being the guarantee of peace around the world, was founded in 1945 with an objective of “providing justice and safety, economic development and social equity to all countries worldwide”. However, the world has witnessed numerous occupation, massacre and genocide of five countries, the USA, the UK, France, China and Russia, which are in the position of Security Council Permanent Representatives with the absolute veto power and also has witnessed the support of independent organizations such as the UN, NATO and International Criminal Court (ICC) through almost all of them.

These five “dispenser of justice” and “democracy-loving” states have been “penalizing” some countries for violating human rights by making judgments without restraint on one hand; and they have been carrying out occupations and genocides that cause the loss of millions of innocent civilians on the other hand.

Bütün dünyayı tehdit eden bu uygulamalar, uluslararası hukuk mercileri, sivil yapılanmalar ve dünya devletleri tarafından sorgulanmalı ve sorumlular yargılanmalıdır. Hepsinden önemlisi, insanlığı uçuruma sürükleyen bu uygulamaların sorumlularının vicdanlarda yargılanması ve cezalandırılmasıdır.

These ones and many other occupations, aggressions, massacres and genocide movements threatening the entire world with their practices should be questioned by the international law-makers, civil structures and world states and those responsible ones should be prosecuted. Most importantly, those responsible for these practices that led humanity to the abyss should be prosecuted and punished in the social conscience.

Öte yandan sürdürdükleri bu işgal, soykırım ve ambargoların yanı sıra, kendi politikalarını gerçekleştirebilmek adına devletlerin içişlerine karışıyor, din, dil, etnik köken ve mezhep farklılıklarını körükleyerek çatışma ortamı yaratıyor, ardından bu bölgelere milyarlarca Dolar'lık silah satışı yaparak içsavaşları körüklüyor, Uluslararası Ceza Mahkemesi kanalıyla ülkelerin bölünmesine ve siyasî istikrarsızlıkların derinleşmesine zemin hazırlıyor, küresel finans kurumları eliyle dayattıkları politikalarla ülkeleri ekonomik çıkmazlara sürüklüyor, halkların demokratik tercihlerini hiçe sayarak statükocu işbirlikçileri eliyle darbe yapılmasını sağlıyor ve bütün bu uygulamaları sözkonusu devletlere yardım etmek, oraya demokrasi götürmek, barış ve huzuru sağlamak adına gerçekleştirdiklerini iddia ediyorlar.

Türkiye Cumhuriyeti tarihine baktığımızda, bu uygulamaların sayısız örneği olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Başta 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat darbeleri olmak üzere ülke tarihimizdeki bellibaşlı kırılma noktalarının tamamında sözkonusu devletlerin etkisi göz ardı edilemez.

Bugün 'Arap Baharı' olarak tanımlanan karmaşık sürecin de sözkonusu devletlerin kontrolü altında devam ettiği açıktır. Geçtiğimiz yıl Kaddafi'yi yakalamak bahanesiyle Libya'ya giren ve sadece birkaç hafta içinde onbinlerce masum sivil katleden bu devletler, dünyanın en büyük petrol ve doğalgaz üreticilerinden Libya ile milyarlarca Dolar'lık antlaşmalar gerçekleştirdi. Jeopolitik, jeostratejik ve jeoekonomik açıdan dünyanın en önemli bölgesi olan Ortadoğu'daki dengelerin yeniden şekillendiği bu süreç, 'halk devrimleri' imajıyla meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

İşte sözkonusu devletlerin; barışın, adaletin, güvenliğin teminatı olsun diye (!) kurdukları BM'nin çalışmalarına başladığı 1945 yılından bu yana gerçekleştirdikleri hukuk ve insanlık dışı uygulamalardan bazıları:

1. 1944'te gerçekleştirilen ve 200 bin kişinin sürgün edildiği Kırım Sürgünü (RUSYA)
2. 1945'te başlayan ve 1.5 milyon insanın öldürüldüğü Cezayir Soykırımı (FRANSA)
3. 20. yüzyılın ortalarına kadar Tunus ve Çad'da devam eden işgal hareketleri (FRANSA)
4. 1950'li yılların başlarından itibaren Tibet'te sürdürülen soykırım ve asimilasyon politikaları (ÇİN)
5. 1955-1975 yılların arasında devam eden ve 3 milyondan

Beside these occupations, genocides and embargos, in order to develop their policies, they mingle with internal affairs of other states; create conflict environment by instigate differences in religion, language, ethnicity and sect. Next they instigate civil war by selling weapons to these regions for billions of dollars; lay the groundwork for division of countries and deepening of political instability via International Criminal Court; drag the countries to economic predicament with the politics dictated by global financial institutions; provide the status quo collaborators to make coup by disregarding democratic preferences of the peoples; and claim that they do all these practices in order to help the states concerned, bring democracy to there and ensure peace and welfare.

When we look at the history of Turkish Republic, we can easily see numerous examples of these practices. With the inclusions of the coups of May, 27th; March, 12th; Sept, 12th and Feb, 28th, in the entire main break points in our country' history, the effect of the states concerned cannot be ignored.

It is also clear that the complicated process called as 'Arab Spring' continues under the control of concerned states. These countries that got in to Libya under the pretext of catch Kaddafi and killed tens of thousands of innocent civilians during only a few weeks, signed multi-billion dollar agreements with Libya that is one of the world's greatest petrol and gas producer. This process in which the balances are re-shaped in Middle-East (the most important region in the world from geopolitics, geostrategic and geo-economics views) is being tried to be legitimated with the image of 'Popular Revolutions.'

Here are the unlawful and inhumane practices of the mentioned states since 1945 when the UN, established in sake of peace, justice and security guarantee (!), had started to work:

1. Crimea Exile where 200 thousand people were exiled in 1994. (Russia)
2. Algerian Genocide began in 1945 and 1.5 million people were killed. (France)
3. Occupations in Tunis and Chad until mid of 20th Century. (France)
4. Assimilation and genocide politics in Tibet since the beginning of 1950's.(China)
5. Vietnam Occupation, between 1955 and 1975, where more than 3 million people were died. (USA)

- fazla insanın ölümüne neden olan Vietnam işgali (ABD)
6. 1979-1989 yılları arasında süren ve 2 milyondan fazla insanın yaşamını yitirmesine sebep olan Afganistan işgali (RUSYA)
 7. 1994 yılında Ruanda'da gerçekleşen ve 1 milyondan fazla insanın hayatını kaybettiği soykırım (FRANSA)
 8. 1994 yılından bu yana Çeçenistan'da yüzbinlerce insanın ölümüne ve 1 milyona yakın sivilin vatanını terke etmek zorunda kalmasına neden olan soykırım hareketi (RUSYA)
 9. 1995 yılında dünyanın gözü önünde işlenen Srebrenitsa katliamına göz yumulması (BM, NATO)
 10. 2001 yılında başlayan ve hala devam eden Afganistan işgali (ABD, İNGİLTERE)
 11. 2003 yılında başlayan ve 1 milyondan fazla masum sivilin ölümüne neden olan Irak işgali (ABD, İNGİLTERE)
 12. 2009 yılında Doğu Türkistan'da binlerce masum sivilin katledildiği Urumçi Olayları ve her yıl yüzlerce sivilin yaşamını yitirmesine sebep olan soykırım ve asimilasyon politikaları (ÇİN)
 13. 2011 yılında yaklaşık 50 bin sivilin yaşamını yitirmesine sebep olan Libya işgali (FRANSA, ABD, İNGİLTERE)
 14. 11 Eylül sonrası süreçte, savaş ya da terör suçuyla suçlanmadığı halde 'Yabancı Uyruklu Düşman Savaşçı' olarak tanımlanarak dünyanın dört bir tarafından getirilen insanlar için bir ölüm kampına çevrilen Guantanamo (ABD)

Bu ve daha başka pek çok işgal, saldırı, katliam ve soykırım hareketiyle bütün dünyayı tehdit eden bu uygulamalar, uluslararası hukuk mercileri, sivil yapılanmalar ve dünya devletleri tarafından sorgulanmalı ve sorumlular yargılanmalıdır. Hepsinden önemlisi, insanlığı uçuruma sürükleyen bu uygulamaların sorumlularının vicdanlarda yargılanması ve cezalandırılmasıdır.

Siz de, yukarıda hukuk ve insanlık dışı uygulamalarından bazıları verilen sözkonusu devletlerin suçlu olduğuna ve sorumluların yargılanmaları, BM, NATO ve UCM'nin yapısının yeniden düzenlenmesi gerektiğine inanıyorsanız; sizleri bu '**Hesap Sorma Hareketi**'ne destek vermeye ve **www.uhim.org** adresimizden imza kampanyamıza katılmaya davet ediyoruz.

6. Afghanistan Occupation, between 1979 and 1989, where more than 2 million people were died. (Russia)
7. Rwanda Genocide where more than 1 million people were died in 1994.(France)
8. Movement of genocide resulting hundreds of thousands of people' death and near 1 million of civilian's migration from motherland, since 1994. (Russia)
9. Conniving Srebrenica Massacre which occurred in front of the worlds eyes , in 1995(UN, NATO)
10. Afghanistan Occupation began in 2001, and still continuous. (USA, England)
11. Iraq Occupation began in 2003, in which more than 1 million of innocent civilians were died.
12. Urumqi events in which thousands of innocent civilians were killed in East Turkistan, and genocide and assimilation policies resulting in death of hundreds of civilians every year.(China)
13. Libya Occupation, in 2011, resulted in death of nearly 50 thousand civilians.(France, USA, England)
14. Guantanamo where turned to be an exterminate camp for people who are defined to be 'alien enemy combatants' and brought from around world, though they cannot be accused of war crimes and terror. (USA)

These ones and many other occupations, aggressions, massacres and genocide movements threatening the entire world with their practices should be questioned by the international law-makers, civil structures and world states and those responsible ones should be prosecuted. Most importantly, those responsible for these practices that led humanity to the abyss should be prosecuted and punished in the social conscience.

If you also believe that mentioned states having unlawful and inhumane practices as given above are guilty and believe the prosecution of those responsible and the need for reorganization of the structures of the UN, NATO and the ICC, we invite you to support this **"Call to Account Movement"** and to join our signature campaign via **www.uhim.org**.

SOYKIRIM ve KATLIAMLAR

GENOCIDE and MASSACRES

abd'nin vietnam işgali

vietnam occupation of usa

Yer: Vietnam

Tarih: 1955-1973

Fail: ABD

Ölü Sayısı: 3 milyondan fazla insan

Sömürgeci güçlerin Güneydoğu Asya'daki planlarından nasiplenene Vietnam, güçlü bir Avrupa'nın teminatı olmak için yıllarca Fransa'nın sömürgesi olmaya mahkûm edilmiş ve buna bizzat Batılı güçler imkân tanımışlardır. Avrupa'nın gücü adına gerçekleştirilen sömürü ve baskı politikası sonucu Vietnamlılar ülkelerini savunmaya çalıştıklarında ağır şiddetle karşılaşmış, sömürgeye direnen unsurlar 1930'larda tamamen ortadan kaldırılmıştır. Milliyetçi akımın aldığı büyük darbeden sonra ülkede Sovyet etkisindeki komünistlerin birlik çağrısına 'ortak düşman' yaklaşımı ile karşılık veren grup işgalden kurtulmak için komünist cephe, birleşirken bu birleşim ülkenin Batı'nın komünist tehlike söylemi ve 'domino etkisi' teorisi nedeniyle, yeni bir işgal ve daha büyük bir savaşın içine çekilmesine sebep olmuştur. Vietnam, Amerika'nın aynı zamanda Çin'e karşı açık bir mesajı, Çin'i içine çekmek istediği bir savaş olarak da görülebilir. Ancak asıl dikkat çeken 3 milyondan fazla insanın ölümüne sebep olan, kullanılan kimyasallarla bir soykırıma dönüştüğüdür.

Place: Vietnam

Date: 1955-1973

Perpetrator: USA

Number of Deaths: Over 3 million

Vietnam that affected from the plans of colonist powers over South- East Asia was forced to be a colony of France for many years as a guarantee of a powerful Europe and it was made possible by Western powers themselves. As a result of exploitation and oppression policies realized on the name of the power of Europe, when Vietnamese tried to defense their country, they faced with heavy violence; the factors resisted against the exploitation are totally extinguished in 1930's. After the injury of nationalist movement, a group in country replied to the call for unity, from communists in country under the influence of Soviets, with the approach of "common enemy". Because of the West's discourse of the communist threat and theory of the domino effect, this unification resulted in a new occupation and the country was taken into a greater war. Vietnam can be seen an open message from America to China and a war that America wants to take the China into. But the main attention is that it turned to be a genocide in which the chemical weapons are used and resulted in death of more than 3 million people.

abd'nin guantanamo toplama kampı

usa's concentration camp in guantanamo

Yer: Guantanamo / Küba

Tarih: 2001-.....

Fail: ABD

Ölü Sayısı: Bilinmiyor

Place: Guantanamo/ Cuba

Date: 2001-...

Perpetrator: USA

Number of Deaths: Unknown

ABD ordusunun 'Gitmo' olarak adlandırdığı Guantanamo, 21. yüzyılın insanlık ayıbı olan ABD işkencehanesinin adıdır. Küba'nın ABD hükümetine süresiz olarak kiraladığı bu bölge 'Küba'nın kalbinde bir hançer' olarak nitelense de aslında insanlığın kalbine saplanan bir hançer olmuştur. Guantanamo; ABD'nin 2001 yılında başlattığı 'terörizme karşı savaş' kapsamında oluşan bir kamp, hapishane, işkence merkezi ya da insanca bir tanımlamanın mümkün olmadığı bir bölgedir. Zira içerde olanların yüzde kaçının bilindiği dahî hiçbir zaman bilinemeyecektir.

Guantanamo that USA army calls "Gitmo", is the name of USA's torture-hall a shame of humanity of 21th century. Even the region that Cuba has rented to USA indefinitely is expressed to be 'a dagger in the heart of Cuba', it become actually a dagger stabbed in humanities hearth. Guantanamo, was formed within 'the war against terrorism' of USA started in 2001, is a camp, a prison, a torture center and a region that it is not possible make a humanistic definition. It will never be known how much of the inside is known.

abd ve ingiltere'nin afganistan işgali

afghanistan occupation of usa and england

Yer: Afganistan

Tarih: 2001-.....

Fail: ABD ve İngiltere

Ölü Sayısı: Bilinmiyor

Place: Afghanistan

Date: 2001-...

Perpetrator: USA and England

Number of Deaths: Unknown

11 Eylül 2001 tarihinde gerçekleşen İkiz Kuleler'e saldırılar sonucunda dünyaya 'terörle mücadele' olarak lanse edilen Afganistan işgali, İngiltere'nin de desteği ile 7 Ekim 2001 tarihinde gerçekleşmiş amaç Usame Bin Ladin'i ele geçirmek ve Afgan halkını demokratik düzene kavuşturmak olarak dünya kamuoyuna sunulmuştur. Ancak bu operasyonun halka yönelik olduğunun ilk kanıtı 3 yıldır kuraklık ve açlıkla mücadele eden insanlara gelen yardım konvoylarının Amerika tarafından engellenmesidir. Pakistan'a yapılan baskı sonucu halk yardım alamazken işgalin söylentisi bile ülkede tedirginliğe yol açarak dış destekli yardımların önünü kesmiş, sivil halkın ölümüne sebep olmuştur. Sovyetler'in yaşadığı hüsrancı yaşamak istemeyen ABD'nin hava harekâtı ile başlattığı bombardıman ise sivil halkı hedef alarak hayatları bir savaş arenasına dönüşen Afgan halkının tekrar zulme uğramasına neden olmuştur. Kısacası Afganistan; önce İngiltere, ardından Rusya ve sonunda İngiltere'nin büyük desteği ile ABD tarafından işgal edilmiştir.

After the attack on the Twin Towers in 11th September 2001, Afghanistan Occupation lanced to world as 'counterterrorism' and began with the support of England in 7th, October 2001. The aim was introduced to world to be 'to Capture Usame Bin Ladin and to make the afghan people reach the democratic system'. But the first evidence of the fact that this operation is against the people is blocking of aid convoys coming to people who suffer from hunger and drought for 3 years. As a result of oppression to Pakistan, people become unable to get aid. Even the rumor of occupation caused uneasiness in the country and prevented external aid to reach Afghanistan, resulted in death of civilian people.

abd ve ingiltere'nin irak işgali

iraq occupation of usa and england

Yer: Irak

Tarih: 2003-2011

Fail: ABD ve İngiltere

Ölü Sayısı: 1 milyon

Mülteci Sayısı: 4 milyon

Soğuk Savaş sonrasında kurmayı planladığı 'Yeni Dünya Düzeni'nde, yeni bir tehdit algılaması oluşturmak isteyen ABD, çok geçmeden bu yeni düşmanı 'terörist İslam' olarak belirledi. 11 Eylül'e kadar siyaset, medya ve kültür-sanat alanında uygulanan politikalarla bu algıyı dünya kamuoyunda yaygınlaştırmayı başaran ABD, 11 Eylül'le birlikte Orta Asya ve Ortadoğu'ya yeniden yerleşmek için aradığı işgal zeminini bulmuş oldu. Böylece önce Afganistan, ardından Irak işgal edilerek küresel hegemonik düzen için son derece stratejik öneme sahip iki bölgedeki ABD varlığı güçlü bir şekilde tesis edilmiş oldu.

Körfez Savaşı sonrasında sürdürülen ambargolarla zaten tükenme noktasına gelen, açlık ve salgın hastalıklar sebebiyle 1 milyondan fazla insanını kaybeden Irak'ta, işgalle birlikte sadece birkaç yıl içinde yine 1 milyona yakın insan hayatını kaybetti. İşgal, ülkedeki alt ve üstyapıyı kullanılmaz hale getirirken, 4 milyon insan hayatta kalabilmek için göç etti, 5 milyon çocuk yetim kaldı. Ayrıca işgal güçlerinin Irak'taki etnik-sekter zenginliği ayrışma ve çatıştırmaya dönüştüren politikaları, ülkede bir iç savaş ve kaos ortamının oluşmasına yol açtı. Ekilen kin ve nefret tohumlarıyla amaçlanan 'bölünme'nin, bugün geline nokta çok da uzak bir ihtimal olmadığı açıktır.

Place: Irak

Date: 2003-2011

Perpetrator: USA and England

Number of Deaths: 1 million

Number of Refugees: 4 million

In the plan of establishing a "new world order" after the Cold War, USA wanted to generate a new perception of treat and this new enemy is chosen to be 'Terrorist Islam'. Until 11th Sep, USA achieved to spread this perception worldwide by the policies implemented in culture and art, media and politics. So it could be find the occupation grounds that it seek for to settle down to Middle Asia and Middle East. Thus, by occupying Afghanistan and then Iraq, USA ensured powerfully its existence in two regions which are very important inside the hegemonic order.

In Iraq, more than 1 million people lost their lives because of hunger and epidemic stem from the ongoing embargos after the Gulf War. With the occupation, another 1 million people died only in a few years. Since the occupation destroyed the intrastructure and superstrucuter, 4 millon people migrateg in order to survive. 5 million children were orphaned. Furthermore, the policies of occupying force altering the ethnic-sectic diversity into separation and conflict resulted in a civil war and chaos over the country. It is clear that "division" is not a remote possibility in the point reached today, which is aimed by sowed seeds of hatred.

fransa'nın cezayir işğali ve soykırımı

algeria occupation and massacre of france

Yer: Cezayir

Tarih: 1830-1962

Fail: Fransa

Ölü Sayısı: 8 yıllık bağımsızlık savaşında 1.5, 132 yıllık işgal sürecinde 5 milyon insan

Place: Algeria

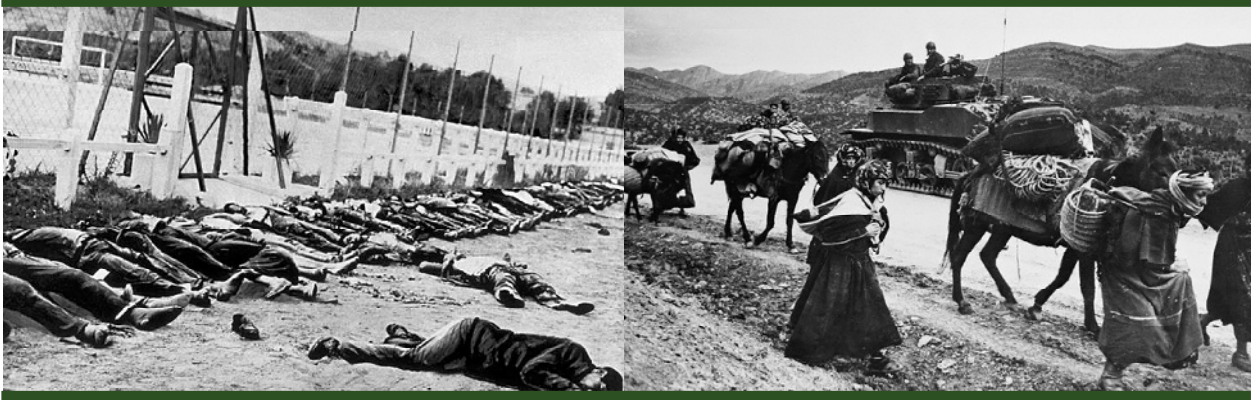
Date: 1830-1962

Perpetrator: France

Number of Deaths: 1.5 million in Independence War for 8 years 5 million during 132 years of occupation

1830 yılında işgal ettiği Cezayir topraklarını tam 132 yıl boyunca sömüren ve insanlık tarihinin en büyük soykırımlarından birini gerçekleştiren Fransa, Cezayir'in 1954 yılında bağımsızlık mücadelesinin başlatılması üzerine 1.5 milyon insanı katletti. Cezayir'in tüm yeraltı ve yerüstü kaynaklarını gaspederek zenginleşen Fransa, 1962 yılında bu topraklardan ayrılırken geriye 132 yıllık işgal sürecinde katlettiği 5 milyon masum insan ve harap olmuş bir ülke bıraktı. Bağımsızlık kazanıldığında 2 milyon insan toplama kamplarında bulunuyordu, yarım milyon insan komşu ülkelere sığınmıştı, ekonomi çökmüştü ve halkın % 80'i okuma-yazma bilmiyordu.

France who exploited Algeria for 132 years and committed one of the worst genocides over the history of mankind occupied Algeria in 1830. When Algeria has started the struggle for its independence in 1954, France has slaughtered 1.5 million people. France getting rich by seizing underground and aboveground resources of Algeria, has left back 5 million massacred innocent people and a ruined country. When the independency is reached, there were 2 million people at concentration camps, a half million of people were refuges in near countries, 80% of people were illiterate and the economy was collapsed.

fransa'nın tunus ve çad'daki sömürgeciliği

exploitation of france in chad and tunis

Yer: Tunusu ve Çad

Tarih: 20. yüzyılın başlarından günümüze kadar

Fail: Fransa

Ölü Sayısı: Binlerce

Place: Tunis and Chad

Date: Since the beginning of 20th century.

Perpetrator: France

Number of Deaths: Thousands

Tunus ve Çad, Fransa'nın Afrika kıtasındaki sömürgeci uygulamalarına maruz kalmış pek çok ülkeden yalnızca ikisidir. Bölgedeki hakimiyetini 19. yüzyıldan bugüne kadar sürdüren Fransa; Tunus ve Çad'ın doğal kaynaklarını yüzyıldan fazla bir süre sömürmüş ve bu amaç uğrunda milyonlarca insanı katletmekten çekinmemiştir. 2. Dünya Savaşı sonrasında Tunus ve Çad'a sözde bağımsızlıklar verilmiş ve yönetimin devredildiği kukla yöneticilerle Fransız sömürüsü devam etmiştir. 2011 yılında Ortadoğu'da başlayan 'Arap Baharı' sonrasında Tunus'taki diktatörlük rejimi sona ermiş gibi gözükse de, sürecin hangi sonuçları doğuracağı önümüzdeki yıllarda daha net görülecektir.

Tunis and Chad are only two of countries exposed to France's exploitation in Africa. France maintaining dominance over the region since 19th century has exploited the natural resources of Tunis and Chad for more than a century and hasn't been beware of killing millions of people for this sake. After World War Two, Tunis and Chad were given their so-called independency but France has resumed its exploitation via 'puppet administrators'. Even it seemed that the dictatorship has ended after the 'Arab Spring' starting in Middle East in 2011, it will be seen easily in future which results will come up from the process.

fransa'nın zemin hazırladığı ruanda soykırımı

rwanda genocide that france prepared the ground for

Yer: Ruanda

Tarih: 1994

Fail: Hutu Milisleri ve Fransa

Ölü Sayısı: 1 milyon

Ruanda'da yaşananlar dünyaya 'vahşi Afrikalıların' törensel bir kurban ayini olarak sunulmaya çalışılırken 3 ay gibi kısa bir sürede gerçekleşen etnik katliamın senelerdir bölgeyi sömüren güçlerin politikalarının bir sonucu olduğu her zamanki gibi görmezden gelindi. Özgürlüklerin teminatı oldukları iddiasındaki BM Güvenlik Konseyi Daimi Üyesi 5 devletin masum insanların katli karşısında aldıkları vahşi tutum gerektiğinde demokrasiden yana olduklarını ortaya koydu. Yaşanan pek çok benzerleri gibi 1994'teki Ruanda soykırımı, Fransa'nın Afrika'daki sömürge emellerinin değişmediğini; diğer devletlerinse çıkarları ve beyaz ırkın üstünlüğü uğruna politikalarını belirlediklerini gözler önüne serdi. Ancak yaşananlar; aynı dili konuşan, uzun yıllar birarada yaşamış fakat sömürgecilik sonrası oluşturulan uydurma kanıtlarla birbirlerine düşman hale getirilen iki etnik unsurun birbirlerini katletmeleriyle sonuçlanmıştır. Kesin rakamlar bilinmemekle birlikte bir milyon insanın hayatını kaybettiği tahmin edilen Ruanda'daki olayları soykırıma dönüştüren en büyük etkense bölgede modern bir sömürgeciliğin devamını isteyen, bu uğurda bu katliamın öncesinde ve sırasında Hutu milislerini başta silah olmak üzere her konuda destekleyen Fransa olmuştur.

Place: Rwanda

Date: 1994

Perpetrator: Hutu militias, France

Number of Deaths: 1 million

While the events in Rwanda are being lanced to world to be a ceremonial sacrifice ritual of 'Savage Africans', it's ignored as always that the ethnic massacre occurring only in 3 mounts is a result of policies exploiting the region for many years. The wild attitude for the massacre of innocent people of 5 countries which are in the position of Security Council Permanent Representatives of UN who claims to be the guarantee of liberties showed that those are in favor of democracy when necessary. Like the similars, the 1994 Rwanda Massacre proved that the exploitation ambitions of France over Africa are unchanged and that the other countries are making their policies for the sake of supremacy of the white race and their expediency. Events has resulted in the killing of two ethnic factors each other who speak in same language and live together for long time but were made enemies after exploitation with trumped-up evidences. The exact number of massacred people is unknown but is it expected to be around 1 million. The biggest factor that turns the events in Rwanda to a massacre is France who wants a modern exploitation to resume in the region. In order to do so, France had helped the Hutus before and during the massacre in each topic, mainly provided weapons.

fransa ve abd'nin libya işgali

libya occupation of france and usa

Yer: Libya

Tarih: 2011

Fail: Fransa ve ABD

Ölü Sayısı: 50 bin

'Arap Baharı' sürecinin önemli ayaklarından biri olan Libya'da, 'Kaddafi'yi ele geçirme bahanesiyle gerekli müdahale zemini hazırlanmış ve Fransa'nın öncülüğünde Libya'ya askeri müdahale gerçekleştirilmiştir. Ancak müdahale için Fransa'nın tutumu ve gerçekleştirilen hava saldırılarıyla sivillerin öldürülmesi tepkilere neden olurken bu müdahalenin altında Avrupa'nın içinde olduğu ekonomik sıkıntıların olduğu iddiası gündeme gelmiştir. Kaddafi'nin devrilmesinin ardından Ulusal Geçiş Konseyi ile yapılan anlaşmalarla Libya'nın zenginliklerinin sorunsuz bir şekilde Avrupa'ya akışının sağlanacak olması da bu iddiaları kuvvetlendirmiştir. Dünyanın en büyük 9. petrol rezervine sahip Libya'nın doğalgaz rezervlerindeki önemi de gözönüne alındığında, Avrupa'nın içinde bulunduğu darboğazdan çıkışı için eski sömürge bölgelerine döndüğü ve bu uğurda 'insani müdahale' bahanesiyle gerçekleşen katliamları meşrulaştırdığı dikkat çekmektedir. Yaklaşık 50 bin insanın hayatına mal olan iç çatışma ve BM müdahalesinin, isyanların sadece petrol kaynakları ve Avrupalı yatırımcıları tehdit etmesi endişesi içinde gerçekleşmesi ise Batının kalkınması için her yolun mubah olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Place: Libya

Date: 2011

Perpetrator: France and USA

Number of Deaths: 50 thousands

In Libya, one of the most important steps of 'Arab Spring', the ground for military intervention was prepared under the pretext of 'to catch Qaddafi'. Then with the captaincy of France, Libya was interfered. While the attitudes of France for intervention and killing of civilians in air strike were elicited, the claim that the reason for the intervention is the economic hardship of Europe arose. After the overthrow of Qaddafi, the easiness of transporting Libya's resources to Europe with the deals made with National Transitional Council strengthened the claims. When the natural gas resources of Libya who has the 9th biggest petroleum reserves are considered, it attracts attention that Europe has turned to its old colonies in order to cope with its economic strait and that also legitimates the slaughters made for their sake under the pretext of 'humanitarian intervention'. The Civil war and UN intervention, in which nearly 50 thousands of people died, happened in apprehension of fact that the rebels treat only petroleum resources and European investors. This showed ones again that everything is licit for Europe's Development.

rusya'nın kırım sürgünü

crimean deportation of russia

Yer: Kırım

Tarih: 18 Mayıs 1944

Fail: Sovyet Rusya

Ölü Sayısı: 110 bin

Çarlık Rusyasının hakimiyeti altına girdiği 18. yüzyılın sonlarından itibaren asimilasyon ve sindirme politikalarına maruz kalan Kırım Tatarları, kitleler halinde göçe zorlanmış ve kendi vatanlarında azınlık durumuna düşürülmüştür. Bolşevik Devrimi'nden sonra da durum değişmemiş ve Rusya'nın Kırım politikası aynen devam etmiştir. Yaşadıkları yerlerin isimleri değiştirilen, alfabeleri 10 yıl içerisinde iki kez değiştirilerek eğitim imkanları ellerinden alınan, kültür varlıkları tahrip edilen, vakıflarına elkonulan, ekonomik yaptırımlara maruz bırakılan, kendi topraklarında azınlık durumuna düşürülen Kırım'a son darbe, 18 Mayıs 1944'teki toplu sürgünle vurulmuş ve yaklaşık 250 bin masum sivil, insanlık dışı şartlarda haftalarca sürecek olan ölüm yolculuğundan sonra, başta Özbekistan olmak üzere Sovyetler Birliği'nin çeşitli bölgelerine sürülmüştür. Zorlu sürgün koşulları nedeniyle yolculuk esnasında ve sürgünü takip eden ilk 18 ay içerisinde 100 binden fazla insan hayatını kaybetmiştir.

Sürgünden sonra Kırım halkı bir varoluş mücadelesine başlamış, bütün varlıklarına elkonularak komünist rejimin fabrikalarında çalışmaya zorlanmış, sürgün bölgesinden ayrılmalari da yasaklanmıştır. Dünya kamuoyundan gizlenen sürgünden sonra Kırım Tatarları yok sayılmaya devam edilmiş ve bir millet yok edilmeye çalışılmıştır. Ancak bütün olumsuz ve ağır şartlara rağmen Kırım halkı onurlu bir varoluş mücadelesi vermiş ve kısıtlı imkanlarla vatana dönüş sürecini bugüne kadar sürdürmüştür.

Place: Crimea

Date: 18th May, 1944

Perpetrator: Russia

Number of Deaths: 110 thousands

Crimean Tatars who are exposed to assimilation and suppression policies since they went under the domination of Czarist Russia were forced to move and were made minority in their own homeland. The situation didn't change after The Bolshevik revolution and Russia's Crimea policies remained same.

The last hit was the mass deportation in 18th May 1944 to Crimean who the names of their settlements are altered, whose alphabet was changed twice, whose opportunity to education was bereaved, whose foundations are seized and whose were reduced to be minority on their own homeland. Nearly 250 thousand of innocent civilians, by a death ride which takes several weeks under inhuman conditions were deported to several regions of Soviet Union particularly to Uzbekistan. Because of the hard ride conditions, during the ride and in 18 months after the ride, more than 100 thousand people lost their lives.

After the deportation, Crimean has launched a struggle for existence, but all of their assets were distained so they were forced to work in Communist regime's factories. It was forbidden them to leave from deportation destination. After the deportation hidden from world's public opinion, Crimea Tatars were continued to be ignored and a nation was tried to be exterminated. However, despite all these hard conditions, Crimea made an honorable struggle for existence and they resumed returning to homeland process.

rusya'nın afganistan işgali

afghanistan occupation of russia

Yer: Afganistan

Tarih: 1979-1989

Fail: Sovyet Rusya

Ölü Sayısı: 1.5 milyon

Mülteci Sayısı: 1.5 milyon

Place: Afghanistan

Date: 1979-1989

Perpetrator: Soviet Russia

Number of Deaths: 1.5 millions

Number of Refugees: 1.5 millions

Sovyetler Birliği'nin 1979'da Hafızullah Emin rejimini devirmesiyle başlayan işgal yeni lider Babrak Karmal'ın ülkesine Sovyet askerlerini davet etmesi sonucu meşrulaştırılmıştır. Tüm dünyanın gözü önünde 10 yıllık bir süreçte Afgan halkı Sovyetleştirme politikalarına maruz kalırken 1,5 milyon insanın hayatını kaybettiği tahmin edilmektedir. Yaşanan dehşet ve insanlık dışı katliamlar, işgalin fiilen 15 Şubat 1989'da son bulmasının ardından bile netlik kazanamazken 10 yıllık süreç içinde 5 milyon Afganlı mülteci kamplarına sığınmıştır. İşgal sonrası yürütülen politikalar sonucunda Afganistan bir içsavaşın içine çekilmiş, işgal sırasında halkı için mücadele eden gruplar işgal sonrası neredeyse eşkıya çetelerine dönüşmüştür. Sonuç itibarıyla Afganistan 10 yıllık bir süreçte öncesi ve sonrası ile dünyanın gözü önünde bir soykırıma tabi tutulmuştur.

The occupation began with the overthrow of Hafızullah Emin's regime and was legitimated as a result of the invitation of Soviet army force to country by new head, Babrak Karmal. In front of the world, Afghans were exposed to sovietization policies and it is estimated that nearly 1.5 million Afghans are died. The horrors and inhuman massacres remained obscure even after the end of occupation physically, in 15th February, 1989. During occupation nearly 5 million afghan refugees took shelter in camps. In post-invasion period, applied policies took Afghanistan into a civil war. The groups that fight for their country during the occupation turned to be a gang of bandits. As a result, Afghanistan was subjected to genocide in front of eyes before and after a 10 year process.

rusya'nın çeçenistan işgali ve soykırımı

chechnya occupation and genocide of russia

Yer: Çeçenistan

Tarih: 1994-1996, 1999-.....

Fail: Rusya

Ölü Sayısı: Yaklaşık 250 bin

Mülteci Sayısı: Yaklaşık 1 milyon

Place: Chechnya

Date: 1994-1996, 1999-

Perpetrator: Russia

Number of Deaths: 250 thousand

Number of Refugees: Nearly 1 million

Yüzyıllar boyunca Kafkasya üzerindeki sömürgeci politikalarına devam eden Rusya, 20. yüzyılın sonlarında dünyanın gözü önünde Çeçen halkına karşı büyük bir soykırım hareketine girişti. Genç-yaşlı, kadın-erkek demeden yüzbinlerce sivil katle derken 'terörizmle mücadele' söyleminin arkasına sığınan Rusya, hayatta kalanların büyük kısmını da göçe zorladı. 1994 ve 1999'daki iki işgal sonrasında 1 milyona yakın Çeçen vatandaşının vatanını terk etmek zorunda kaldığı işgale, başta ABD ve İngiltere olmak üzere dünya siyasetine yön veren devletler politik, ekonomik ve askerî destek vererek ortak oldular. Barışın teminatı BM ise, yüzbinlerce insanın hayatını kaybettiği bu soykırımı sessiz kaldı.

Russia that sustains its exploitation policies for centuries over Caucuses committed a great massacre against Chechens at the end of 20th century. Russia falling back upon discourse of "counterterrorism" has killed thousands of civilians, regardless of young- old, male-female and has forced to migration the survivals. After two occupations in 1994 and 1999, nearly 1 million Chechen had to leave their country. The countries directing the world, mainly USA and England, participated in these occupations by politic, economic and military support. The guarantee of peace, UN stayed quit to this massacre in which thousands of people died.

çin'in tibet işgali

tibet occupation of china

Yer: Tibet

Tarih: 1950-.....

Fail: Çin

Ölü Sayısı: 1.5 milyondan fazla insan

Place: Tibet

Date: 1950-.....

Perpetrator: China

Number of Deaths: More than 1.5 millions

Dünyaya Çin tarafından kasıtlı olarak bir devrim olarak tanıtılan Tibet işgali, 1949'daki Çin devriminden sonra Çin'in bölge üzerindeki hâkimiyetini güçlendirmek ve yerel halkları ortadan kaldırıp Güney Asya'ya komünist düşüncüyü yaymak için gerçekleştirilmiş bir işgaldir. Her fırsatta bir bağımsızlık değil gerçek bir özerklik istediğini belirten Tibet halkının direnişini ayrımcılık ve Çin'i bölmek olarak yorumlayan Çin, ayaklanmaları halkın yok edilmesi için fırsat olarak görmüştür. Bir milyondan fazla kişinin hayatını kaybettiği bu işgalde Tibet halkının kültürüne yönelik düzenlenen operasyonlar ise Budizm'e açılmış bir savaş olarak gözükmektedir. Çin, yürüttüğü politikalarla bir halkı olduğu kadar bir inancı da kendi himayesinde ve kontrolünde sürdürmek, menfaatleri uğruna kullanmak istemektedir.

Tibet occupation was lanced to world to be a revolution by China, it aimed to empower the dominancy of China in the region and spread the communist thoughts to South Asia by extinguishing the local residents. Tibet expresses in every opportunity that they desire a real autonomy not an independency but China interprets Tibet's resistance to be discrimination and division of China and it see these insurrections as a chance to eliminate of public. In the occupation in which more 1 million people died, operations against Tibet culture seemed to be a war against Buddhism. China, with its policies, wants to use and resume under its control and dominancy not only a folk but also a religion for the benefit of China.

çin'in doğu türkistan'da sürdürdüğü asimilasyon ve soykırım assimilation and massacres of china in east- turkistan

Yer: Doğu Türkistan

Tarih: 1949-.....

Fail: Çin

Ölü Sayısı: Her yıl yüzlerce kişi öldürülmeye devam ediyor!

Yaklaşık yarım asırdır devam eden bir soykırım, Doğu Türkistan topraklarının yaşadığı. Bir zamanların kültür başkenti verimli topraklar Çin'in görülmemiş işkenceleri ile inlerken doğal kaynakları sömürülüyor; insanlar köklerinden kopartılıyor, bir millet tüm dünyanın gözü önünde sessizce asimile ediliyor. Ölü ve yaralı sayısının dahî bilinmediği bu toprakların kendi adıyla anılması bile yasaklanırken, bölgede bir Türk hâkimiyetini istemeyen İngiltere ve Rusya'nın da çabalarıyla Türkistan ismi de artık anılmıyor. Doğu Türkistan halkının varlığını ve toprak bütünlüğünü reddeden Çin; 1995'ten itibaren 'Sincan-Uygur Özerk Bölgesi' diyerek dünyanın gözünü boyamaya çalışsa da Doğu Türkistan toprakları gerçek bir özerklikten bile mahrum. 21. yüzyılda BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesinden birinin baskısı altında asimile olmaya, belli periyotlarla toplu katliamlar yaşanmaya devam ediyor. 11 Eylül'den sonra 'ayrılıkçı ve terörist Müslümanlar' olarak nitelenen Doğu Türkistan halkının yaşadıkları özellikle 2009'daki olaylardan sonra daha yakından takip edilmesine ve Uluslararası Af Örgütü ile İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün her yıl yayımladıkları raporlara rağmen nedense yaşanan vahşet dünyadaki hiçbir kurum tarafından ciddi bir eleştiriye ya da Çin üzerinde bir yaptırıma dönüşmüyor. Çünkü bölgenin küresel ekonomik dengeleri değiştirecek potansiyeli hiç bir emperyalist gücün gözden çıkaramayacağı büyüklükte. Kısacası Doğu Türkistan toprakları stratejik, ekonomik ve siyasi konumundan ötürü belli periyotlarla soykırıma tabi tutulmaya devam ediyor.

Place: East Turkistan

Date: 1949-.....

Perpetrator: China

Number of Deaths: Hundreds of people is continued to be killed every year!

It is a half century genocide happening on East-Turkistan lands. Cultural capital of old times and fertile lands are under unseen torture of china, the natural resources are exploited, the people are pulled off from their roots, a nation is assimilated in front of the world. This region on which the number of deaths or wounded is unknown is prohibited from being called by its name. With the efforts of England and Russia who don't want a Turkish dominancy over the region, the name Turkistan is not mentioned anymore. China denying the existence of people from East Turkistan and territorial integrity tries to hoodwink the world by calling the region 'Xinjiang Uyghur Autonomous Region' however East Turkistan is devoid of a real autonomy. In 21th century, assimilations and massacres within some periods are continued by one of the 5 Security Council Permanent Representatives. After 11th of September, East Turkistan people were defined to be 'schismatic, terrorist muslims'. Especially after the events in 2009, what east Turkmenistan live began to be followed and reported annually by Amnesty International and Human Rights Watch. However, atrocities do not turn to strictures by any significant institution all over the world or sanction on the China. The reason is that the potential of region to change global economic balances is so big that no country can give up. In short, due to the strategic, economic, politic position of East Turkistan, the region is still exposed to massacres in some periods.

bm ve nato'nun gözyumduđu

bosna-hersek işğali ve srebrenica soykırımı

bosnia-herzegovina occupation and srebrenica massacre

Yer: Bosna-Hersek

Tarih: 1992-1995

Fail: Sırbistan

Göz Yuman ve Destekleyenler: BM, NATO, ABD ve Avrupa devletleri

Ölü Sayısı: Üç yıl süren işgal boyunca yaklaşık 250 bin, Srebrenica Soykırımı'nda en az 8372 masum insan

Place: Bosnia- Herzegovina

Date: 1992-1995

Perpetrator: Serbia

Connive and Supporters: UN, NATO, USA and Europe States

Number of Deaths: Nearly 250 thousand people during the occupation 8372 innocent people in Srebrenica Massacre

Soğuk Savaş sonrasında küresel aktörlerin Balkanlar üzerindeki güç mücadelesi, 20. yüzyılın sonunda, Avrupa'nın ortasında ve dünyanın gözü önünde işlenen bir soykırımı sebep oldu. Bir tarafta Soğuk Savaş yıllarından bu yana dış politikasını kritik bölgelerde Rusya'yı safdışı etmek üzerine kurgulayan ve Yugoslavya sonrası süreçte bölgede doğacak boşluğu doldurmak isteyen ABD, bir tarafta tek dinli, tek kültürlü bir Avrupa hayali kuran AB ülkeleri, bir tarafta tarih boyunca hayalini kurduğu Balkanlar üzerindeki hesaplarını, 'Büyük Sırbistan' hayali kuran ırkçı Sırpları destekleyerek gerçekleştirmeye çalışan Rusya... Ve diğer tarafta adım adım yok edilmeye çalışılan bir ülke... Önce uluslararası kuruluşlar tarafından koruma altına alınarak savunmasız bırakılan, ardından gözü dönmüş canilerin eline terkedilen masum bir halk... Her tarafın hesabında gözden çıkartılan ilk piyon...

The battle for power among global actors after the cold war led in a genocide in the middle of Europe. USA in one corner, who construct its foreign policy on the way of disregarding Russia in critical regions and wants to fill the gap in the region after Yugoslavia; Europe states in another corner, who dream of single religion, single culture Europe; Russia in another corner, who wants to realize its dreams over Balkans since the history of state by helping the nationalist Serbians dreaming of 'Great Serbia'. In the other corner a country which is tried to be destroyed step by step. Innocent people first protected by international institutions and were become undefended, later were left to hands of furious homicides. The first pawn both sides dismissed first.

KONFERANS METİNLERİ

TEXTS OF CONFERENCES

demokrasi mi? yoksa güç mü? is democracy or power?

Aytunç ALTINDAL / Araştırmacı-Yazar / Researcher and Writer

Ortada sözüm ona eşit oldukları öne sürülen birtakım ülkeler var; ama aralarından beş tanesi daha eşit. Bunlar kendi aralarında eşitler; geri kalan zavallı diğerleri, 200'e yakın ülke, kendi arasında eşit oldukları iddiasındalar. Buradan bakıldığında, özellikle BM'de sadece ve sadece Filistin'le ilgili kararlara bakarsanız; ortada nasıl bir 'birleşmemiş devletler konseyi' bulunduğunu görürsünüz. Benim tesbitime göre sadece İsrail'e ceza verilmesi yönünde 1078 karar gelmiş, sadece bir tanesinde kınama kararı çıksın mı çıkmasın mı diye tartışılmış, ABD "çıkartın kararı!" demiş, uygulamaya gelince de veto etmiş. Yani 1000 küsur karar gelmiş; buna karşılık bir tek kınama bile çıkamamış. Burada açık bir haksızlık olduğu, bir çifttestandard olduğu ve bu çifttestandardın da 1, 3, 5, 10, 100 değil, 1000'den fazla kez gerçekleştiği görülüyor. Dolayısıyla BM birilerinin lehine çalışan bir kuruluştur.

Bu 5 devletin yanına İsrail'i de eklemek gerekiyor. Aslında bunlar 6 devlet... İsrail nasıl bir devlet? Bu konu gerçekten çok önemli! Dünya tarihinde ilk defa bir devlet BM tarafından sınırları belli olmadan kuruldu. İsrail 'sınırları belli olmayan devlet' statüsünde; ama devlet! Dolayısıyla bu 5 devletin isminin yanına İsrail'in de yazılması gerekiyor. İşte bu nedenledir ki, BM'den İsrail aleyhine bir tek karar

There are some countries, so-called equal to one another but five of them are more equal. They are equal among themselves; the rest, poor and about 200 countries, claim that they are equal among themselves. Looking at here, especially in UN, when you look at the resolutions concerning only Palestine, you see how a non-united States Council is present. According to my evaluation, there were 1078 UN resolutions about the punishment of Israeli but only one of them was discussed for whether or not condemnation should take place. USA said; "make the condemnation decision" and as for the application, the USA vetoed it. In short, there were about 1000 UN resolutions, whereas even one did not come out condemnation. Here is a clear injustice and a double standard, and this double standard took place not 1, 3, 5, 10, 100 times but also more than 1000 times. Therefore, the UN is an organization working for the benefit of someone.

It is also required to add Israeli to these five states. In fact, they are six states... How is Israel a state? This topic is really important! For the first time in history, a state was established without clear boundaries and it was approved by UN. Israel is 'the state whose borders are not certain' status, but the state! Thus, Israel needs to be written next to the names of these five states. That's why UN does not take a resolution against Israel. If you do not understand this, it is not possible to

BM'nin kuruluş safhalarında yer alan bazı olaylar var: Mesela 1948'de meşhur İnsan Hakları Bildirisi yayımlandı. Bu bildiri hazırlanırken, Müslümanlara gelip, "Beyler siz ne düşünüyorsunuz? biz insan hakları diye bir kavram ürettik. Bu kavram size ne ifade ediyor?" diye sordular mı? Hayır! Sorarlar mı? Hayır!

There are some events in the establishment phase of the United Nations: For example, in 1948, the famous Human Declaration of the Rights was published. During the preparation of this paper, they did not ask the Muslims and did they say them "Gentlemen, what do you think? We have produced a concept of human rights. What does this concept mean to you? "No. Would they? Of course, no!

çıkamaz. Bunu anlayamadığımız takdirde BM'de işleyen mekanizmayı da tam olarak anlamamız mümkün değildir.

BM Genel Sekreteri diye bir zat-ı muhterem seçilir durmadan, gelir dolaşır bir şeyler yapar ve BM Sözleşmesi'nin 100 sayılı maddesine göre bu şahıs hiçbir şekilde hiçbir devletten hiçbir kuruluştan emir almaz, ayrıca kendisini etkilemeye yönelik herhangi bir şey yapılamaz, yapılması suçtur; yasa böyle diyor sözümona. Siz bugüne kadar BM'de şu ya da bu şekilde bir kişinin kendi başına hareket edebildiğini gördünüz mü? Bir kişi var: O da Dag Hammarskjöld'dü. Ne oldu, hatırlayan var mı Hammarskjöld'e? Adam ABD'ye "Madde açık arkadaş beni etkileyemezsiniz!" dedi; aa uçak birdenbire küt, Dag Hammarskjöld öbür tarafa... Anında görüntü... Yeni Genel Sekreter seçildi. Gelen, "Emredersiniz!" dedi, devam edildi. Şimdi, bütün bunları çok iyi anlamadan BM'nin işleyiş mekanizmasını anlamak da zordur.

BM'de, -ki ben de ona bağlı bir grupta çalıştım, yani New York'ta bulunarak da çalıştım- her şey vardır, bir tek şey yoktur. Nedir sizce? Her konu vardır, BM her konuya afedersiniz 'maydanoz' olur ama bir konuyu dolaylı olarak ele alır. Nedir o biliyor musunuz: Din! BM'de 'din' bir tek İsrail için geçerlidir, başka hiçbir devlet için geçerli değildir. Bu nedenle ikinci bir teşkilat kurulmuştur. New York'ta BM binasının tam karşısında çalışmalarını sürdüren bu teşkilat, BM adına dinler arası tartışmalar, çekişmeler ya da savaşlar konusunda hazırladıkları raporları BM'ye sunar, bu metinler BM'de hiçbir değişikliğe uğramadan kabul edilir.

BM'nin kuruluş safhalarında yer alan bazı olaylar var: Mesela 1948'de meşhur İnsan Hakları Bildirisi yayımlandı. Bu bildiri hazırlanırken, Müslümanlara gelip, "Beyler siz ne düşünüyorsunuz? biz insan hakları diye bir kavram ürettik. Bu kavram size ne ifade ediyor?" diye sordular mı? Hayır! Sorarlar mı? Hayır! Kendi standartlarını koydular; "İnsan hakları" demek şudur, şudur!" dediler, "sen de bunu imzala!" dediler, sen de imzaladın, o kadar! İslam âleminin ya da diğer unsurlarının en ufak bir katkısı olmadı; çünkü adamlar sormadı bile zaten! Yani, "Biz İnsan Hakları Bildirgesi hazırlayacağız, siz de gelin bize bilgi verin, size göre 'insan' ne demektir, 'insan hakları' ne demektir?" diye sorulmadı. Açık konuşmak gerekirse; böyle bir durumda 1948'deki bu İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'nin bir anlam ve önemi yoktur.

Bu İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'nin içinde çok enteresan bir madde var: 'Non Intervention Principle', 'Ülkelerin

understand fully the mechanism functioning at the UN. The one called UN general secretary is elected by UN and do things. According to Article 100 of the UN Convention, this person does not take orders from any government and any organization in any way, also nothing cannot be done to influence him, it is a crime, says the so-called law. Have you seen a person in the UN which is able to act on its own? There is such a person: Dag Hammarskjöld. What is happened to Hammarskjöld? Does anybody remember? He said the USA "you cannot influence me, the article 100 is clear" and then his plane fell. He passed away. The new UN general secretary was elected and he said "yes" and continued. Now, unless all of them are understood, it is also difficult to understand the mechanism of functioning of the UN.

The UN,-that I have worked in a group connected to it, i have worked in New York. There is everything there except one thing. What do you think? All subjects are present and one issue is addressed indirectly. Do You Know What it is: Religion! In the UN, 'religion' is valid only for Israel; it is not applied to any other state. Therefore, a second organization has been established. This organization is continuing the work and prepares reports about inter-faith discussions, conflicts or wars directly opposite the UN building in New York City, on behalf of the UN. It presents the reports directly to the UN, these texts are approved without any change. There are some events in the establishment phase of the United Nations: For example, in 1948, the famous Human Declaration of the Rights was published. During the preparation of this paper, they did not ask the Muslims and did they say them "Gentlemen, what do you think? We have produced a concept of human rights. What does this concept mean to you? ". Of course, no. They put their own standards, "the human rights" means this and that!"They said," you sign this! ", They said, you signed, that's it! The other elements of the Islamic world have not the slightest contribution because they did not ask. I mean they did not ask "we will prepare the Declaration of Human Rights, and you come to tell us, According to you, the 'human', what does it mean, 'human rights' mean to you?" In such a case in 1948, the Universal Declaration of Human Rights is meaningless and does not matter.

This is very interesting; there is an article in the Universal Declaration of Human Rights: 'Non Intervention Principle', 'The Principle of noninterference in internal affairs of countries'. So, 'UN countries do not interfere with the internal affairs! 'Does it sound lovely? This article was insured by six states. Let's take a look why it is placed.

In 1953, there was a revolt against communism in East Germany. The UN agreed to this as a domestic issue.

İçişlerine Karışmama Prensibi'. Yani 'BM ülkelerin içişlerine karışmaz!' Kulağa ne kadar hoş geliyor değil mi? Bu madde özel olarak sözkonusu 6 devlet tarafından konulmuş. Neden konulmuş; bakalım.

1953 yılına gelindiğinde, Doğu Almanya'da komünizme karşı bir ayaklanma oldu. BM bunu iç mesele kabul etti. Sovyet tankları geldiler, Doğu Almanya'yı kan gölüne çevirdiler ve bastırdılar. Sovyet Rusya yapar da ABD yapmaz mı? Aynı yıl, dönemin ABD Başkanı Roosevelt'in oğlunun yönettiği bir CIA operasyonu ile İran'da rejim değiştirildi. BM buna baktı; "Bu bir iç mesele!" dedi. Yahu neresi iç mesele bunun, İran'daki rejimi ABD değiştiriyor, müdahale etmeniz gerekmez mi! "Hayır efendim bu İran'ın iç meselesidir!" dediler. Devamı geldi; 1956'da bu defa Macaristan'da komünizme karşı bir ayaklanma oldu. BM yine, "Bizim prensiplerimiz var!" dedi. Nedir o prensipler: "İç işlerine karışmıyoruz?" Sovyet tankları geldi ve Macaristan'ı kan gölüne çevirdi.

1954'te ABD, Guatemala'yı işgal etti, rejimi değiştirdi; "Efendim Guatemala'nın içişleri bunlar!" dendi. 1968 yılında Çekoslovakya'da yine komünist rejime karşı ayaklanma oldu; BM ne dedi: "İç mesele!" Sovyet tankları geldiler; Çekoslovakya'yı kan gölüne çevirdiler. BM ne gördü, ne tartıştı, ne herhangi bir müdahalede bulundu; ölen öldü, kalan kaldı. İngiltere, Fransa ve Çin'i saymıyorum bile. Bu 'Non Intervention Principle' sadece bu ülkeler için geçerli. Bunun dışındaki ülkeler sözkonusu olunca durum birdenbire değişiyor. Sudan'da birileri birbirine 8-10 el ateş etse; "Bir dakika! Sudan'a müdahale etmemiz lazım!" deniyor. Yahu hani iç meselelere karışmıyordun? İran'a karışmadın, Macaristan'a karışmadın, Guatemala'ya karışmadın, Doğu Almanya'ya karışmadın. Etiyopya'ya neden karışıyorsun, Sudan'a neden karışıyorsun? Bir açıklaması var mı? Diğerleri iç mesele de, bunlar içli pilav mı yani!

Gelelim günümüze; şu 'Arap Baharı' denen, gerçekte 'Arap Karnabaharı' olan olaya bakalım. Libya'ya giriyorsun, "Halka destek olacağız!" diyorsun. Veya Irak meselesi, "Kitle imha silahı var, Irak'a müdahale ediyoruz!" diyorsun. Hani iç meselelere karışmıyordun, ne oldu? Bu çiftstandartlar çerçevesinde bu teşkilat 'Birleşmiş Milletler' değil, bu 6 devlet 'Birleşmiş Soyguncular'dır. Bu gerçek anlaşılmalı ve bilinmelidir. Birleşmiş Milletler diye bilinen bu teşkilatın en azından değişmesi, değiştirilmesi gerekiyor.

Adına 'demokrasi' diyorlar, benim konuşmamın başlığı da bu: "Demokrasi mi, Güç mü?" Var mı BM'de demokrasi? Asambleden geçiyor, her taraftan geçiyor, 200 devlet "Evet,

Soviet tanks arrived, East Germany turned into a bloodbath and suppressed. Soviet Russia did this and did the United States stay back? That same year, a CIA operation directed by the son of U.S. President Roosevelt changed the regime in Iran. The UN looked at it and said "This is an internal matter". Where the hell is it domestic issue? The U.S. changes the Iranian regime, it needed to intervene! They said "No, sir, it is a matter of Iran's inside!" More came, in 1956, this time there was a revolt against communism in Hungary. The UN also said, "We have principles" What is it? They said "the principles of 'do not interfere' in internal affairs?" Soviet tanks came and Hungary turned into a bloodbath.

In 1954, the United States invaded into Guatemala and changed the regime, "Sir, this is the internal affairs of Guatemala!" the statement said. There was a revolt against the Communist regime in Czechoslovakia in 1968; what is the UN said: "Internal affair!" Soviet tanks came and Czechoslovakia turned into a bloodbath. The United Nations neither saw nor discussed, nor intervened; deceased died, the rest stayed. Britain, France and China, not to mention. This 'Non Intervention Principle' only applies to these countries. Other than those, the situation suddenly changes when the countries come in question. Although someone takes 8-10 shots at each other in Sudan, "Wait a minute! We need to intervene in Sudan!" the UN said. What happened to the principle of not interfere with the internal affairs? In Iran, they did not interfere, did not interfere in Hungary, did not interfere in Guatemala, in East Germany, they did not interfere. Why did they meddle in Ethiopia, why did they meddle in Ethiopia, why did they meddle in Sudan? Is there an explanation? Others are the internal affairs but are not these? Is that so!

Let's come to today, and let's look at the event called 'Arab Spring' which is in real 'Arab Cauliflower'. You intervene to Libya; you say 'we will help the people'. Or in Iraq, you say 'there are weapons of mass destruction, we intervene to Iraq!'. What happened that you didn't mingle with internal affairs? In the course of these double standards this organization is not 'United Nations' but these 6 states are 'United depredators'. This reality should be known and understood. This organization known as UN needs to change or at least needs to be changed.

They call it democracy; this is the title of my speech: "Is it democracy or power?" Is there democracy in UN? It passes from Assembly, passes from everywhere. 200 countries say: "Yes, Israel is guilty!" It comes to Security Council, 3 of them remain abstained, 4th one Russia says "Yes", USA says "Vetoed" and it's all, event ends. What sort of a democracy is that? When a country said "I've vetoed", everything ends. So, what about other

İsrail suçludur!” diyor, Güvenlik Konseyi’ne geliyor, üçü çekimser kalıyor, dördüncüsü Rusya “evet” diyor, ABD “Veto ettim!” diyor, olay bitiyor. Bu nasıl bir şeydir; bir devlet “Veto ettim!” dedi mi, bitti. Peki diğer 200 devlet ne oluyor: Figüran, konu figüranı! Onun için bu tablo değişmek zorundadır. Böyle bir demokrasi anlayışı olamaz! Bunun adı ‘demokrasi’ değildir, doğrudan doğruya ‘soygun demokrasisi’dir. “Biz dünyayı kazıklayacağız, siz karşı çıkarsanız veto ederiz, dünya bizden, bizim koyduğumuz standartlardan sorulur, bu standardın dışına çıkarsanız iç mesele, dış mesele dinlemem, gelirim” diyorlar. Bir ülkeye BM askeri geldi mi, o ülke yanmış demektir; 30 sene o memleket düzelmez, 30 sene boyunca o memleketin içinde BM askerleri bu 6 devlet için çalışır.

Bakın arkadaşlar size çok özel bir belge getirdim. Bu belge Türkiye’de ilk defa görülüyor. Irak’ın Cemiyet-i Akvam’a yani bugünkü BM’ye kabul belgesi. Tarihi; 19 Eylül 1932. Belgede İngiltere diyor ki, Irak’taki yasaların hepsine tekeffül ediyoruz, çünkü biz yaptık. Irak devleti artık bizim tarafımızdan yönetiliyor. Dolayısıyla Cemiyet-i Akvam’da Irak’tan sorumlu olan biziz. İçerideki güvenlikten sorumlu olan Irak hükümetidir; ona da biz destek oluyoruz. Irak’ın Cemiyet-i Akvam’a kabulünü rica ederiz. Bu devlet güya bağımsız Irak devleti... Şimdi bu belgeyi neden gösterdim: Demek ki Birleşmiş Milletler’e hangi devlet girecek, nasıl girecek, nasıl çıkacak; yine bu devletler karar veriyor. Yani geliyorlar, yasaları yapıyorlar, her şeyi hazırlıyorlar ve diyorlar ki, “Bu ülkeyi sömürmek için bütün yasaları yaptık, ortamı hazırladık, şimdi bu devleti BM’ye alalım ki, iyice kontrol altında kalsın!” Ondan sonra da başlıyorlar kanını iligini sömürmeye.

Bakın size bir de BM’den orijinal bir karar taslağı getirdim. Sahra bölgesiyle ilgili bir metin. Görünüşte o bölgede antlaşmazlıkların çözümünü konu alıyor, fakat metin okuduğunuzda bölgenin Doğu Sahra ve Batı Sahra olarak bölünmesinin planlandığını anlıyorsunuz.

Bunları birer küçük örnek olarak verdim. ABD, Fransa, İngiltere, Rusya, Çin ve İsrail’in, son 50 yılda benim tesbit edebildiğim tam 107 işgali var dünyada. Şili’den Arjantin’e, Uygur Türklerinden Kafkasya’ya, Çeçenistan’a kadar... Tam 107 kez girmişler çeşitli ülkelere ve talan etmişler. Şu Birleşmiş Milletler denilen örgütün kendisinde demokrasi yok ki dünyaya demokrasi getirsin. Dünyada bir mesele BM’ye taşınırsa 30 ila 60 yıl sürer. İşte Filistin örneği... Çünkü BM denilen yer dünyadaki ikinci büyük uçkağıt sanayiidir. Birincisi Vatikan’dır; sadece dua ihrac ederek malı götürürler. BM de benzer şekilde sadece ve sadece tavsiye ihrac eder ve malı götürür.

200 states?: they are figurant, only figurants. Such a democracy understanding cannot exist. This is not democracy; it is just “depredation democracy”. They say: “we will fleece the world; if you oppose, we will veto. The world is asked from us and from our standards. If you go out of these standards, without saying internal or external affair, we will come.” When the UN army comes to a country, it means that that country’s number is up. That country cannot be fixed in 30 years, UN army in the country works for the sake of these 6 states during 30 years.

Look dear friends, I’ve brought to you a very precious document. This document is seen first time in Turkey. Acceptance certificate of Iraq to the League of Nations meaning today’s UN. Its date is 19th September, 1932. In the document England says: “We guarantee all laws in Iraq because we made them. Iraq state is directed by us. So we are responsible from Iraq in LN. Internal security is under the responsibility of Iraq administration but we also support it. We request the acceptance of Iraq to LN.” This country is so-called independent. Now, why did I show this document? It proves that these states decide which countries will enter to UN, how it will enter and how it will quit. In short, they come, make the laws and prepare everything and say “yes we did everything necessary in order to exploit this country, let’s take this country to UN and it should remain under control totally.” And then they began to exploit.

And also I’ve brought you an original draft resolution from UN, a text about Sahara region. It seems to consider resolution of problems in that region but when you read the document you understand that division of the region in to east Sahara and west Sahara is planned.

These are only small examples. As much as I determine, there are 170 occupations of USA, France, Russia, China and Israel all over the world in last 50 years from Chili to Argentina, Uyghur Turks, Caucasus and Chechnya. They entered to several countries for 107 times and plundered. The organization called UN does not have democracy inside, how it can bring to world. If an issue is taken to UN, it takes 30-60 years to be solved (!). ie, Palestine. Reason is that the place called UN is the second biggest trickery industry worldwide. The first is Vatican; they make a big haul by only exporting prayer. In a similar way, UN makes a big haul only and only by giving advice.

hak ihlallerinin önlenmesinde ulusal ve uluslararası mekanizmaların rolü the role of national and international mechanisms in preventing the violation of rights

Prof. Dr. Abdurrahman EREN / Hukukçu-Lawyer

Günümüzde, küreselleşen dünyada hukuk da küreselleşti. Artık hiçbir ülke kolay kolay küresel sistemin dışında kalamıyor. Bugün dünyada artık hak ihlalleri konusunda ülkeler kendi başına bırakılmıyor diyebiliriz. Ulusal sistemler, bölgesel sistemler ve bir de BM gibi evrensel sistemler var. Dolayısıyla bu üç boyutuyla bir bütün olarak birbiriyle karşılıklı ilişkiler ağı içerisinde yürüyen bir mekanizma var. O yüzden sadece sisteme karşı gelmek, o sistemin dışında kalmak, “BM’den çıkıyorum!” demekle iş bitmiyor. Diyelim ki BM’den ayrıldınız; Avrupa Konseyi’nden de mi çıkacaksınız, AB’ye üye olma talebinizden de mi vazgeçeceksiniz? Dolayısıyla artık bu sistemin içerisinde etkin olmaya çalışmak, sistemi sistemin içerisinde değiştirmeye çalışmak, adaletsizlikleri o çarkın içerisinde olarak düzeltmek gerekir. Dışarıda kalırsanız bir yere varmanız çok zor. O yüzden bu sistem içerisinde hak ihlalleri nasıl önleniyor, ne gibi mekanizmalar var, artıları eksileri nelerdir, bunları iyi bilmek ve bu araçları etkin olarak kullanmak gerekiyor. Güçlü devletlerin yapması gereken budur.

Öncelikle, ‘hak ihlali’ kavramı ne demektir? Kısaca bunun üzerinde durmak istiyorum. Hak kavramı, hukukta, hukukun kişiye tanıdığı bir yetki olarak tanımlanır. Haklar niteliklerine göre değiştiği için, farklı hakları korumak için

Nowadays in our globalized world, the law has globalized as well. Any country could remain out of the global system any more. It could be asserted that today no country is left to its own devices in case of the violation of rights. Besides to national and regional systems, there are universal systems such as United Nations (UN). Therefore there is a mechanism which functions with these three dimensions as a whole and interdependently. In other words, it is not enough to stand up against the system, staying out of that system, or considering to leave the UN. Let’s say you left the UN; will you leave the European Commission, or will you give up your willingness to become a member of EU as well? That’s why it is important to keep staying inside the system, trying to become an active member and to ameliorate the injustice within the system. It’s quite hard to reach your destination if you stay out of the circle. Hence, it is essential to realize the strength and weaknesses of the system, the mechanisms of it, and to learn how to prevent the violation of the rights within the system by employing the tools of the system affectively. This is the thing that the powerful countries must do.

To begin with, what does “the violation of right” mean? I want to dwell on it. The concept of right in law is defined as an entitlement provided by law to an individual. Since rights change according to their characteristics, different mechanisms have been created to protect these various rights. Today international law

Karar mekanizmalarında Müslüman ülkelerden temsilciler yer alamıyor ya da çok sınırlı kalıyor. Aslında orada görev alabilecek yetkin insanımız var mı, bu da sorgulanması gereken bir konu bence. Devletlerin bu mekanizmalarda temsilci seçtirmek gibi bir derdi var mı, ona da bakmak lazım. Buralara talip olmak ve buralarda yer alacak isimleri yetiştirmek de bence önemli bir görev.

The representatives of Muslim countries cannot take a place in decision making mechanisms or they remain limited in number. For me, honestly, this should also be questioned whether we have competent persons who can take place there. This should also be taken into consideration whether the countries care about having representatives to be selected in these mechanisms. For me, it is also an important issue to desire a position in the mechanisms or to raise competent individuals who can take a position in there.

farklı mekanizmalar oluşturulmuştur. Bugün uluslararası hukukta, devletlerin karşılıklı yaptığı antlaşmalardan kaynaklanan uluslararası sorumluluk hukuku kapsamında, farklı mekanizmalar devreye girmektedir. İki devletin arasında yaşanan bu problemleri çözecek ayrı mekanizmalar var. Mesela BM Uluslararası Adalet Divanı, Avrupa Birliği Adalet Divanı, insan hakları ihlallerine bakan bir mekanizma falan değil. Bunlar, devletler arasındaki problemleri, o devletlerin başvurusu üzerine çözen mekanizmalardır. Öte yandan insancıl hukuk dediğimiz hukuk kapsamında, savaş ve silahlı çatışma durumlarında gerçekleşen hak ihlalleri çözüme bağlanmaktadır. Cenevre Sözleşmeleri, insancıl hukukun temel belgeleridir. Bunlar birer insan hakları sözleşmesi değildir. Uluslararası Ceza Mahkemesi de insancıl hukukun bir organıdır. Öte yandan bireysel hak ihlalleri ve sistematik hak ihlalleri de birbirinden farklı değerlendirilmektedir. Bireysel hak ihlalinde daha çok belli kişi ya da kişilerin uğradığı hak ihlalleri söz konusuysa, sistematik hak ihlallerinde devletlerin bizzat kendilerinin sistematik olarak toplu ihlaller gerçekleştirmesi ya da gerçekleştirilen sistematik ihlallere göz yumması söz konusudur. Sistematik hak ihlalleri ile alakalı durumlarda tabi BM Güvenlik Konseyi'nin kararı etkili olmaktadır.

Birleşmiş Milletler'in, etkisi daha çok evrensel insan hakları değerlerini üretmektedir. Koruma işlevinde, BM mekanizmalarından çok bölgesel örgütler etkindir. İnsan hakları normlarının yapım sürecine baktığımızda, Batı değerleri ve Batı ülkelerinin etkin olduğu görülür. Sözleşmelerin hazırlık süreçlerinde, Batılı sivil toplum örgütleri, Batılı devlet temsilcilerinden oluşan insan hakları mekanizmaları etkilidir. Bu noktada Doğu toplumları, ne sivil toplum bazında ne de, uluslararası mekanizmaların içinde aktif konumda değildir. Hem BM sözleşme içi denetim mekanizmalarında hem de sözleşme dışı denetim mekanizma organlarında, belli hukuk gelenekleriyle geniş bir etki alanı olan ülkeler belirleyici olmaktadır. BM mekanizmalarında üye seçimi, Genel Kurul kararıyla oluyor. Genel Kurul'da da bölgesel temsil esastır. Örneğin Türkiye Avrupa bölgesi içerisinde yer alır, fakat hiçbir organa kolay kolay üye seçilemez; çünkü Avrupa'daki ülkeler Türkiye'ye bu konuda destek vermez. Örneğin Güvenlik Konseyi, geçici üyelerini Genel Kurul'la belirlediğinden, Türkiye'nin geçtiğimiz yıllarda BM Güvenlik Konseyi'ne girmesi özellikle Afrika'daki ülkelerin desteğini almasıyla gerçekleşmiştir. Söz konusu organlara sürekli belli etkin ülkeler seçilir. Çünkü dünyada belli sömürge ülkeleri var, bunu görmemiz gerekiyor. Frankofon ülkeleri Fransa'nın, Anglosakson ülkeleri İngiltere'nin etkisi altındadır. İspanya dünyada 500 milyonluk bir nüfusa hitab eden bir ülkedir. Rusya'nın da çok ciddi bir etki alanı var. Yani dünyada

enforces the countries to take international sense of responsibility due to signing mutual treaties, so different mechanisms come into play in international relations. There are different mechanisms to cope with the problems of two countries. For instance, UN International Court of Justice and EU Court of Justice cannot be stated as mechanisms who deal with the violation of the human rights; rather they are mechanisms who solve the problems between the countries after their application. On the other hand, the violations of rights are solved in the states of war and gunfire, as part of the humanitarian law. The Geneva Conventions is the basic documents of the humanitarian law. These are not the conventions on the human rights. International Criminal Court is also a part of humanitarian law. Nevertheless the violation of the individual rights and the systematic violation of rights are evaluated differently from each other. While the subjects in the violation of the individual rights are usually definite persons or their violations of rights; the subjects of systematic violation of them are the countries which either apply the violation of public or overlook the systematic violation of rights. The decision of UN Security Council has an influence in cases of systematic violations of rights, of course.

The goal of the UN is mostly to produce universal human rights. The regional organs are more effective than those of UN in the mechanisms of the protection. When we look at the production process of human rights norms we see the influence of Western Countries and their values. During the preparation processes of conventions, the western NGO's the representatives of the Western Countries about human rights play an affective role. At this point neither the eastern societies nor the eastern NGO's are not in an active position of international mechanisms. Instead the countries which have a broad impact could play a determining role both in UN contractual control mechanisms as well as in extra-contractual control mechanisms with their specific traditions in law. The election of member in UN mechanisms comes true with the decision of General Assembly. But regional representation is a basis in General Assembly. For instance, Turkey locates in Europe; however could not let his/her members be selected to any organs easily, for European Countries do not support Turkey on this issue. Since the General Assembly determines the temporary members to Security Council, Turkey's election of temporary membership to UN Security Council was realized by his/her getting the support of African Countries. Some active countries are always elected to such organs because they had some dominions in the world. We should realize this. The Francophone Countries are under the influence of France, and the Anglo- Saxon countries are under the influence of the United Kingdom. Spain is a country which addresses almost an half billion population in the world. Russia has an important impact area. Namely, the global mechanisms are controlled by some specific countries in the world.

asında bu küresel mekanizmaları kontrol altında tutan belli bazı ülkeler var.

Ancak, ilk etapta sorun çok gözebatıcı değildi. Neden? Çünkü ilk sözleşmelerde çok genel çerçeveler çizilmiştir. Yani ‘İnsan Haklar Evrensel Bildirisi’ndeki haklar, aslında herkesin kabul edeceği haklardır. Yaşama hakkı, düşünme hakkı, inanç özgürlüğü... Bunlar çok genel ifadelerdir. Ama daha sonra gitgide bu insan hakları norm üretme süreci detaylara inmeye başlıyor. Detaylara inildikçe, norm üretme süreci genişledikçe, bu kez değerler arasında çatışmalar çıkabiliyor. Bu da bugünkü uluslararası sistemin daha da sorgulanır hale gelmesi demektir.

Örneğin AİHM, türban kararında, ya da Refah Partisi kararında ne dedi?: “İslam demokrasinin zıddıdır, antitezidir!” dedi. Bir anlamda İslam’ın demokrasi ile bağdaşmaz olduğunu iddia etti. Dolayısıyla İslam’a, İslam hukukuna dayalı bir partinin Avrupa’da kurulamayacağını, kurulmasının demokratik bir hak olarak iddia edilemeyeceğini ortaya koydu. O zamana kadar Türkiye’de kapatılıp AİHM’ye giden bütün partiler, ‘bölünmez bütünlük’ ilkesine aykırı görüldüğü için kapatılanlar, ‘federal devlet’i savunduğu için kapatılanlar, bunların hiçbirinde hak ihlali görmedi, fakat Refah Partisi’nde gördü. Ve cihad söyleminin şiddet içerdiği, İslam’da şiddetin sözkonusu olduğu, bunları savunan bir partinin de kurulamayacağı söylendi. Bu noktada AİHM’nin ichtihadı niçin önemli? Çünkü, AİHM’nin bir konudaki ichtihadı, bütün Avrupa için, hatta bütün bölgesel örgütler için bir standart kabul ediliyor. Yani Amerikan İnsan Hakları Mahkemesi de AİHM’nin bu ichtihadlarını kullanıyor. Veya BM’deki diğer örgütler de raporlarını yazarken AİHM’nin ichtihadlarına bakıyor. Çünkü bu konuda dünyadaki en ileri ve en etkin organ Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’dir. O yüzden onun ichtihadları bütün insan hakları mekanizmaları için örnek kabul ediliyor. Dolayısıyla AİHM, Refah Partisi kararında bir örnek oluşturmamak, bu durumu meşrulaştırmamak adına böyle bir karar vermiştir. Çünkü meşrulaştırsaydı, o zaman başka ülkelerde de benzer partilerin kurulması hak olarak iddia edilebilecekti. Bir anlamda bunun önü kesilmiş oldu.

Türban kararında da aynı durum sözkonusudur. AİHM’de bir konuda karar verilirken yöntem şudur: Avrupa ülkelerine bakılır, Avrupa demokrasilerinde böyle bir uygulama kabul edilebilir mi, edilemez mi diye bakılır, ayrıca uluslararası sözleşmelerde konuyla ilgili maddelere bakılır. Türban uluslararası sözleşmelerde bir hak olarak inanç özgürlüğü bağlamında kabul edilir. AİHM konuyu ele alırken; “Avrupa ülkelerindeki uygulamalarda, özellikle üniversitelerde böyle bir yasak olmadığını tespit ediyor.

In the first run, the problem was not striking, since the frames in the first conventions are defined generally. Such rights as living, thinking, and faith in Universal Declaration of the Human Rights are easily acceptable by everyone. They are general statements. However the norm production process of human rights has become detailed later. As the process becomes more detailed the clash of values has come to the stage which refers to the questioning of today’s international system more often.

For instance, the European Court of Human Right indicated in the decisions of headscarf or the closure of Welfare Party (Refah Partisi) that: Islam is the opposite and anti-thesis of democracy. In other words it claimed that Islam doesn’t comply with democracy, that’s why it indicated that a political party which relies on Islamic law cannot be established in Europe and it rejected the claim of a democratic right. Until that time those political parties which applied to ECHR after getting closed in Turkey by the reasons for “against to indivisible integrity principle”, and “supporting the federal state system” were not evaluated by ECHR as the violations of rights. In contrast this was not the same in the case of Welfare Party’s closure. It was stated that the discourse of Jihad involves violence and a political party which supports the principles of Islamic law cannot be established. At this point the jurisprudence of ECHR is important, because the practice of ECHR in an issue has been accepted as a standard in entire Europe as well as in whole regional organizations. Namely, American Court of the Human Right employs the jurisprudence of ECHR or other organs in the UN make use of jurisprudence practices of ECHR in preparing their reports. Since ECHR has been approved as the most advanced and effective organ in this issue, its jurisprudences have been accepted as a sample in human rights mechanisms. Therefore, ECHR made such a decision in the case of Welfare Party’s closure that the decision should not be a sample and should not legitimized the situation. If the Welfare Party decision were legitimized, then it would have been claimed as a right to establish similar political parties in countries. This decision was blocked in a way.

The situation is the same in headscarf decision. The method of making a decision in ECHR is like this: The European democracies are examined if such a decision could be acceptable in addition to the clauses of the international contracts. Wearing headscarf is accepted as a right in terms of freedom of religion. While the ECHR is taking the case into account, it identified that there is not such a ban in the applications of European countries and especially in their universities. However, for the understanding of secularism in Turkey, the ECHR states that Turkey’s imposing a ban in this issue is understandable due to pressure of social need, so does not evaluate this as a violation of right. Actually, in this respect, the ECHR makes a decision which contradicts to the criteria and the norms they set.

Ancak Türkiye'deki laiklik anlayışı gereği Türkiye'nin böyle bir yasak koymasını, toplumsal ihtiyaç baskısını anlıyoruz" diyor ve bunu bir ihlal olarak görmüyor. Aslında burada kendi koyduğu kriterlerin, normların tamamen dışında bir karar veriyor. Çünkü tersi bir karar alırsa, bu karar referans alınacak ve benzer bütün davalarda bu yönde bir karar verilmesi gerekecek.

BM içerisindeki koruma mekanizmalarına baktığımızda, sözleşme içi mekanizmalar ve sözleşme dışı mekanizmalar görüyoruz. Siz BM'deki bir sözleşmeye taraf olduğunuzda -9 adet sözleşme ve her sözleşme için ayrı bir insan hakları koruma mekanizması var- bu mekanizmalara da taraf olmuş oluyorsunuz. Örneğin Türkiye'den bu 9 mekanizmanın hiçbirinde bir tek temsilci yok! Karar mekanizmalarında Müslüman ülkelerden temsilciler yer alamıyor ya da çok sınırlı kalıyor. Aslında orada görev alabilecek yetkin insanımız var mı, bu da sorgulanması gereken bir konu bence. Devletlerin bu mekanizmalarda temsilci seçtirmek gibi bir derdi var mı, ona da bakmak lazım. Buralara talip olmak ve buralarda yer alacak isimleri yetiştirmek de bence önemli bir görev.

Bir de BM'de hiçbir sözleşmeye taraf olmasanız bile işleyen mekanizmaları var. Mesela BM Genel Kurulu'na bağlı İnsan Hakları Konseyi var. Ve bu İnsan Hakları Konseyi kapsamında iki yöntem var. Bu konsey BM'deki bütün insan hakları mekanizmalarından sorumlu bir birim. Bütün insan hakları sözleşmelerinin hazırlanması konusundaki çalışmaları yürütüyor. Burada iki önemli mekanizma var: Birincisi 1503 Yöntemi denen bir mekanizma. Buna göre, herhangi bir ülkede sistematik insan hakları ihlali olursa, yapılan incelemeler sonucunda Güvenlik Konseyi'ne müdahale anlamında tavsiye kararı çıkartılabilir. Dolayısıyla bugün BM Güvenlik Konseyi'nin ülkelerin işlerine müdahalesi, eğer sistematik insan hakları varsa meşru kabul ediliyor. 'İşlerine müdahale etmeme' ilkesi, sistematik insan hakları ihlali varsa geçerli kabul edilmiyor. Yani bir ülkede sistematik insan hakları ihlali varsa ve bu mekanizmalar tarafından tesbit edilmişse; BM Güvenlik Konseyi tarafından müdahale kararı alınabiliyor. Ama haklı eleştirilerde dile getirildiği gibi, BM Güvenlik Konseyi'nde, örneğin Çin'de ne kadar insan öldürülürse öldürülsün, Rusya ne kadar insan hakları ihlali yaparsa yapsın, böyle bir karar çıkmıyor. Ama Libya söz konusu olduğunda hemen böyle bir karar çıkabilir, ya da Suriye için de belki yakında çıkartılabilir. Bu da zaten adaletsizliğin açık bir göstergesi. Bu durumun değiştirilmesi bana çok zor gibi geliyor. Çünkü bu bir antlaşma ve bu durumda antlaşmayı ortadan kaldırmamız gerekiyor. Yeni bir şey yapılması da yine bu 5 ülkenin onayına bağlı. Böyle bir çıkmaz var. Belki dünyada çok ciddi bir kamuoyu oluşturarak yeni bir sistemin kurulması söz konusu olabilir.

Otherwise, if it makes an opposite decision, this will be taken as a reference point and a similar decision must be made in similar lawsuits.

When we look at the protection mechanism in the UN, we see in contract mechanism and extra-contractual mechanism. When you become a party to a convention in the UN, in which there 9 conventions each of which has separate human rights protection mechanism, you become a party to these mechanisms as well. For instance, there is not even one representative in one of these nine mechanisms. The representatives of Muslim countries cannot take a place in decision making mechanisms or they remain limited in number. For me, honestly, this should also be questioned whether we have competent persons who can take place there. This should also be taken into consideration whether the countries care about having representatives to be selected in these mechanisms. For me, it is also an important issue to desire a position in the mechanisms or to raise competent individuals who can take a position in there.

In addition, the UN has working mechanisms even if a country does not become a party to any convention. For instance, the Human Rights Commission, which is under the UN General Assembly, has two methods in this respect. The commission is accountable for the entire human right mechanisms in the UN and carrying out all the studies in the preparation process of all the human rights conventions. Here, there are two important mechanisms. The first one is 1503 procedure in the UN. According to this procedure, if a systematic violation of human rights is confirmed in a state, the mechanism may suggest the Security Council to issue a decision of making an intervention to that state. For this reason, the intervention of Security Council to the domestic affairs of a state is only admissible if there is a systematic violation of human rights there. If there is a systematic violation of human rights, the declaration on the inadmissibility of intervention in the Domestic Affairs of State is not seen as inadmissible. In other words, in case of the violation of human rights to be confirmed by the mechanisms of the UN, the decision of the making an intervention in the domestic affairs of a state can be taken. However, as stated in the critiques of fair comments, such a decision may not be taken for China, despite how many people are killed; or for Russia, which, despite, violates a number of human rights. But when Libya is the question, such a decision can be taken or this could be for the Syria soon.

Actually, this is a clear indicator of injustice and inequality. I find the change of this situation is a bit difficult, because this is a treaty and in this regard, you have to put the treaty away. There is such a dead-end that to be able to make a novel thing is depended on the approval of these five states. Maybe the foundation of making a new system could only be possible if a serious public opinion is created in all over the world.

hukukun gücü mü, gücün hukuku mu? BM örneği the power of law or the law of power? the sample of the un

Prof. Dr. Mustafa ŞENTOP / Hukukçu-Lawyer

Hukuk düzeninde meşruiyet bir şeyin bizzat kendisinden değil, başka kriterlerden sağlanır. Hukuk sistemi de insanların davranışlarının bir kriteri, ölçütüdür. Mesela kopya çeken bir öğrenciyi düşünelim. Kopya çeken öğrenciyi yanlış veya hatalı bir davranış içinde olduğu yönünde ihtar eden hocasına sözkonusu öğrenci, “Yaptığının yanlış veya hatalı olduğunu nereden çıkarıyorsun?” dediğinde hoca, disiplin yönetmeliğini hatırlatacaktır. Fakat öğrenci itirazını sürdürüp, “O disiplin yönetmeliğine neden uymak zorunda olayım ki?” dediğinde ise, o yönetmeliğin meşruiyetini sorgulamış olur. Bu sorusuna ve itirazına karşılık, “Bu disiplin yönetmeliği, Öğretim Kanunu’na dayanmaktadır!” cevabı verilecektir. İtirazın sonu, anayasadaki ilgili maddeye kadar uzanabilir. Elbette o madde de sorgulanabilir. Ne var ki burada anlattığımız başka bir noktadır. Burada asıl nokta, hukuk düzeninin, kendi meşruiyetini hukuk kuralları bazında da, genel olarak sistem bazında da bir yere dayandırmak zorunda olduğudur. Şimdi burada yaptığım açıklama aslında Hans Kelsen’in açıklaması. Buna benzer farklı açıklamalar da var. Hukuka meşruiyet kazandırma veya hukukun meşruiyetini açıklayan farklı teoriler var. Buraya kadar daha çok birbirine bağlayarak, yani hiyerarşik olarak üst hukuk normundan meşruiyetin sağlandığını ileri sürüyor Kelsen. Anayasaya geldiğimizde ve bu soruyu

Legitimacy in legal order is provided not by a thing itself, rather by other criteria. Thus, the legal system is criteria of human behaviors. For instance, let's take a cheating student into account. When the teacher warns this student about his inappropriate behavior, this student may reply to the teacher how he (the teacher) says that he (the student) did a wrong thing. In this regard, the teacher will be reminding the disciplinary regulations. However, when the students sustains his objection and states why he has to obey to those disciplinary regulations; this student questions the legitimacy of the disciplinary regulations. The answer of “This discipline regulation is based on the Teaching Law” will be the response for his question and objection. The end of this objection may continue until the related item of constitution. Nevertheless, the thing we mentioned is a different point. The thing is, the legal order must base its legitimacy on a point either in terms of the rules of law or of the system in general. Actually, what I explained here the explanation of Hans Kelsen. There are also some other explanations or theories which clarify the legitimacy of law or legitimize the law. Until this point, Kelsen asserts by combining the points that the legitimacy is provided by the norms of high order hierarchically. When it comes to Constitution and we asked this question, there is not a positive norm over the Constitution. In this case, it is stated that the

Yaşadığımız dünyanın temel sorunu, hukuk algısı ile ilgilidir. Mevcut modern Batılı hukuk algısı, gerçek anlamda hem devletler arası ilişkilerde, hem de temel hak ve hürriyetlerle ilgili alanda kalıcı, bütün insanları kuşatıcı bir formül üretmekten acizdir.

However, the main problem of the world where we live is related to the perception of the law. The current modern Western law is incapable of producing comprehensive and permanent formula which encompasses all the people in international relations as well as in the fields of fundamental rights and freedoms.

sorduğumuzda anayasanın üstünde bir pozitif norm yok. Bu durumda anayasanın 'farzedilen' bir mutabakatla oluşturulduğu, meşruiyetini buradan aldığı söyleniyor. Hukuk kuralları ve hukuk düzeni meşruiyetini kendi kendisinden üretmiyor. Bu kurallar ve meşruiyet kendini başka bir yere dayandırmak zorunda. Bu tespitten hareketle şunu da ilave etmeliyiz ki, farklı dünya görüşleri, kültürler, hukuk düzenlerinin ve hukuk sistemlerinin meşruiyetlerini farklı şekillerde ortaya koyuyorlar.

Batı'da Roma'dan itibaren 2000 yıllık mazisine baktığımızda, hukukun bir devlet kreasyonu olduğunu görürüz. Yani hukuku devlet yaratır, var eder. Bu bütün dönemlerde böyledir. Devlet ve devlet adına, devletin içinden bazı kurumlar kanunlar koyar. Bu Hristiyanlık döneminde de böyledir. Çünkü Hristiyan hukuku, 'Kilise hukuku' dediğimiz 'kanonik hukuk' düzeni, aslında din adamlarının koyduğu hukuk düzenidir. Yani 'Kilise hukuku', 'kanonik hukuk', kutsal kitaptan üretilmiş bir hukuk düzeni değildir. Yahudilik ve İslam'da durum böyle değildir. Fakat Hristiyanlıkta bir kutsal kitapta hukuk kuralları yoktur. Çünkü Hristiyanlık ilahi dinler nazariyesine baktığımızda müstakil bir din olarak değil, Yahudiliği tamamlayan Beni İsrail'e gelmiş bir dindir. Ama daha sonra, ilk olarak birinci yüzyılda Hristiyanlık ayrı bir kültürel din olarak kurgulanmış ve Yahudilik'ten tecrit edilmiş, soyutlanmış bir halde karşımıza çıkıyor.

Hukukla ilgili temel esaslar Tevrat'ta bulunduğu için Hristiyanlığı Tevrat'tan tecrit ettiğimizde, bu dinin hukukî bir yönünden söz edemez oluruz; zira belirttiğimiz gibi, İncil'de hukuk esasları bulunmamaktadır. İncil'de vazedilen ahlakî kurallardan bir dereceye kadar hukuk üretilebilirse de, bu durum başlıbaşına hukuk zemini teşkil etmez. Bu bakımdan, Hristiyan hukuku dediğimiz hukuk düzeni, din adamlarının ürettiği bir hukuk düzenidir. Teknik olarak 'kanonik hukuk' olarak isimlendirilir. Kanonik, yani 'kanun hukuku'... Latince 'kanon', 'kanun' demektir. Konsillerin almış olduğu kararlara kanun denilmektedir. Başlangıçta kanonlar ilahiyatla, teolojiyle ilgili iken, 9. yüzyıldan itibaren hukukla ilgili kanonlar da çıkmaya başlamıştır. Netice itibarıyla, Hristiyanlık döneminde de yani kanonik hukuk döneminde de hukuk, yine otorite tarafından, yani devlet tarafından üretilmektedir. Sonraki dönemde Batı'da laiklik tartışmaları ve parlamentolar ortaya çıkmışsa da, neticede gerçek şablon değişmemiştir.

Hukuk düzeni Batı'da devlet tarafından üretilmiştir. Bu durumda karşımıza iki soru çıkmaktadır: İlk olarak; insanlar

Constitution is issued with an "assumed" consensus and gets its legitimacy from here.

The rules of Law and the order of Law do not produce their legitimacy by their own. These rules and legitimacy must be basing themselves to another place. From this point, we should add that different philosophies and cultures produce the legitimacy of law order in different ways.

When we look at the 2000-year-old past of the West, we see that Law has been a state creation in the West. Namely, the states create the Law and it is the case in all the periods. Some institutions of the state make some laws in the name of the State. It was the same during the Christianity, because the law of Christianity is the order of law which was created by the clergymen and named as "The Church Law" or "Canonical Law". Namely, "Church Law" or "Canonical Law" is not an order of law which is created from Holy Book. This is not a case in Islam or Judaism but in Christianity, there are no rules of Law in Holy Book. Since Christianity was not a distinct religion in terms of divine religions, rather it completed Judaism and came to Israelis. But later on, we see Christianity was fictionalized as a distinct cultural religion, which segregated from Judaism.

The fundamental principles related with Law has been found in Torah, and when we segregate Christianity from Torah, we cannot mention about relation of this religion, because, as we mentioned, there are no essentials of Law in Christianity. Even though some law could be produced to some extent by the making use of some moral rules mentioned in Bible, this situation does not constitute the basis of Law individually. For this reason, the so-called Christian Law is actually an order of law which was produced by clergymen. This could be named as "Canonical Law" technically. The term 'Canonical' means 'the law of rule'. Canonical in Latin means rule, which was taken by the council. Formerly, the councils were interested in theology, however, since the 9th century the councils who were interested in law has emerged as well. As a result, law is produced by an authority, namely by the state just like during the Christianity or during the Canonical law. Even if the discussions of secularism and parliaments emerged later in the west, the real template did not change after all.

The order of law in the west was created by the state. In this case, we see two questions. The first one is that; why shall the people obey the law? In other words, there is a need to an explanation in order to legitimize this or to create volunteer obedience. The second one is that why shall the state obey the law? The main question here is that if the state constituted the law, how come we can subject the state to obey the rules it constituted?

hukuka neden uysunlar? Yani bunu meşrulaştıracak, gönüllü itaati oluşturacak bir açıklamaya ihtiyaç var. İkincisi de; devlet hukuka niçin uysun? Burada temel problem; hukuku devlet koyduysa, kendi koyduğu kurallara devleti nasıl tâbî kılabiliriz? Özellikle mutlak krallıkların olduğu dönemden, yani 16. yüzyıldan itibaren, Avrupa'daki temel tartışma bu noktaya yoğunlaşmıştır. Hukuku bütünüyle devlet yaratıp inşa ediyorsa, devleti hukuka bağlamak gerçek anlamda mümkün olmaz. Bu sebeple, öncelikle hukuku devletin dışında temellendirmeye yönelik bazı teoriler ortaya konulmuştur. İşte bu noktada, eskiden de var olan 'tabii hukuk nazariyesi' öne çıkar. Özellikle haklar ve özgürlükler, temelde bu nazariyeye dayandırılmaktadır. Yani, 'hukuk devletten önce ve insanla beraber vardır' anlayışı... 'Hukuku bütünüyle devlet varetmiyor. Devlet öncesinde de hukukun temel esasları mevcuttur' gibi bir anlayış. Ama bu anlayış teoriden ibaret ve bağlayıcı değil.

Daha sonra, 'tabii hukuk nazariyesi' yeterli olmayınca, devlet gücünü kendi içinde bölerek, hukuku oluşturan kısımla uygulayan kısmı birbirinden ayırarak dengeleme yoluna gidilmiştir. Bu, teorik değil mekanik bir yol. Devlet gücünü, kuralları koyan ve uygulayan güç olarak birbirinden mekanik bir yolla ayırabilirsek, o zaman belki devleti biraz daha sınırlama imkanı doğabilir. Bu da 'kuvvetler ayrılığı teorisi.' Sonuç olarak ikisi de birer teoriden ibarettir.

Bu iki teoriyi pozitif hukuk metnine dönüştürebilmek için yürütülen mücadeleler neticesinde ortaya 'anayasa' çıkmıştır. Anayasa, temel hak ve özgürlüklerle ilgili olarak tabii hukuk anlayışına, devletin yapısı ve işleyişi ile ilgili olarak da kuvvetler ayrılığı teorisine dayanan bir pozitif hukuk metnidir. Anayasa, diğer hukuk metinlerine göre biraz daha güçlü bir metindir. Yani, "Devletin kuralları koyan kısmı farklı, uygulayan kısmı farklı şartlarda ve şekillerde oluşsun. Kuralları koyanlar uygulayamasın, kuralları uygulayanlar kural koyamasın ve değiştirmesin!" muhtevasına sahip. Bu anlayış temelde İngiliz siyasî tarihine dayanıyor. Anayasacılık hareketleri de 19. yüzyılda Avrupa'da aslında bu temel nazariyeye dayanarak ortaya çıkıyor. Yani, tekrar ifade edecek olursak, Batı hukukundaki temel problem, hukukun bütünüyle bir devlet kreasyonu olmasıdır. "Hukuku eğer devlet varediyorsa, devleti hukuka nasıl bağlarız?" problemi de bu durumun bir sonucudur. Şu halde, Batı hukuk tarihinin temel hedefi, devleti hukuka bağlayabilecek bir üst hukuk normu oluşturmak, yani hukukta değişmezler alanı, sabiteler alanı oluşturmaktır. Bunun için, örneğin anayasalar karşımıza bir metin olarak çıkıyor. Fakat

The main discussion in Europe has been centered on this point especially since the absolute kingdoms, namely since 16th century. If the law is created by the state completely, subjecting the state to the law cannot be applicable in essence. For this reason, some theories were created in order to ground the law out of the state. At this point, the theory of law of nature becomes prominent. Especially the rights and freedom are based basically on this theory. Namely, the understanding of 'the law comes before the state and it is with people'... The law is not constituted by the state completely, rather some basic principles of law was available before the concept of state. Nevertheless, this comprehension consists of a theory and it is not obligatory.

Afterwards, when the theory of law of nature became to insufficient, the balancing road was resort by dividing the state's power in itself as one part which created the law and the other which applied the law. This was not a theoretical way; rather it is a mechanical way. If we could separate the state power as rule making power and as rule applying power in a mechanical way, then maybe the opportunity of restraining the state some more could be realized. This is the theory of division of powers. As a result, both of them consist of theories.

The constitution came out after the struggles of converting these two theories into positive law text. The constitution is a positive law text which is based on the conception of law of natural in terms of basic rights and freedoms, and based on the theory of division of powers in terms of the structure of the state and the functioning of it. As compared to other law text, the constitution is a stronger text, in which the rule making part of the state is different as well as the rule applying part is in different conditions and forms. This comes to mean that those who create the laws should not apply them and those who apply the laws should not create laws and change them. This understanding dates back to the British political history.

Actually, the constitution movements in 19th century of Europe appear on the basis of this theory. Put it in another words, the basic problem in western law is that the law is completely the production of state. The problem of "how to bind the state to the law, if it is created by the state" is a result of this situation. In this respect, the main purpose of western history of law is to constitute a norm of higher law through which the state can be bound to the law, namely to create an area of invariants in law. For this reason, for instance, we encounter with constitutions. However, there is also a paradigm to which the constitution relies on. As I mentioned before, the mechanisms of law creation and law application should not be stay in one hand.

anayasanın da dayandığı bir paradigma var. İfade ettiğim üzere, bu metni oluşturan mekanizma ile uygulayan mekanizma aynı elde toplanmamalıdır.

20. yüzyılda ise, özellikle 2. Dünya Savaşı öncesinde, gerçekleşen budur. Yani hem yasama organı, hem yürütme organı, hatta hem de anayasayı koruyucu organ İtalya'da ve Almanya'da tek elde toplanmıştır. O zaman anayasanın oturduğu paradigma çökmüştür. Böylece anayasa, hukukta devleti de bağlayacak bir değişmezler alanı olmaktan çıkmıştır. Sonra Avrupa'da yeni bir değişmezler alanı oluşturulmak istenmiş ve 'ulusal üstü hukuk' dediğimiz, uluslararası sözleşmelerle, insan hakları sözleşmeleriyle oluşturulan yeni bir alan açılmaya çalışılmıştır. Bu da yine hukukta değişmezler arayışının yeni bir adımı olarak karşımıza çıkmaktadır. Buna bağlı olarak kurullar oluşturulmuştur. Hala da o mekanizmaların içindeyiz. Benim kanaatime göre 11 Eylül'den sonra ulusal üstü hukuk ilkeleriyle oluşturulmuş değişmezler alanının dayandığı paradigma çökmüştür. Birçok ülkede, yakalama-gözetim-tutuklama ile ilgili esaslarda çok ciddi değişiklikler yapılmış, ya da yapılmaya teşebbüs edilmiştir. Burada insan hakları ile ilgili temel problem tesbit edilebilmiştir. Söz konusu problem, insan haklarının esasını, devletin düzenlediği veya devletler arası sözleşmelerle ortaya konulmuş metinlere dayandırmakla ilgili bir problem. İnsan haklarının garantisine ilgili yaşadığımız problem bununla bağlantılı. Bu bakımdan oluşturulmuş uluslararası hukuk düzeni, özellikle devletler hukuku dediğimiz alan, aslında primitif/ıkel bir hukuk alanıdır. Bir müeyyidesi olmayan, gerçek anlamda bir yasama organı olmayan bir alandır. Bu alanda insan hakları ile ilgili oluşturulan metinlerin güvencesi, hukuk teorisi ile ilgilidir.

Halbuki bizim kendi hukuk dünyamıza döndüğümüzde, İslam-Osmanlı hukuk dünyasına göz attığımızda, modernizm öncesi dünyaya baktığımızda; hukuk, yalnızca devletin yarattığı bir sistem değildir. Aslında kıta Avrupası'nın tersine Anglosakson anlayışında da böyledir. Örneğin Anglosaksonlarda örf ve adetler hukuk kuralıdır. Kara Avrupası'nda da örf ve adetler hukukun bir kaynağıdır. Bu ise iki türlü gerçekleşir. Ya bir örf ve adet kuralı yasama faaliyeti çerçevesinde doğrudan bir hukuk kuralı haline getirilir veya yasama organının koyduğu bir hukuk kuralı, örf ve âdet kuralına atıf yapılabilir. Halbuki Anglosakson hukukunda, Common Law dediğimiz hukuk sisteminde, örf ve âdetin doğrudan, herhangi bir yasama faaliyetine gerek olmaksızın bir hukuk kuralı sayıldığını görürüz. Tabi

This was the thing that happened in the 20th century, especially before the Second World War. All the legislative, executive and constitution protecting organs were gathered in the same hand in Italy and Germany. At that time, the paradigm to which the constitution relied was collapsed. Thus, the constitution was no longer an area of invariants which bounded the state as well. Then a novel area of invariants in Europe wanted to be formed and a new area was tried to be opened which was created with international conventions and human rights conventions, named as supranational law. This has also encountered us as a new step of invariants in law. With this respect, some commissions were created and we have been still in these mechanisms. I think that the paradigm to which the area of invariants formed with supranational law principles was collapsed after 9/11. In many countries, a lot of changes were made in the principles of custody-arrest-or detention or attempted to be changed.

Here, the main question about the human rights could be identified. It is an attribution problem to which the essentials of human rights are determined by the states or by the contracts drawn between the states. Our experiencing problem of the guarantee of human rights is related with this issue. For this reason, the international law order, especially the area of the states is actually a primitive area of law. It is an area where there is no sanction or there is no legislative organ at all. The assurance of the texts concerning the violation of human rights is related with the theory of law.

Nevertheless, when we turn back to our state of law, to Islamic-Ottoman state of law or to the world of modernism, it can be asserted that the law is not a system which is created merely by the state. Actually, in to the continent of Europe, it is not the case for the understanding of Anglo-Saxon. For instance, in Anglo Saxons, the custom and usage are accepted as the rule of law. They are the source of law in the continent of Europe as well. It becomes a rule in two ways; either the custom and usage are made lawful by means of a legislative organ, or a rule of law made by a legislative organ is attributed to the custom and usage. However, we see in the law of Anglo Saxon, or known as the system of Common Law, a custom and usage is accepted as a rule of law regardless of an action of legislative organ. Since it is a routine order of law, it is not enough in the law of Anglo Saxon. Because this method remained capable since the end of the 12th century, a system of Equity Law which was constituted by the jurisprudences of judges was started to be employed.

Today, there have been almost 500 thousands similar jurisprudences. The judges are searching these similar

bu çok şablonik bir hukuk düzeni olduğu için Anglosakson hukukunda yeterli olmamış. 12. yüzyılın sonlarından itibaren bu yöntem yetersiz kaldığı için, hâkimlerin içtihatlarıyla oluşturulan 'hakkaniyet hukuku' dediğimiz ilave bir hukuk alanı da kullanılmaya başlanmıştır.

Bugün İngiltere'de aşağı-yukarı 500 bin 'emsal içtihat' var. Hâkimler bir konuda karar verirken bu emsal içtihatları tarıyorlar. Bu emsal içtihatlar bizdeki gibi mahkeme içtihatları değil. Bunlar bağlayıcı hukuk kuralları. Yani hâkim bir alanda emsal bir içtihat varsa, ondan farklı bir karar veremez. Tıpkı yasama yoluyla oluşturulan kanuna tâbî olduğu gibi, bu içtihatı tâbî olarak karar verir. Bir de yine parlamentonun koyduğu hukuk düzeni var. Yani Anglosakson sisteminde hukuku koyan sadece parlamento değildir. Evet, parlamento bir yasama organıdır; ama emsal içtihat yoluyla yargıçlar bir kanun koyucudur. Yine örf ve adet bizatihi, herhangi bir yasama faaliyetine ihtiyaç duymaksızın hukuk kuralı üreten bir mekanizmadır.

Hukuk tarihimize döndüğümüzde de dinin temel metinlerinde de -ki bunların sayısı da oldukça azdır- temel hukuk kurallarının var olduğunu görürüz. Bunları Anglosakson hukukundaki kanonlar kısmına benzetebiliriz. Örf-âdetler İslam hukukunda da hukukun ve içtihadın kaynaklarından birisidir. Fakat Anglosaksonlarda olduğu gibi doğrudan hukuk kuralı değildir. Bu da hukukun 'nass' denilen kısmıdır. Bunun dışında içtihat alanı vardır. Anglosakson hukukunda hâkimler içtihat yaparak hukuk kuralı üretirken, bizde ise belli bazı hukukî niteliklere, vasıflara sahip hukukçular içtihat yaparak kural üretebilmektedirler. Yani bizdeki içtihat aslında bir yasama faaliyetidir. Bunun dışında devletin hukuk koyma alanı da vardır. Mesela ceza hukukunda tazir dediğimiz alan, vergi hukukunda, toprak hukukunda Osmanlı'da kanunnamelerle düzenlenmiş ve örfî hukuk denilen alan da aslında devletin ya da parlamentonun hukuk kuralı koyma alanıdır. Dolayısıyla Anglosakson hukukunda hukuk üç gruptan oluşuyor: Örf-âdet, emsal içtihatlar ve parlamentonun koyduğu hukuk kuralları. Osmanlı-İslam hukukunda da yine hukuk üç bölümden oluşuyor. Birincisi, dinin temel metinlerindeki değişmez esaslar; ikincisi içtihat yoluyla oluşmuş hukuk alanı; üçüncüsü de, parlamentonun ya da devletin koymuş olduğu hukuk alanı.

Temel haklar ve özgürlüklerle, bunların kaynakları kökenleri ve sınırlarıyla ilgili esaslar, devletin dışında bir alanda düzenlendiği zaman, özellikle temel hak ve özgürlüklerle ilgili olarak hukuk, devlet öncesinde, devlet ötesinde

jurisprudences in making a decision. These similar jurisprudences are not the jurisprudences of courts; rather they are obligatory rules of law. In other words, if there is a similar jurisprudence in a subject, the judges cannot make a different decision than the jurisprudence. They make a decision according to the order of the jurisprudence just like the laws constituted by means of legislation. Besides, there is also an order of law which was set by the parliament. Namely, in Anglo Saxon system it is not the parliament which merely constitutes the law. It is an organ of legislation but the judges are also an organ of legislation that set rules by means of similar jurisprudences. The custom and usage is also a mechanism rule maker regardless of needing a legislative activity.

When we turn back to our history of law, as well as to the basic texts of the religion, which are a few in numbers, we see the presence of basic rules of law. We can associate them with the councils in the law of Anglo Saxons. The custom and usage was is also one of the sources law and jurisprudences, but they are not direct rule of law just like in Anglo Saxons and this is the part of the law which is known as evidence (nass). Apart from that there is an area of jurisprudence. In the law of Anglo Saxon, the judges constitute rule of law while making jurisprudence; on the other hand, in our culture some qualified judges can make rules while making jurisprudences. So with us, the case is essentially a legislative activity. Besides, there is also an area of the state to constitute a law. For example, in the criminal law, the area known as 'Tazir' (preclude), tax law and land law were organized with Codes in the Ottoman Empire. The area of customary law is also actually the area of making a rule of law for the state or for the parliament. Therefore, the law consists of three groups in Anglo Saxon law: Custom and Usage, case law precedents and the rules of law formed by the court. In Ottoman- Islamic law, the law consists of three parts as well. The first one is the constant principles of religious texts, the second one is the area formed by the case-law and the third one is the area of ??the law that is put by the state or by the parliament. When the principles of fundamental rights and freedoms, their sources, origins and limits are laid out in an area outside of the state (either prior to the state or beyond the state), at least we begin to create a safe place theoretically, especially in respect to fundamental rights and freedoms. This is also basic problem with respect to international law. The law of modern states is actually based on reciprocity as well as on inter-state treaties. But the origin of international law, according to today's temperament, is in domestic law. So the basic principles of inter-state

temellendirildiği zaman, en azından teorik olarak burada güvenceli bir alan oluşturmaya başlıyoruz. Devletler hukuku ile ilgili olarak da temel problem bu. Modern devletler hukuku aslında son tahlilde bir mütekabiliyete, bir de devletler arası antlaşmalara dayanıyor. Hâlbuki devletler hukukunun kökeni, mesela bizim eski hukukumuzda bugünkü taksimata göre iç hukuktur. Yani devletler arası münasebetlerdeki veya yabancı dediğimiz başka ülke vatandaşlarına yapılacak muamelelerle ilgili bazı temel esaslar, tamamıyla iç hukuktan kaynaklanıyor. Mütekabiliyet bunu değiştirmiyor. Mesela senin vatandaşına başka bir devlet farklı bir muamele yapıyor olsa bile, senin iç hukuktan kaynaklanan birtakım kısıtlamalarla ona belli bir şekilde davranman gerekiyor. Savaş hukukunda da durum değişmez. Bu alanda da hukukun temel esasları, mütekabiliyetten ve uluslararası temel antlaşmalardan kaynaklanmıyor. Evet, bunlar da mütekabiliyette, uluslararası antlaşmalarda devletler hukukunun kaynağıdır; ama devletler hukukunda da olsa, hukukun temel normları/esasları iç hukuk anlayışından kaynaklanıyor. Yani başka devletler onlarla kendini bağlı hissetmese bile sen kendini bağlı hissetmek zorundasın.

Kanaatimce, insan hakları konusunda da, şu anki mevcut mer'î sistemi, uluslararası pozitif hukuk düzenini, kurumları, bu alanda yapılacak olanları gereksiz değildir. Bunlarla ilgili her şey yapılabilir. Lakin yaşadığımız dünyanın temel sorunu, hukuk algısı ile ilgilidir. Mevcut modern Batılı hukuk algısı, gerçek anlamda hem devletler arası ilişkilerde, hem de temel hak ve hürriyetlerle ilgili alanda kalıcı, bütün insanları kuşatıcı bir formül üretmekten acizdir. Biz, hukukun bazı temel esaslarını devlet ötesinde, devlet öncesinde muhkem bir şekilde temellendiremezsek, o zaman temel hak ve hürriyetlerle ilgili sıkıntıların gerçekten ortadan kalkması mümkün olmaz. Bu açıdan ben, bu konuda rutin pozitif hukuk düzeni içerisinde çalışmaların yapılmasını savunmakla birlikte, daha geniş anlamda hukuk algısını sorgulayan çalışmalara da ihtiyaç olduğunu düşünüyorum.

relations or the proceedings to the citizens of other countries are arising entirely from domestic law. Reciprocity does not change it. For instance, even if another state treats your citizen differently, you have to act to him a certain way with restrictions caused by domestic law. The situation does not change in the laws of war. The basic principles of law in this area are not caused by reciprocity and by basic international treaties. They are also a source of international law in international treaties in reciprocity, but even in the international law, the basic norms or principles of law stem from the understanding of domestic law. So even if other states do not feel attached themselves, you have to feel connected to them. I think that the actions on the issues of human rights and the current existing system and on the order of international positive law and on institutions are not unnecessary. Everything can be done about them. However, the main problem of the world where we live is related to the perception of the law. The current modern Western law is incapable of producing comprehensive and permanent formula which encompasses all the people in international relations as well as in the fields of fundamental rights and freedoms. If we cannot base some basic principles of law beyond the state and prior to state in strongly, then the disappearance of the difficulties related to the fundamental rights and freedoms would not be possible. In this respect, despite I defend the works to be done in routine positive order of law; I think that there is also a need to the studies which question the perception of law in a broad sense.

afrika'da emperyal gelenek imperial tradition in africa

Prof. Dr. Süleyman KIZILTOPRAK / Tarihçi-Historian

Değerli İstanbullular! Ben kendime ayrılan süre içerisinde Afrika'dan, Afrika'daki sömürgeci geçmişten bahsedeceğim ve bugüne yansımaları üzerinde de mümkün olduğunca durmaya çalışacağım.

Afrika'nın 2012 yılına kadar karşılaştığı zorluklar; kökleri geçmişte olan sorunların bugüne yansımalarından ibarettir diyebiliriz. Afrika kıtasına baktığımızda, nüfusunun 1 milyarı aştığını görürüz. Yüzölçümü 30 milyon kilometrekareden fazladır. Halihazırda 54 devleti vardır ve BM Genel Kurulu'nda %30 civarında oy oranına sahiptir. Nüfusu çok yoğun olmasına rağmen Afrika'da ortalama ömür 45.8 yıldır. Afrika'da 100 binden fazla Dolar milyoneri olmasına rağmen kıtada on milyonlarca insan açlıkla, yoksullukla, sefaletle karşı karşıyadır. Afrika'nın karşılaştığı problemler hem kendi problemleri, hem de insanlığın problemleridir. Ama aynı zamanda geçtiğimiz yüzyılda köklerini bulduğumuz sorunlar yumağının bugüne yansımalarıdır.

Bize bir 'Afrikalı' imajı yansıtılmıştır, özellikle Hollywood vasıtasıyla. 'Afrika nedir? Bir çöldür, karadır.' ABD başkanlarından Roosevelt'in vahşi hayvanları avlayıp onların üzerine ayağını koyup poz verdiği gibi zengin ve seçkinlerin safari keyfini yaşadığı balta girmemiş ormanlarla kaplı

Dear residents of Istanbul!

I will try to mention about Africa and its colonial past and try to stand on the reflections of it on today as much as possible.

We can say that the roots of the challenges faced by Africa until 2012 consist of the reflections of the problems in the past on today. When we look at the continent of Africa, we see that the population has exceeded 1 billion and its land area is more than 30 million square kilometers. Currently, there are 54 states in Africa and it has around 30% of the votes in the UN General Assembly. Despite the is very high, average life expectancy in Africa is 45.8 years. Although there are more than 100 thousand dollar millionaires in Africa, millions of people across the continent are face to face with hunger, poverty and misery. The problems faced by Africans are their own problems as well as the problems of humanity. But at the same time, so the reflection of the tangle of problems found in the roots of the past century. An 'African' image is reflected on us, particularly by means of Hollywood. What is Africa? A desert, a land... It is an authentic, virgin forest-covered region where the rich and the elite enjoy the safari just like one of US presidents Roosevelt hunted wild animals and posed by putting his feet on them. And the European or the Western describe the people with the color of their skins. So the African are black.

Afrika öylesine acımasız bir şekilde bölündü ki, bugün Afrika'da neredeyse hiçbir devlet doğal sınırlara sahip değildir. Her devletin sınırlarında bir cetvel izi var. Hiçbir devletin ekonomik alanı doğru ve mantıklı bir şekilde sınırlarına yansımamış. Öyle durumlar söz konusu ki, kendi sınırlarına 5 km uzaklıktaki nehirleri kullanamayan ama aynı zamanda açlık ve sefaletle boğuşan devletler var.

Africa was divided in a brutal manner that, today, almost no states in Africa have natural boundaries. There are traces of a ruler in the territories of each state. The economic areas of any states were reflected to their territories in a logical manner. For instance, there are some states, even though they struggle with hunger and misery, they cannot make of the rivers to which their territories are 5 km away from.

otantik bir coğrafyadır. Ve Avrupalı, ya da Batılı; insanları derilerinin rengiyle tarif eder. Yani 'Afrikalı siyahtır'. Avrupalı Amerika'ya gittiğinde insanları bir ulus olup olmadığına ya da herhangi bir medeniyetin ya da kültürün mensubu olup olmadığına bakmadan derilerine göre adlandırmış ve 'kızılderili' demiştir. Önce XV. yüzyılın sonlarında kıyıları vasıtasıyla ele geçirilmeye başlayan Afrika 300 yıl boyunca iç kesimlerinin işgaline izin vermemiştir. 1805'ten itibaren Afrika kıtası Avrupalılarca yeniden tanınmaya, öğrenilmeye, araştırılmaya başlanmıştır. Bu, literatüre 'Afrika kıtasının keşfi' diye geçmiştir. Sanki Afrikalı kendi topraklarını, Nil'in doğduğu suları, Zimbabwe Nehri'nin ya da Nijer Nehri'nin doğduğu suları bilmiyormuş gibi, sanki bunu dışarıdan gelen Avrupalı, Afrikalıya öğretmiş gibi bir söylem literatüre yansımıştır. Aslında bütün yabancı güçlerin Afrika kıtasına müdahalesinin 'Sanayi Devrimi'yle de ilgisi vardır. Kendi pazarlarının arza doymasından itibaren, yeni pazarlar arayışına girilmiştir. Yine kendi fabrikalarının hammadde ihtiyacı ile karşılaşmasından itibaren, Afrika kıtasının hammadde kaynakları incelenmeye ve araştırılmaya başlanmıştır. Bu uğraş Afrika kıtasını geri götürürken Avrupa kıtasını yükseltmiştir. Afrika'dan temin edilen insan kaynağı, ucuz işgücü olarak Avrupa medeniyetine, Avrupa sanayisine, Avrupa'nın ulus devletlerine katkıda bulunurken, Afrika'nın insan kaynağını kurutmuş, yeraltı kaynaklarını parçalı hale getirmiş ve birbirleriyle dostluğunu da bozmuştur. Bu, Afrika'nın 200 yıllık tarihinin kısa bir özetidir diyebiliriz.

1960 öncesi Afrika kıtasına baktığımızda, bugün 54 bağımsız devletle temsil edilen Afrika kıtasında, sadece 4 devlet şu veya bu şekilde bağımsızdır. İngiliz kontrolünde Mısır, yine İngiliz Devletler Topluluğu'na ait olup bağımsız olmayan Güney Afrika, İtalyan faşizmine direnen, Afrika'nın onurunu, Afrika insanının kendi özgürlüğünü, bağımsızlığını ve yabancı müdahaleye karşı gücünü bir ölçüde kanıtlayan Etiyopya ve yine 1847'de Amerika'dan özgürlüğünü kazanarak Afrika kıtasına gönderilen ya da dönen Afro-Amerikanların kurduğu Liberya, Afrika'nın bağımsız devletleridir. 1960'tan sonra kazanılan bağımsızlıklar da bu ulusların, Cezayir örneğinde olduğu gibi, çok büyük mücadeleler ve çok büyük insan kayıplarıyla elde ettiği bir başarıdır. Ama ne yazık ki birçok Afrika ülkesi bu bağımsızlığını da doyasıya yaşayamamıştır. Çünkü 1960'ta sanıyorum 16 Afrika ülkesi bağımsızlığına kavuşmuştur

When the European went to America, they renamed people as 'Indian' according to their skin, regardless of considering them as people of a nation or of any members of a civilization and culture. Formerly, despite Africa was captured through the coasts at the end of the 16th century, it did not allow the occupation of internal parts for 300 years. The continent of Africa has started to be re-recognized, to be learned and to be investigated. It has been as the discovery of the continent of Africa in the literature. A different discourse was projected on the literature in a way as if the African do not know their own lands, the waters of the Nile, the rivers of Zimbabwe and Niger. As if they were taught by the European came from outside.

In fact, the intervention of the whole African continent by foreign powers has to do with the Industrial Revolution. They started to search for new markets due to the satisfaction of their market's supply. However since the encounter of their own factories with the need for raw materials, sources of African continent's raw materials started to be searched and explored. While this effort was taking the African continent back, it increased the continent of Europe in contrast. Whereas the human source obtained from Africa contributed to the European Industry, European nation states as cheap labor; this situation consumed the African human source, made the underground source in part and made the friendship with each other worse. This is a brief summary of 200 hundred-year of the history of Africa.

When we look at the African continent before 1960, which is represented today with 54 independent states, there were only four independent states in a way. Egypt with British control, South Africa which is still not independent but in the British Commonwealth; Ethiopia which resisted against the Italian fascism, proved Africa's dignity, people's freedom and independence and proved the strength against the foreign intervention; African-Americans founded Liberia which got the freedom from America in 1847. They are the independent states of the Africa. The independences gained after 1960 are very big achievements with enormous challenges of the nations and human loses, as in the case of Algeria. But unfortunately, many African countries could not enjoy this independence experience. Because I think 16 African countries gained their independences in 1960 but those forces who stated "now we have the independence to Africa!" avoided from letting the African pursue to operate their own administration system; on the contrary, they handed over a mechanism to Africa in which more and more fights between African elites and manager, which in turn, dragged them into the chaos. This

ama "Artık Afrika'ya bağımsızlıklarını verdik!" diyen güçler, Afrikalının kendi yönetimlerini kendi başlarına sürdürmelerine olanak tanıyacak bir sistemi işletmekten kaçınmışlar, aksine Afrika'yı kendi elitleriyle, yöneticileriyle daha fazla kavgaya, kaosa sürükleyen bir mekanizma bırakmışlardır. Bu mekanizma kendi halkına, toplumuna yabancılaşan, adeta bir sömürgeci vali gibi kendi halkını ezen, kendi halkını ödeyemeyeceği vergilerle ve uyamayacağı anlamsız yasalarla bir arada tutmak isteyen yöneticiler eliyle işletilmiştir. Maalesef 1960'tan sonra Afrika'nın en büyük sorunu kötü yönetimlerdir, yolsuzluklardır, bir avuç elitin zenginleşmesidir. Günde sadece 1 Dolar temin ederek açlığını yatıştırmaya çalışan bir topluluk, ama öbür tarafta on milyarlarca Doları'yla ülkesinden kaçan, o paraları bir şekilde ülkesinden kaçıran, kendi halkına yabancılaşmış, kendi halkını bir sömürge valisinin gördüğünden daha aşağıda gören bir yönetici sınıfla, beceriksiz ve yetersiz bürokrasiyle ve çok kıt sağlık ve eğitim imkânı sunan devlet yapılarıyla Afrika muhatap oldu.

Ne oldu da Afrika bugünkü duruma düştü? Yoksullukla, salgın hastalıklarla boğuşan, kötü sağlık koşullarına ve yetersiz eğitime, emniyet adına acımasız güvenlik politikalarına maruz kalan Afrika halkı nasıl bugünlere geldi? Burada tabi üç önemli nokta var: Birincisi kölelik, ikincisi sömürgecilik dönemi ve son olarak sömürge sonrası yanlış yönetim. Afrika'da kölelik, Afrika'nın insan kaynağını bitiren bir özelliğe sahiptir. Önceki yüzyıllarda da olan ancak XV. yüzyılda yeni bir sürece giren Afrika köle ticareti, XIX. yüzyıl sonlarında yasaklanana kadar 50-60 milyon Afrikalının toprağından, yerinden, yurdundan ve ailesinden kopararak Avrupa ve Amerika kıtasına taşınması ve sömürülmesi demektir. Afrika nüfusunun henüz 40 milyonlarda olduğu bir dönemde başlayıp, bu kadar ciddi bir insan kaynağının, çalışabilecek, genç, dinamik, üretken bir nüfusun Afrika'dan çıkartılıp başka topraklara götürülmesi, hem gidenlerin hem de kalanların zihninde derin yaralar açtı. Maalesef bu köle ticaretine Afrika'nın yerel liderleri, kabile liderleri, kabile şefleri de aracılık ettiler. Maalesef bazen sadece bir tüfek için, bazen sadece 10 Dolar için, kendi kabilesinden ya da komşu kabilelerden onlarca kişiyi satan Afrikalı araçlar bu köle ticaretinin önemli aktörleriydi.

Köle ticareti ne zaman sona erdi? Sanayi devrimi olduğunda, artık Avrupa'daki fabrikalar köle gücü yerine işçi gücüne ihtiyaç duyduklarında köle ticareti geçerliliğini yitirmişti. Artık Afrikalıyı kendi ülkesinde köle yapıp ona kendi

mechanism was operated by the hands of governors, who were alienated from society and almost like a colonial oppressing their own people, who wanted to keep their own people one with overtax and pointless laws to obey. Unfortunately, the biggest problems of Africa after 1960 had been the worst administrations, corruptions and the enrichment of a handful of elite. On the one hand, there was a society working whole day for one dollar in order to satisfy their hungers. On the other hand, a class of administrators who escaped from the country with tens of billions of dollars or smuggling money, who were alienated from their own people, and who looked his own people more down than a colonial governor. Africa was the objects of an incompetent and inadequate bureaucracy and state structures, which offered scarce opportunities for health and education.

What happened in Africa and it has fallen to the present situation? How come the African society comes today, that has struggled with poverty, with epidemic diseases, with poor health and inadequate education conditions as well as which have been exposed to the brutal security policies on behalf of safety? Actually there are three important points here: the first one slavery, the second one the colonial period and finally the third one is the post-colonial mismanagement period. Slavery in Africa has a characteristic of finishing Africa's human resources. African slave trade means the exploitation of 50-60 million Africans, who were displaced from their soil Africa and transported to the continents of Europe or America by breaking their families by the time it was banned at the end of 19th century. The removal of a young, dynamic and productive population which started at a time when the population of 40 millions opened deep wounds in the minds of those who stayed as well as those who were removed to other lands. Unfortunately, the local leaders of the Africa, the tribal leaders and the tribal chiefs mediated the African slave trade. Unfortunately some African brokers, who sold dozens of people from their own tribe or tribes in neighboring sometimes just for a rifle or sometimes for only \$ 10, were the main actors of this slave trade.

When the slave trade ended? When the plants in the Europe needed workers instead of slave power as the industrial revolution happened, the validity of the slave trade was decreased. Rather, the African were given a novel role to be enslaved in their own country, prevented to use their own resources and transfer them to central countries. What I mean dear audience is that the slave trade was not banned or abolished not only with the emphasis on human values; rather this practice was eliminated because there was a need for workers in the

kaynaklarını taşıtıp, kendi kaynaklarını kullanmasına mani olup başka ülkelere yani merkez ülkelere transfer etmesi için yeni bir rol verildi. Demek istediğim şu değerli dinleyiciler; köle ticareti salt insanî değerler ön plana çıkarılarak kaldırılmış, yasaklanmış değil. Avrupa'nın, ya da Batılı ülkelerin sanayide işgücü ihtiyacı doğduğu için, dünya pazarlarını ya da Afrika pazarlarını ele geçirmek, onları bir tüketim toplum yapmak istedikleri için bu uygulama ortadan kaldırıldı.

Sömürgecilik nasıl başladı? Söylediğim gibi, yeni pazar ihtiyacı, hammadde ihtiyacı çerçevesinde Afrika'nın kaynaklarını keşfetme, bilinir hale getirme düşüncesi doğdu. Misyoner din adamları, tüccarlar, macera peşinde koşanlar Afrika'nın sahillerinden iç noktalarına kadar ulaşan nehirler vasıtasıyla araştırmalarını sürdürdüler. Hazırladıkları çalışmaları ciltler halinde kitaplar olarak sundular. Bazı çok stratejik bilgileri kamuoyuna açıklamadılar. Devlet adamlarına ya da tüccarlara bu bilgileri sattılar. Bunların neticesinde kâşiflerden sonra misyonerlerin harekete geçtiğini görüyoruz. Misyonerler, Afrika insanına kimileri Katolikliği, kimileri Protestanlığı ve Anglikan mezhebini tanıtmak için gitmeye başladılar. Başlangıç aşamasında Afrika'da Hristiyanlık dinini yaymak noktasında beyaz adamlar başarısız oldu. Daha sonra Afrikalıyı ikna etmek için yine siyah insanları kullandılar. İlk olarak Sierra-Leone'den başladılar, sonra Güney Afrika önemli bir merkezleriydi; buralardan yetiştirdikleri siyah insanlar diğer siyah insanlarla ilişki içerisine girerek Avrupa'da gerilemeye yüz tutan bu dinin yayılmasını Afrika'da gerçekleştirmeyi başardılar.

Çok çarpıcı bazı rakamlara değineceğim. Bundan 100 yıl önce Afrika'da Hristiyanların genel nüfusa oranı sadece % 7 iken, bugün % 50'lere dayanmıştır. Yine Hristiyanlık içinde Afrikalının oranı, bundan 100 yıl önce % 1.7 iken, bugün % 25'lere gelmiş durumda. Dünyadaki bütün Hristiyan nüfusu 2.2 milyar olarak alırsak, bu nüfusun % 25'i bugün Avrupalı, ama 100 yıl önce % 70'i Avrupalıydı. Bu rakamlar Afrika'nın sadece maddî değerlerinin değil, manevî değerlerinin de el değiştirdiğini gösteren çok çarpıcı rakamlar. Burada, Hristiyan din adamları elbette tüccarlarla, kâşiflerle ve Avrupalı askerlerle elbirliği içinde çalışıyorlar. İnsanların özgür bir şekilde kendi dinlerini seçmekte hür olduğunu söyleyebiliriz. Fakat bir topluma bu dayatılıyorsa, ellerinden kendi imkânları alınıyor ve onlar tarım yapamaz halde bırakılıyorsa, sadece tek bir ürünü üretmeye mahkum ediliyorsa ve onları teskin etmek için de elinde İncil'le gelen bir papaz varsa, bu tabi ki bu insanların dramını anlatmakta önemli bir ipucudur.

industries of Western countries, they wanted to seize world markets or markets in Africa and they want to make a consumer society.

How did the colonialism start? As I mentioned, the idea of ?? making Africa known was born with the need for new markets and raw materials and the need to explore the resources of Africa. Missionary priests, merchants and those who pursue adventure continued to research in Africa by reaching to the inner city through coast. They presented their works as binders of books. They did not announce some of the most strategic information to the public. They sold this information to the State's men or to the merchants. As a result of these, we see that the missionaries took into action after the explorers. Some of the missionaries began to go to promote Catholicism, some of them promoted Protestantism and the Anglican sect. At the initial stage, the white men failed to spread the religion of Christianity in Africa. Then again, black people were used to convince Africans. First of all, they began from Sierra-Leone, and then South Africa was an important center. The black people raised around here entered into relationship with black people and they have managed to achieve this religion spread in Africa, which was in a decreasing trend in Europe.

I will touch on some striking figures. The proportion of Christians in Africa to the general population was 7 % 100 years ago, but today this ratio increased to 50 %. Similarly, 100 years ago, the ratio of Africans in Christianity was 1.7 %, however, the case came to 25% nowadays. If we take the population of whole Christian world as 2.2 billion, 25% of this population is European today, but 100 years ago, 70% of them were Europeans. These figures are very striking which display that not Africa's only material values, but also Africa's moral values changed hands. Here, of course, the Christian clergy are working in cooperation with explorers and European soldiers. We can say that people are free to choose their religion freely. However, if it is imposed to a society and the people are abandoned from their own means, being unable to do farming and sentenced to produce only one product; it could be an important clue to explaining the tragedy of the people when a priest comes to relieve people with a Bible in his hand.

On the other hand, it was promoted that Islam was not a party that holds society together, rather the distorting elements of Islam was spread by the Western colonial powers. For example the spread of , Qadiyani, Ismaelite and Bahaiyya are paved the way to the African countries by using very serious funds. That comes out as a key element which distorts the sense of social peace in society as well as distorts them on the basis of thought.

Öte yandan, sömürgeci Batılı güçler tarafından, İslam'ın, toplumu birarada tutan tarafı değil, bozan unsurlarının yayılmasına öncülük verildi. Örneğin Ahmedîlik, Kadıyânîlik, İsmailîlik, Bahâîlik'in, çok ciddi fonlar kullanılarak Afrika ülkelerinde yayılmasının önü açıldı. Bu da bu toplumları, hem düşünce bazında, hem de toplumsal barış anlamında bozan, dağıtan, parçalayan bir unsur olarak önümüze çıkıyor.

Afrika öylesine acımasız bir şekilde bölündü ki, bugün Afrika'da neredeyse hiçbir devlet doğal sınırlara sahip değildir. Her devletin sınırlarında bir cetvel izi var. Hiçbir devletin ekonomik alanı doğru ve mantıklı bir şekilde sınırlarına yansımamış. Öyle durumlar sözkonusu ki, kendi sınırlarına 5 km uzaklıktaki nehirleri kullanamayan ama aynı zamanda açlık ve sefaletle boğuşan devletler var. Kendi sınırlarına sadece 50 km yakınlıkta demiryolları var, ama bu demiryolları bu ülkelerin hiçbir işine yaramıyor. Peki neye yarıyor? Hammadde kaynaklarının limana transferine yarıyor. Ne bu ülkelerin ulaşımına, ne birbirleriyle ticaretine, ne de ülkelerini korumalarına yarıyor. Tek bir önemi var: Demir, fosfat ya da bir başka madeni limana kolayca ulaştırmak.

Afrika'daki bu yapay sınırlar Afrika halkını birbirleriyle kavga eder hale getirdi. Nil Nehri boyunca uzanan, Nil Nehri kendi topraklarından geçen, onda hakkı olan 6 devlet var. Halbuki bir zamanlar bu sayı 2'ydi. Dolayısıyla aralarında uzlaşmazlıklar ve problemler var. Yine Afrika'da Nijer Nehri tarih boyunca bu kadar parçalı ve farklı güçler tarafından yönetilmedi. Aynı nehrin karşı tarafında ailesinin bir üyesine ziyarete giden kişi, bir anda kendisini ya mayınların içinde, ya da 'hain' damgası yiyerek mahkemede buluyor, izinsiz olarak başka ülke topraklarına geçtiği gerekçesiyle. Maalesef Afrika ülkelerinde bu sınır problemleri aslında çok ciddi insanî problemler doğuruyor. Böylelikle Afrikalı ne kendi kaynaklarını kullanabiliyor, ne de barış içinde yaşayabiliyor. Kendisine, kabilesine, toplumuna, devletine ve kıtasına düşman hale geliyor.

Afrika'nın bağımsızlık savaşlarında sömürgeci ülkelerin kendilerine verdiği sözler karşısında kandırılan bir topluluk var. 1. Dünya Savaşı'nda ve 2. Dünya Savaşı'nda Fransa 100 bin, İngiltere 400 bin Afrikalıyı kendi amaçları doğrultusunda savaşdırmıştır.

Bugün Afrika'da yoksulluk, açlık varsa bunun bir nedeni de Batılı güçlerdir. Batılı güçler Afrika ülkelerini tek bir ürün üretmeye zorladılar. Mısır'da ve Sudan'da pamuk, Kenya'da çay, Gana'da kakao... Bunları üretmek zorunda

Africa was divided in a brutal manner that, today, almost no states in Africa have natural boundaries. There are traces of a ruler in the territories of each state. The economic areas of any states were reflected to their territories in a logical manner. For instance, there are some states, even though they struggle with hunger and misery, they cannot make of the rivers to which their territories are 5 km away from. There are some railways 50 km away from their boundaries, but they are not working for the benefits of the countries. So for what purpose are these railways? They are for the transfer of raw materials to the harbor. They are not for the benefits of these countries in transportation, in making trade with each other or in the protection of the countries. There is only one matter, the transportation of iron, phosphate, or another metal to port easily.

The artificial borders in Africa have made the people fight with each other. There are six states which have a right to make use of the Nile, because of locating along the Nile River, the Nile River passing through their territory. However, once that number was only two, therefore, there are problems and disputes between them. Nevertheless, throughout the history, the Niger River had not been managed in such a fragmented way by different powers. A person who passed on the opposite side of the river to visit a family member was finding himself in the middle of the mines or was labeled as 'traitor' and came to the court on the ground of passing through the territory of another country without prior permission. Unfortunately, the border problems in African countries bring about very serious humanitarian problems. Thus, the Africans neither can use their own resources nor can live in peace. Therefore, he becomes an enemy of his tribe, society, state and the continent. There is a deceived community to which the promises were given in African independence war by the colonial counties. France and Britain made 100 thousands and 400 thousands Africans fight in World War I and World War II, respectively for their own purposes.

Today, if there is poverty and hungers in Africa, Western powers are one of the reasons for them. Western powers urged the African countries to produce a single product. They were obliged to produce for instance, cotton in Egypt and Sudan; tea in Kenya and cocoa in Ghana. These products were produced and sold at very cheap prices to Western merchants. In fact, if the Ghanaian cultivates some amount of potatoes in their own lands in addition to cocoa, he would not encounter with hunger. The cultivation of potatoes was banned for all the people of Ghana in order to the production of quality cocoa. This restriction was removed once at a time in the history, in order to feed 400 thousand soldiers of

birakıldılar. Bu ürünleri ürettiler ve çok ucuz fiyata Batılı tüccara sattılar. Aslında Ganalı kendi toprağında kakao yanında kendisi tüketeceği kadar patates ekse açlıkla karşılaşmayacak. Bütün Gana halkına kaliteli kakao üretilsin diye patates ekimi yasaklandı. Bu yasak tarihinde bir defa kaldırıldı. Ne zaman biliyor musunuz? 2. Dünya Savaşı'nda... İngiltere'nin Afrika'daki 400 bin askerini beslemek için... Savaş biter bitmez tekrar aynı yasak kondu. İşte Afrika'da açlık varsa, yabancı güçlerin müdahalesi bu! Malavi'ye 'ebter tohum' denen tohumlar verdi Avrupa. Malavi bu tohumları kullanmadı. Eğer Malavi tek bir defa ürün alınan bu tohumları kullansaydı, bugün Somali ve diğer Afrika bölgeleri gibi açlıkla muhatap olacaktı. Maalesef 2. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan uluslararası düzen ahlakî değil, âdil değil; anarşik ve çok kaotik, insan haklarına çok aykırı bir yapılanmayla kurulmuş. Bu insanlığın faydasına değil. Kimin faydasına? Kurucu ülkelerin faydasına! Mevcut 5 daimi üye ülkenin faydasına! Kimin zararına? Bütün insanlığın zararına aslında. Afrikalı kendi ürettiği ürünü, dünyada geçerli olan serbest piyasa ekonomisine göre değil de, Dünya Ticaret Örgütü'nün kısıtlamalarına tabi olarak satmak zorunda. Maalesef dünyada tarım ürünlerinin fiyatları aşağı doğru inerken, sanayi ülkelerinin ürettiği ürünlerinin fiyatları yükseliyor. Bir gemi dolusu muz bir tane helikopter almaya yetmiyor. Bir ulusun tamamının ürettiği bir ürün, yöneticilerinin keyfi olarak zamanı geldiğinde kendi halkına karşı kullanmak üzere ve bazen de gösteriş için alınan silahlara yetmiyor. Afrika'ya dışarıdan gelen ürünler ilaç ya da sağlık malzemeleri değildir. Afrikalı'nın dış ticaretinde en fazla yer eden ürün silahtır. Kendi ihtiyaçları için değil, dışarıdan gelen işgalcilere karşı kullanmak için değil, kendi halkını sindirmek için kullanılması düşünülen silahlardır. Afrika'nın o kadar çarpıcı rakamları var ki sevgili dinleyiciler; Sudan bugün 2 milyon 400 bin kilometrekarelik yüzölçüme sahipken ikiye bölündü. Ne için bölündüğünü ne Sudan yönetimi, ne de Güney Sudan biliyor. Tamamen başarısız ve sorunları azaltacağına daha fazla sorun üreten bir bölünme gerçekleşti. Maalesef bu Türkiye'de pek gündeme gelmedi ve insanlar anlamadılar. Ne Afrikalı anladı, ne Sudanlı anladı, ne Mısırlı anladı. 1956'da Sudan ve Mısır kesin olarak ikiye bölündüğünde bütün Mısır ayaktaydı. Bugün Mısır, Mübarek'i düşürmek için ayakta; aslında öbür taraftan Nil'in sularına başka bir devlet kuruluyor, başka

Britain in Africa during the Second World War. As soon as the battle ended, the same ban was put again. If there is hunger in Africa, this is the intervention of foreign powers. Europe gave Malawi 'deficient seed'. Malawi did not use these seeds. if these onetime harvest giver seeds were employed by Malawi, today they would have to deal with hunger as in other parts of Africa, such as Somalia.

Unfortunately, the international moral order established after World War II has not been ethical. On the contrary, it was an anarchic and chaotic establishment, so contrary to human rights. It is not beneficial for the humanity, rather for the benefit of the founder countries; the present five permanent member states. This is for the loss of all the humanity. The Africans must sell their self-produced products in the world not according to the current free-market economy, but sell with being a subject for the restrictions of the World Trade Organization. Unfortunately while the prices of agricultural products are decreasing in the world, the prices of industrial countries' manufactured products are rising constantly. A boatload banana is not enough to buy a helicopter. A product produced by the whole of a nation is not enough for the weapons, which are used arbitrarily by the officers when it's time to use against their own people or to show off with them sometimes. The Products coming from outside to Africa are not drugs or medical supplies. Weapons are the top products in foreign trade of Africa. They are not for their own needs, not for use against the invaders from the outside though; but the weapons intended to be used to intimidate its own people.

My dear audiences! The figures for Africa are so striking. Despite Sudan has 2 million 400 thousand square kilometers surface area, it was divided into two. Neither the Sudan administration nor the South Sudan knows why they were divided in two. The division failed completely instead of the intention of reducing the problems. Unfortunately, it did not come up in the agenda of Turkey, and the people did not understand that. Neither African, nor the Sudanese, nor Egyptians realized that. All of Egypt upraised in 1956 when Sudan and Egypt were divided into two precisely. Today, Egyptians are upraised in order to . On the other hand, another state is being established in the waters of the Nile, another power is being placed; while the Egyptian are in the squares to solve their internal affairs. It seems like neither the Egyptian, nor the Sudanese, are fully aware of what is going on. Whereas the life of Egypt depends on the Nile. Egypt has a population of 85 million, all of this population lives around the Nile River. These people need for the Nile in everything

bir güç konuyor, Mısırlılar ise kendi iç meselelerini çözmek için meydanlarda. Ne Mısırlı, ne de Sudanlı tam olarak olan bitenden haberdar değilmiş gibi. Oysa Mısır'ın hayatı Nil'e bağlıdır. Mısır'ın 85 milyona yakın nüfusu var; bütün bu nüfus Nil Nehri'nin etrafında yaşıyor. Bu insanların tarımda, ulaşımda, temizlikte ve suyu tüketmede, aklınıza gelen her şeyde Nil'e ihtiyaçları var. Ama ne olduğunun farkında değiller. Bugün 8 milyon nüfusa Sudan topraklarının 1/3'ü verildi. Hala Hartum'da yaşayan Hristiyan nüfusun geleceği ne olacak, bunlar hangi ülkenin pasaportunu taşıyacak, bu belli değil. Güney'de sözümona Hristiyan bir devlet kuruldu. Kendi halkının, ya da kendisiyle aynı kültüre sahip insanların geleceğini konuşmayan bir devlet kuruldu. Çünkü onlar önceliği Güney Sudan'da çıkan petrolü hangi uluslararası şirkete vereceklerinin derdindeler. 40'tan fazla kabile var ve hepsi bakan olmak istiyor. Her kabile 3 bakanlık istiyor ve 120 kişilik bir hükümetten söz ediliyor. Kabileler bu siyasî ve ekonomik çıkarları için birbirleriyle Güney'de savaşıyorlar. Yine Güney Sudan'ın Hristiyan oranı da çok yapay ve belirsizdir. Orada yapılan referandum da çok sağlıklı değildir. 1930'ların istatistiklerinde Güney Sudan'daki Hristiyan oranı % 20 civarındadır. Bugün hala orada % 25'ten fazla Müslüman nüfus var. Ama dünyaya ifade edilen "Güney Hristiyan, Kuzey Müslüman" söylemi, aslında gerçeği yansıtmıyor. Güney ve Kuzey çok karışık ve komplike bir topluluktur. Hartum'daki kiliselerin, Hartum'daki Hristiyanların gelecekleri ne olacak? Bu sorunlar çözülmüş değil. ABD, referandum yapıldığında Sudan'ı terörist devlet listesinden kaldıracığına söz vermişti. İki ayrı devlet kuruldu, Güney Sudan bayrağını dikti ama dünya hala Sudan'a ambargo uyguluyor. Sudan hala dünyaya herhangi bir mal satamıyor, hala bankacılık sisteminden refüze edilmiş durumda. Eğer Sudan barış içinde olsa ve ziraat modern tekniklerle yapılabilse 1.5 milyar nüfusa yetecek tarım imkanına sahip. Modern tekniklerle, düzgün tohumlarla ve üretken, verimli bir nüfusla Sudan toprakları, sadece tarım yapılırsa 1.5 milyar nüfusu doyurmaya yetiyor. Sudan topraklarında sadece hayvancılık yapılırsa, Afrika'da açlık diye bir sorun kalmıyor. Ama bugün Sudan'da, Darfur'da yoksulluk ve açlık gibi temel problemler çözüm bekliyor.

Somali'den bir örnek vereceğim. Herhangi bir ülke dörde bölünürse orada ekonomik sıkıntıyı en üst seviyede yaşamak, güvenlik sorunlarıyla karşılaşmak sürpriz değildir. Böyle

that comes to mind like in agriculture, transportation, cleaning, and in consumption. But they are not aware of that. Today, 1/3 of Sudan lands were given to eight million people. It is not clear yet what will be the future of the Christian population still living in Khartoum and which passport of the country they will carry. The so-called Christian state in the South was established. A country which does not speak the future of its own people or the future of the people, who have the same culture, was established. Because, they prioritize to which international oil campaign the petrol of South Sudan will be given. There are more than 40 tribes, and they all want to be a minister. Each tribe wants three ministries and there is talk of a government for 120 people. The tribes in the South are fighting each other for their political and economic interests. Again, the ratio of the Christians in South Sudan is very artificial and uncertain. The referendum held there is also not very healthy. The ratio of Christians in southern Sudan was about 20 % in the statistics of 1930. Today, there are still more than 25% Muslim population there. But "South Christian, Northern Muslim" rhetoric, in fact, does not reflect the truth. The communities in the South and the North are very complex and complicated. The question of "the future of Churches in Khartoum, or the future of Christians in Khartoum" has still not been solved. The United States promised to eliminate Sudan from the terrorist state list, when a referendum was held on. Two separate states were formed, South Sudan planted his flag but the world still applies embargo to Sudan. Sudan still cannot sell any goods and has been rejected from the world banking system. If peace may be possible in Sudan, and the agricultural could be possible with modern techniques, the country has the agricultural opportunities for the population of 1.5 billion. The Sudan lands are just enough to feed a population of 1.5 billion, if only agriculture was made with modern techniques, proper seeds and productive population. If only livestock was done, there will be not a problem of hunger in the territory of Sudan. However, Sudan today is waiting for the solution to the main problems, such as poverty and hunger in Darfur.

I will give an example of Somalia. It is no surprise to encounter economic difficulties at the highest level or security problems if any country is divided into four parts. In such a case, the security issues and peace is not possible to check. Somalia began to be a victim of policies of England in the region when it was invaded by England after the withdrawal of Ottoman Empire from East Africa. Some parts of Somalia territory was occupied by United Kingdom, by Italy and France. Finally, during the Cold War, Ethiopia has guaranteed

bir durumda güvenlik sorunlarını kontrol etmek ve barışı sağlamak mümkün değildir. Somali, Osmanlı Devleti Doğu Afrika'dan çekildikten sonra, Mısır'ı işgal eden İngiltere'nin bölgeye yönelik politikalarının kurbanı olmaya başladı. Somali topraklarının bir kısmı İngiltere, bir kısmı İtalya, bir kısmı da Fransa tarafından işgal edildi. Son olarak Soğuk Savaş sırasında da Etiyopya, Somali topraklarının bir kısmını elinde tutmayı garanti altına aldı. Bütün bu olumsuzlukları yaşayan bir ülkede anarşi, terör, açlık, sefalet, cehalet ve yıkım dışında ne beklenebilir. İnsanlık değişen iklim koşullarından önce, parçalanarak güçsüzleşen ülkelerin bu gibi durumlarda neden çaresiz kaldıklarını tartışmalıdır. Somali'nin bu halinden sömürgeci ülkelerin sorumlu olduğu kadar, dostları, komşuları da sorumludur. Somali'nin 10 milyon nüfusu var, Suudi Arabistan sadece hac mevsiminde Somali'den kurban ihtiyacını karşılayabilse, Somali'de biten hayvancılık canlanacaktır. Hayvancılık bu ülkenin kurtuluşu için önemli geçim alanlarından biridir. Bu insanlar Arapça konuşuyor, bu insanlar Sünni Müslüman, niçin komşusu durumundaki çok sayıdaki Müslüman Araplar ve onların devletleri sorunların çözümü noktasında aciz kalıyorlar? Değerli dinleyiciler! Afrika'nın problemi, 1-İnsanlık problemi, 2-Müslümanlık problemi, 3-Araplık problemidir. Tam olarak Afrika'ya ne insanlık sahip çıkıyor, ne İslam dünyası sahip çıkıyor, ne de Arap dünyası sahip çıkıyor. Soğuk Savaş döneminde Afrika'nın bir şansı vardı; Rusya şu veya bu şekilde bu insanlara sahip çıkıyordu. Soğuk Savaş bittiğinde bu insanlar, dünyada denge olması için bile arkalarında herhangi bir gücün olmadığı bir pozisyonda kaldılar. Bu uluslaşamamış, bir üst kimlik oluşturamamış, kabile düzeyinde kalmış halk, tek dayanacağı ve sığınacağı kabilesi ve ailesi olduğu için onlara sığınyor. Böyle bir ortamda daha ilkel çıkarlar olarak tanımlayabileceğimiz çıkarlar gündeme geliyor ve bu insanlar birbirlerini katlediyorlar, acımasız ve anlamsız bir şekilde soykırıma varan suçların işlenmesine alet oluyorlar.

Afrika'nın kaynakları kendisine o kadar yeterli ki, mesela petrolü ele alalım. Sadece Angola ve Gabon'da çıkan petrol, bütün Afrika'nın ihtiyacını karşılayabilecek nitelikte. Ama Afrika kendi petrolünü kendi ihtiyaçları için kullanamıyor. Bütün bu olumsuzluklar Afrika'ya kan, gözyaşı, açlık, sefalet, AIDS gibi salgın hastalıklar, kısa ömür olarak geri dönüyor. Bugün İngiltere'de ortalama ömür 80, Afrika'da ise 45 yıldır. İngiltere'de yeni doğan her 100 bin çocuktan

to retain a portion of the territory of Somalia. What to expect out of anarchy, terror, hunger, poverty, ignorance and destruction in a country where all these deficiencies are present. The humanity should discuss why the countries become helpless after decomposition and becomes weakened; before the changing climatic conditions. The colonial countries, as well as the friends and neighbors are responsible for this state of Somalia. Somalia has a population of 10 million and if the Saudi Arabia could meet the animal need in Sacrifice Fest during the pilgrimage season, the ending livestock in Somalia would be flourished. Livestock is one of the most important sectors for the salvation of in this country. These people speak Arabic and are Sunni Muslim. Why a large number of neighbor Muslim Arab states are incapable of solving the problems?

Dear listeners! The problems of Africa are first of all a humanity problem, second of all the problem of Islam and third of all the problems related to Arabs. Neither the humanity, neither the Muslim world, nor the Arab world make a claim to Africa exactly. Africa had a chance during the Cold War; Russia was making a claim with these people in a way. At the end of the Cold War, these people stayed in a position where nobody was behind them in order for the presence of balance of power. This society, which cannot become a nation, cannot create a and stayed at tribal level refugees to their only bases in the world; to their tribes or their families. In such an environment, so-described primitive interests come up to the agenda and these people are killing each other. They become the tools of the brutal and genocidal offenses in a meaningless way.

Africa's resources are so enough. Let's take oil as example. Only the oil in Angola and Gabon is in such a quantity that can meet the need of the whole of Africa. But Africa cannot use their own oil for their needs. All these return to African as blood, tears, hunger, poverty, infectious diseases such as AIDS and a shorter life. Today, average life expectancy in the UK is 80 whereas it is 45 for Africa. Only 13 out of every 100 thousand children in the UK die from newborn. Do you know how this ratio is in Africa? 10 in every 1,000 children...

Dear listeners!

Africa today has very deep problems. It is possible to solve these deep problems. The image of Africa has been shaped around Roosevelt's hunting in Africa, his hunting wild animals and taking pictures with them. Namely with the phrases like 'Africa is savage', 'The locals has not matured yet to manage themselves.', 'It is the duty of the white man to enlighten these people, develop and modernize them.'; with Tarzan films Africa

sadece 13'ü hayatını kaybediyor. Bu oran Afrika'da ne kadar biliyor musunuz? Her 1.000 çocukta 10...

Değerli dinleyiciler! Afrika'nın bugün çok derin sorunları var. Bu derin sorunları çözmek mümkündür. Afrika konusundaki imaj, Roosvelt'in Afrika'da avlanması, vahşi hayvanları avlayarak onlarla fotoğraf çekilmesi etrafında şekillenmiştir; yani 'Afrika vahşidir', 'yerliler kendilerini yönetecek olgunluğa erişememiştir', 'bu halkı aydınlatmak, geliştirmek, modernleştirmek beyaz adamın görevidir' gibi ifadelerle, Tarzan filmleriyle, Afrika garip, vahşi, ilkel bir topluluk olarak gösterilmiştir. Halbuki, Afrika çok zengin topraklara sahiptir, kimi yerlerde yılda 2-3 defa ürün almak mümkündür, su kaynakları bütün Afrika'yı doyurduğu gibi, eğer adil ve düzenli bir şekilde dağıtılsa birkaç tane Afrika'yı besleyecek durumdadır. Ama Afrika kendi güçlerini, kendi özgürlüğünü ve kendi sorunlarını kendi başına çözüme iradesi gösterirse.

Sevindirici bir gelişme olarak zikretmeliyim ki, Türkiye'deki STK'lar Afrika'ya ilgi duyuyorlar. Sudan, Uganda, Güney Afrika, Etiyopya, Eritre, Cibuti, Kenya ve özellikle Somali gibi kardeş Afrika ülkelerinde başarılı sosyal yardım faaliyetleri yapıyorlar. Tarihi, coğrafi ve kültürel bağları olan Afrika'ya duyulan bu ilgi artarak devam etmelidir. Bu sivil toplum örgütlerinin şeffaf ve bağımsız bir şekilde buralarda faaliyet göstermelerinin bütün insanlığa faydası vardır. TİKA gibi devlet kurumlarının bu faaliyetleri kolaylaştırıcı düzenlemeleri, yol gösterici faaliyetleri gayet başarılıdır. Ancak ihtiyaçlar göz önüne alındığında yapılacak daha çok iş olduğu açıktır. Türkiye sosyal yardım faaliyetleri dışında kardeş Afrika halklarının ihtiyaç duyduğu altyapı, eğitim, turizm ve sağlık gibi alanlarda daha fazla katkıda bulunabilecek kapasiteye sahiptir.

Değerli dinleyenler! Afrika'nın gerçeği bu! Afrika'nın insanlıktan beklediği bu! Kendi ayakları üzerinde durma imkânı var. Yeter ki kendi sorunlarını aklbaşında bir şekilde düşünsün ve dış güçler de buna izin versin!

has been shown as a strange, savage and primitive community. However, Africa has very rich lands. It is possible to get the product 2-3 times per year in some places. If the water resources are distributed in a fair and orderly manner, they would meet all the needs of entire Africa as well as a couple of continents like Africa. This is only possible if Africa shows the will of solving his own problems of freedom and power.

I need to mention about a nice development that NGOs in Turkey have an interest in Africa. They have been making successful outreach activities in Sudan, Uganda, South Africa, Ethiopia, Eritrea, Djibouti, and Kenya and especially in brother African countries like Somalia. This interest in Africa to which we have had Historical, geographical and cultural ties should continue to increase. The independent and transparent activities of these non-governmental organizations are for the benefits to all humanity. The facilitative arrangements and guiding activities of government agencies such as TİKA are very successful. However, it is clear that much work needs to be done considering the things to do. Turkey has the capacity to contribute more and more in such areas as infrastructure, education, tourism and health care, besides to outreach activities in sisters of the African peoples.

Dear listeners! This is the truth of Africa. This is what Africa expects from humanity. They have the opportunity to stand on their own feet, as long as they think of their problems, and external forces let them do this!

ortadoğu'da batı emperyalizmi ve dinler western imperialism and religions in the middle east

Dr. Lütfü ÖZŞAHİN

Siyaset Bilimci ve Dinler Tarihi Uzmanı-Political Scientist and Expert in the History of Religions

Batı medeniyeti kendi dışındaki toplumları, kültürleri ve uygarlıkları primitif (ilkel) saydı ve bu yüzden onları uygarlaştırarak ve medenileştirerek insanlığa hizmet ettiklerini iddia etti. Mesela Afrika'ya giden papazlara ya da kaşiflere sorulsaydı, aslında amaçlarının Afrika'yı sömürgeleştirmek, Afrika'daki insanları köleleştirmek olmadığını söylerlerdi. Onların amacı 'medenileştirmek'ti. Ama sonuçlarına baktığınız zaman, bunun, alinasyona uğramış, yabancılaşmaya uğramış, köleleştirilmiş, kendi kimliğini kaybetmiş, metamorfoza uğramış, kimlik çatlamasına uğramış, hatta kendini duygusal anlamda hayvanla özdeş saymaya alışmış bir toplum yaratmaya yönelik bir manipölasyon ve yöntem olduğunu anlarsınız. Hatta bu yöntemi sadece Afrika'da değil Asya'da da uyguladılar. Hatta eski Rusya'da, Sovyet topraklarında da bunu uygulamışlardır. Ruslar bile Hristiyan olmalarına rağmen, Greko-Romen bir gelenekten Judeo-Christian bir gelenekten gelmedikleri için dördüncü sınıf Hristiyan kabul edilirler ve bu sömürge mantığına göre onların da Avrupalı değerlere hizmet etmek için kolonyalize edilmesi gerektiği savunulur. Bunu Rus tarih felsefecisi Nikolay Danilevski çok açık bir şekilde söyledi.

Afrika'da elbette ki dinlerin ortaya çıkışı Hristiyanlık'la, Yahudilik'le ya da İslamiyet'le açıklanabilecek bir şey

The Western civilization counted the societies other than their own cultures and civilizations as primitive and they claimed that by making these societies civilized, they served to the humanity. For example, if the explorers or the priests went to Africa were asked about their goals, they used to say that their aims were not to colonize Africa or to enslave the African people. Their objective was to civilize them. But when you look at the results of it, you would understand that it was a manipulation and a method of creating an alienated, enslaved, metamorphosed and lost identity which become accustomed to even feel identical to animals. In fact, this method was not only implemented in Africa but also in Asia. They implemented it even in Russia, in the former Soviet territories. Even the Russian Christians are considered as fourth class Christians, since they did not come from Greco-Roman and Judeo-Christian tradition. According to the logic of the colonialism, the idea of colonizing the Russian Christian is defended in order for them to serve for European values. This was clearly stated by the Russian philosopher Nikolai Danilevski. Of course, the emergence of African religions is not something that can be explained by Christianity, Judaism, or Islam. Religion, according to historians of religions is identical to the first person, because in the history of the world and in the history of humanity, there are no ungodly civilizations.

Neden ABD en büyük yatırımlarını nükleer silahlara yapar?" Bunu görmemek için kör olmak lazım. Samuel Huntington bunu açıkça ifade eder ve şöyle der: "Batı'nın dünyada hakim olmasının nedeni; değerlerinin, kültürünün, idaresinin, hukuk sisteminin üstün olması değildir. Batı'nın üstünlüğü silahlarının gücünde, bu silahları kullanmadaki maharetinde ve toplumları terörize etmesindedir."

Why does the U.S. make the largest investments in nuclear weapons?" You've got to be blind not to see this. Samuel Huntington refers it clearly and says that: "The reason for the West dominated world is not that its values, culture, administration, the legal system is outstanding. West's superiority comes from the power of its weapons, the proficiency in using these weapons, and to terrorize the communities."

değildir. Din, bütün dinler tarihçilerine göre, ilk insanla özdeş bir şeydir. Çünkü dünya tarihinde, insanlık tarihinde dinsiz bir medeniyet yoktur. Dolayısıyla zaten insanlık tarihinde ateistlerin kurduğu bir medeniyet de yoktur. Bütün medeniyetler, bütün kültürler Animist olsun, Yahudi olsun, Hristiyan olsun, ilkel olsun, son tahlilde dine inanan insanların kurduğu medeniyetlerdir. Bu anlamda Afrika'da da Animistik dinler, Pigmeler ve Nok medeniyeti vardır. Aslında Nok medeniyeti Nijerya bölgesinde M.Ö. 500'den M.S. 200'e kadar varlığını sürdüren bir medeniyettir. Afrika'daki bu medeniyeti irdelediğiniz zaman, aslında bu medeniyetin değerlerinin asla ve kata Batı'dan Avrupa'dan geri olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü Avrupalılar medeniyeti kendilerine has kılarlar. Fakat Afrika'ya gittiğiniz ve en ilkel kabileler olan Pigmeleri dahi incelediğiniz zaman, Pigmelerin, Nok medeniyetinin, keza Nil Havzası'nda kurulan Firavunlar dönemine kadar, Ramses dönemine kadar ortaya çıkan muhteşem bir uygarlıktan, muhteşem bir mimarî anlayışından, insanı, evreni ve çevreyi anlamlandıran bir medeniyetler manzumesinden bahsetmek mümkündür. Dolayısıyla medeniyet bağlamında bizim de, Avrupa'nın da Afrika'ya bakışı tamamen Eurocentric bir bakış açısından kaynaklandığı için, teolojik olarak, felsefi olarak sömürgeciliğe uygun bir çerçeveye sokulmuştur.

Teorik bakış tarzı budur; yani önce bu insanların medenî olmadığını, uygar olmadığını savunmak! Hatta mesela kilise rahipleri misyonerler Afrika'ya giderken şöyle diyorlar: "Bu insanların ruhlarına şeytan musallat olmuştur. Aslında biz Avrupalılar, Afrika'ya bu insanları şeytanın tutsağı olmaktan kurtarmak için gidiyoruz." Ve gerçekten de Afrika'da şöyle bir söz vardır: Misyonerler bizim topraklarımıza geldiklerinde bizim son derece verimli, içerisinde barış içinde yaşayabileceğimiz topraklarımız vardı. Onlar bize geldiler ve ellerimize İncil'i, İsa'nın kurtuluş müjdesini verdiler. Fakat bu İncil'le beraber biz derin bir uykuya daldık. Ama bir gün sömürgeciler evlatlarımızı ellerini ve ayaklarını zincirleyerek gemiye doldurmaya başladıklarında, uykumuzdan uyandık. Fakat artık bizim elimizde sadece İncil kalmıştı, onların elinde de topraklarımız!" Demek ki İncil, Afrika'da sömürgeciliğin en önemli referans kaynağı oluyor. Dolayısıyla bu emperyalist Afrika'ya dinle beraber girmiştir. Diyebilirim ki Afrika'nın emperyalizme açık hale getirilmesinin en önemli tarihsel başlangıcı belki de Endülüs Emevi Devleti'nin son halkası olan Granada Krallığı'nın düşmesi ile olmuştur.

Therefore, there is no civilization in the history of humanity established by the atheists. All civilizations in the final analysis, whether animistic, Jewish, Christian or primitive are built by people who believe in religion.

In this sense, there were animistic religions Pygmies and Nok civilization in Africa. In fact the Nok civilization has existed from B.C 500 to A.D 200 in Nigeria. When we examine this civilization in Africa, we are never ever able to tell that the values ??of this civilization were backward from Europe, because the European accepts that the civilization has been unique for them. But when we go to Africa and examine the most primitive tribes of pygmies, the Nok civilization, as well as to the time of the pharaohs established in the Nile Basin, and to the time of Ramses; it is possible to talk about sovereign civilizations which involved magnificent civilization, architectural concept as well as the concept of people and environment which gave meaning to the universe. Therefore, both in the context of our civilization and in the perspective of Europe, the glances are completely Eurocentric in perspective and it has been put into a frame in accordance with the colonialism both theologically and philosophically.

This is the theoretical point of view: Defending primarily the idea that these people are not civilized. For example, when the parish priests and missionaries were going to Africa, they were stating that these people had been infested with evil spirits. In fact, we Europeans were going to Africa to save these people from Satan's captives. There is a saying in Africa, indeed: "When the missionaries came to our lands, there were our highly efficient where we can live in peace. They came to us and gave the Bible to our hands, and Jesus' good news of salvation. But with this Bible, we fell into a deep sleep. But one day, we woke up from our sleeps, when the colonists began to fill our boys to the ship by chaining their hands and feet. But then we only had the Bible in our hands, while our lands were in their hands." This means that the Bible was the most important reference of colonialism in Africa. Therefore, the imperialist has gone to Africa with religion. I would say that the most important historical beginning of making Africa clear to imperialism was perhaps with the fall of the Kingdom of Granada in Andalucia, which was the last link in the Umayyad Empire.

Despite Vasco de Gama's circulation of Cape of Good Hope, Magellan's fight to local Muslims in the Philippines, and even Marco Polo's travels were presented in science as dedicated lives to the history of science; these people actually worked in the service of colonialism. Whether Magellan, Vasco de Gama, whether other explorers, all the explorers were laid out

Vasco de Gama'nın Ümit Burnu'nu dolaşması, Macellan'ın Filipinler'de yerli Müslümanlarla savaşıması, hatta Marco Polo'nun seyahatleri bilim tarihinde bilime adanmış ömürler olarak gösterilmesine rağmen, aslında bu kişiler gerçekte sömürgecilğin keşif kolu olarak çalışmıştır. Macellan olsun, Vasco de Gama olsun, diğer kaşifler olsun, tüm kaşifler beraberinde Kilise'nin, Roma'nın desteği ile beraber Afrika'ya ve dünyaya açılmışlardır. Afrika'daki emperyalizmi bu bağlamda Hristiyanlık'la beraber düşünmek hiç de mantıksız değildir. Hristiyanlığı emperyalist bir din olarak gösterdiğimi zannetmeyin, içeriği bu olmayabilir. İsa şöyle söyler: "Bir zenginin cennete girmesi, bir devenin iğne deliğinden geçmesinden zordur!" Hristiyanlık başlangıçta fakirlerin, ezilenlerin umudu olmuştur. Ama 1. yüzyıldan itibaren Avrupalılaşması, Romalılaşmasıyla beraber Hristiyanlık, hem Roma'nın, hem de Batı'nın nezdinde emperyalizmin meşrulaştırıcı bir argümanı haline dönüşmüştür.

Cezayir'in 1830'da işgali, 1882'de Mısır'ın işgali biliyorsunuz Sanayi Devrimi'nden sonra gerçekleşmiştir. Çünkü Sanayi Devrimi'nin büyük bir hammaddeye ve insan gücüne ihtiyacı vardı. Bu hammadde ve insan gücü de elbette Afrika'da bulunuyordu. Ve bu toprakların sömürülmesi gerekiyordu. İlk önce Portekizliler, sonra İspanya, sonra sırasıyla İngiltere, Fransa, Almanya ve daha sonra Batı medeniyetinin en gelişmiş prototipi olan ABD, Afrika'yı tamamen sömürgeci zihniyetin merkezi haline dönüştürmüşlerdir. Aslında Avrupa Afrika'nın ürettiği, Afrika'nın kan verdiği, Afrika'nın damarlarından beslenen bir kıtadır. Eğer Paris'te 7 katlı metro varsa, bu metroyu inşa edenlerin büyük bir çoğunluğu Afrikalı ve Cezayirlidir. Londra'nın, Amsterdam'ın, Berlin'in zenginliğini, hatta Washington DC'nin New York'un zenginliğini onların kanları, emekleri, alın terleri olmadan açıklamak asla mümkün değildir.

Somali'de ABD emperyalizmi ve Batı'yla yine Afrika üzerinde büyük hesaplar yapıyor. Bugün Afrikalı insan hala kendi siyasal bilincine, kendi kimliğine ve kendi tarihine yabancılaştırıldığı için, Afrika bugün yine katliamların, sömürünün ve emperyalistlerin yapmış olduğu hesapların çatıştığı ve Batı'nın iştahının kabardığı bir bölge haline tekrar dönüşmüştür.

Hristiyanlık ilk dönemde, Afrikalı halklar nezdinde, ezilenler nezdinde bir kurtarıcı rolü oynamıştır. Zaten yayılmasının temel nedenlerinden birisi de budur. Fakat İmparator Tiberius'tan itibaren Hristiyanlığın çehre değiştirmesi tabiri caizse Romalılaştırılmasından itibaren, Hristiyanlık Afrika'da

to Africa or to the world with the support of the Church of Rome. It is not unreasonable to think imperialism in Africa together with Christianity in this context. Do not think that I am trying to point out Christianity as an imperial religion; its content may not be like this. Jesus tells that: "The entrance of rich men to the heaven is more difficult than the passage of a camel to the eye of the needle." The Christianity was initially the hope of the oppressed. However, Christianity has become a legitimizing argument both in eyes of the West and Roma, becoming Europeanization and Romanization since the first century.

As you know, the invasion of Algeria in 1830 and the invasion of Egypt in 1882 were after the Industrial Revolution. Because of the Industrial Revolution there was a great need for raw materials and manpower. This raw material and manpower were of course in Africa. And it had to be the exploitation of this land. At first the Portuguese, then Spain, followed by the UK, France, Germany, and the most advanced prototype of later Western civilization United States, in the eyes of all these states Africa become completely the center of colonial mentality. In fact, Europe is a continent which is produced by Africa, to which Africa gives blood and which is fed by Africa's vessels. If there is a 7-storey subways in Paris, majority of the people who built this subway are African and Algerians. It is not possible to explain the prosperity of London, Amsterdam, Berlin, and even of Washington DC and New York without their blood, labor, and efforts.

Together with the West, U.S. imperialism in Somalia has still large accounts on Africa. Because the African people are still alienated from their own political awareness, their own identity and their own history, today Africa has become a zone in which massacres, exploitations, and the accounts of imperialist conflicts, which whets the appetite of the West.

Christianity in the first period played the role of a savior in the eyes of African people and the oppressed. This is already one of the main reasons for its spread. But beginning from the Emperor Tiberius with the changing face of Christianity, so to speak, with becoming Roman, Christianity in Africa was transformed into an instrument that will constitute imperialism. It can be said, unfortunately, Christianity, which is an apocalyptic religion, beginning from 4th century had become a holy notary which takes the role of legitimacy of the imperialism with the Roman imperial tradition in all over the world. So, let's ask a provocative question: Did Islam played a role in such an imperial way? If you ask to Western orientalists, they will say "Actually you

emperyalizme enstrüman teşkil edecek bir hale dönüştürülmüştür. Denilebilir ki maalesef vahyî bir din olan Hristiyanlık miladî 4. yüzyıldan itibaren tüm dünyada Roma emperyal geleneği ile beraber emperyalizmin meşrulaştırılması rolünü üstlenen kutsal bir noter haline dönüşmüştür. Peki şöyle kışkırtıcı bir soru soralım: İslamiyet böyle emperyal bir rol oynamış mıdır? Batılı oryantalistlere sorarsanız, “Afrika’yı esas siz emperyalizmin sömürü alanına dönüştürdünüz!” derler. Bu doğru değildir. Bazı Müslüman yöneticilerin yanlış uygulamaları olmuştur ama Batı’yla kıyasladığımızda İslam’ın böyle bir rol oynadığını söylemek mümkün değil. Çünkü İslam teolojisi, İslam dininin plüralist (çoğulcu) anlayışı; ırkçılığı, tektipleştirmeyi kabul etmediği, kültürleri, dilleri yasaklamadığı için, Afrikalı’nın şahsiyetini, kültürünü, dilini, dinini yok etme noktasında bir rol oynamamıştır. Ancak biz hangi inanca sahip olursak olalım yapılan yanlışları da dile getirmek zorundayız. Çünkü emperyal gelenekte, emperyalist mantıkta sadece Batı’yı merkeze alarak konuşursak objektif olamayız. Bizim doktriner anlamda emperyalist geleneğimiz olmasa bile, kabul etmek gerekir ki, bizim tarihimizin de tamamen asrısaadetten oluşan, hiçbir sorunun olmadığı, savaşların olmadığı, katliamların olmadığı bir tarih olduğunu söylersek kendimizi aldatmış oluruz. Fakat şunun ayırt edilmesi gerekir: İslam medeniyetinin bulunduğu topraklarda Batı gibi sistematik, teorik bir emperyal gelenek yoktur. Batı medeniyetini anlamak için Herakleitos’un şu sözü önemlidir: “Savaş her şeyin babasıdır!” Bu mantalite Batı’nın şuuraltında, diplomasi düzleminde, yeryüzü ölçeğinde uygulamaya koyduğu bir mantıktır. Savaş her şeyin babasıdır! Neden? Çünkü savaş, birilerini efendi, birilerini köle kılar. Birilerini namuslu, birilerini namussuz kılar. Birilerini fakir, birilerini zengin kılar. Savaş sürdürülmediği sürece dünyaya egemen olmak mümkün değildir. Batı’nın bugün de uyguladığı politika aslında budur. Şunu sormak gerekir: “Batı uygarsa, Batı insancılsa, Batı gerçekten dünyaya medeniyeti, kendilerinin inandığı o üstün değerleri götürmek istiyorsa, neden dünyanın en büyük, en modern ordularını besler? Neden ABD en büyük yatırımlarını nükleer silahlara yapar?” Bunu görmemek için kör olmak lazım. Samuel Huntington bunu açıkça ifade eder ve şöyle der: “Batı’nın dünyada hakim olmasının nedeni; değerlerinin, kültürünün, idaresinin, hukuk sisteminin üstün olması değildir. Batı’nın üstünlüğü silahlarının gücünde, bu silahları kullanmadaki maharetinde ve toplumları terörize etmesindedir.” Dolayısıyla emperyal mantığı anlamak için

transformed Africa to a field of exploitation of imperialism!” That is not true. Some Muslim administrators have made some wrong applications, but after comparing to the West, it is not possible to say that Islam played such a role. Because Islamic theology, pluralist Islam approach does not yield racialism and uniformity, and does not prohibit the cultures, the languages, Islam does not play a major role at the point of eradication of African’s personality, culture, language, and religion. But no matter what a faith do we have; we have to address the wrongs done; because in the issue of imperialist tradition and imperialist logic we cannot be objective if we talk only by centering the West. Even we do not have an imperialist tradition in doctrinal sense, it must be admitted, that we will deceive ourselves if we say that our history is consisting of an era of bliss, and is a history that had no wars, massacre, and problems. But it is needed to be distinguished that: On lands of the Islamic civilization there is no systematic, theoretical imperial tradition like the West.

In order to understand the Western civilization, the phrase of Heraclitus is important: “War is the father of everything!” This mentality of the West is a logic which is set in the subconscious, in the plane of diplomacy, and in the scale of the earth. The war is the father of everything. Why? Because the war makes someone master and someone slaves. It makes someone honest and someone dishonest. It makes someone wealth, and someone poor. As long as the war is not waged it is not possible to dominate the world. That is the policy which is today implemented in the West in fact. It is needed to ask that: “If the West is civilized, humanistic and if the West really wants to bring to the world the civilization and the superior values they believe in, why they feed the world’s largest, most modern armies? Why does the U.S. make the largest investments in nuclear weapons?” You’ve got to be blind not to see this. Samuel Huntington refers it clearly and says that: “The reason for the West dominated the world is not that its values, culture, administration, the legal system is outstanding. West’s superiority comes from the power of its weapons, the proficiency in using these weapons, and to terrorize the communities.” Therefore, to understand the logic of imperial it is needed to understand this paradigm drawn by Huntington. Today this paradigm is still going on in Africa. Our hope is that our country should not be an instrument to such an imperial tradition, should not support such an understanding in any point, but should vocalize against such an imperial paradigm another paradigm that can lead all humanity to peace, can make the world livable again for the salvation of all humanity. Otherwise, if we in Africa or anywhere in

Hantington'un çizmiş olduğu bu paradigmayı anlamak lazım. Bu paradigma Afrika'da bugün hala devam ediyor. Temennimiz böyle bir emperyal geleneğe ülkemizin de alet olmaması, hiçbir noktada böyle bir anlayışa destek çıkmaması ve böyle bir emperyal paradigmaya karşı tüm insanlığın selameti için, tüm insanlığı barışa götürebilecek olan, dünyayı yeniden yaşanabilir kılacak bir paradigmayı seslendirmesidir. Aksi takdirde eğer biz de Afrika'da ya da dünyanın herhangi bir yerinde, ulusal bir konseptten hareketle eğer Batılı ülkelerin takip etmiş olduğu politikaları takip edeceksek, o zaman bizim de Batılı emperyalistlerden hiçbir farkımız kalmaz.

Hız. İsa'nın getirmiş olduğu esasların orijinalliğini kaybetmiş olduğu için Hristiyanlık artık ilk dönemde olduğu gibi insanlığı selamete ulaştıran paradigmadan uzaklaşmıştır. Hristiyanlık Batılaşmıştır. Şu çok kadim bir tartışmadır: "Batı mı Hristiyanlaşmıştır, yoksa Roma, Greko-Romen gelenek mi Hristiyanlığı Batılaşmıştır?" İkincisi doğrudur. Greko-Romen gelenek, Roma ve Yunan geleneği -ki bu gücü ve kuvveti merkeze alan bir gelenektir- Hristiyanlığı emperyalizmle içiçe yaşayan bir paradigmaya dönüştürmüştür ve bugün misyonerlik Batı medeniyetinin keşif kolu haline dönüşmüştür. Dolayısıyla bu anlayışı önce Hristiyanlığa inanan Hristiyanların eleştirmesi gerekir. Avrupa'da elbette bu durumu eleştiren bilimadamları da vardır. Bu anlayışın daha da derinleşmesi gerekir.

the world from a national concept forth will follow the policies which are followed by the Western countries, then there will be no difference between the Western imperialists and us.

Because the principles which were brought by Jesus lost its originality, the Christianity moved away from the paradigm that is delivering humanity to salvation like in the first period. Christianity has become westernized. This is a very ancient debate: "Has the West become Christianized, or Rome and Greco-Roman tradition made the Christianity westernized?" The second is true. Greco-Roman tradition, Roman and Greek tradition-a tradition that centered on the power and force- let the Christianity be transformed into a paradigm that lives intertwined with imperialism, and today the missionary has evolved as a vanguard of the Western civilization. Therefore, criticism of this approach must be made firstly by the Christians who believe in Christianity. There are also, of course, scientists in Europe who criticize this issue. To deepen this understanding is also needed.

arap baharı, stk ve demokrasi the arab spring, ngos and democracy

Prof. Dr. Doğu ERGİL / Sosyolog-Sociologist

Biz 'Arap Baharı' diyoruz; fakat Araplar bundan hiç hoşlanmıyorlar. Bunu bir oryantalizm örneği olarak görüyorlar. Hatta 'Yakındoğu', 'Ortadoğu' ve 'Uzakdoğu' kavramlarının da görelî ve oryantalist birer tanımlama olduğunu düşünüyorlar. Hepsî, Avrupa merkezli kavramsallaştırmalar. O nedenle bu kavramların tümüne karşı çıkmaya başladılar.

Buna benzer bir şey, bundan bir 30 yıl önce Amerika'da da yaşandı. O zamana kadar 'Amerika'nın keşfi'nden söz edilirdi biliyorsunuz. Amerika'nın yerlileri dediler ki; "Ne keşfi yahu? Bizim atalarımız zaten burada yaşıyordu. Bu bir keşif değildir. Siz bir uygarlığı temsilen geldiniz ve bizim uygarlığımızla 'karşılaştınız'. Bu bir karşılaşmadır. Ve sizin uygarlığınız; sizin gaddarlığınız, insafsızlığınız yüzünden bizim uygarlığımız darmadağın edildi. Bizim uygarlığımızı yok ettiniz." Bu keşif falan değildi tam bir talan ve katliamdı.

Hakikaten de artık 'Amerika'nın keşfi' gibi bir söz edilmiyor artık dünyada. Buna Amerika'nın gerçek sahipleri karşı çıkıyor. Arapların kendilerinin deyişîyle 'Arap İhtilali', 'Arap Devrimi' başladı ve oryantalizmi bitirdi. Artık Ortadoğu merkezli bilgi ve yorumlar, hatta tanımlar, Batı üzerinden gelemeyecek. Bunları ve değişimi daha çok bu bölgenin kendi dinamikleri belirleyecek.

We say it "The Arab Spring", but the Arabian people never like it. They see it like an example of orientalism. Even they think that the notions "Near East", "Middle East", and "Far East" are orientalist and relative portrayals. All these are the European based conceptualizations. Therefore, they started to object to all of these conceptualizations.

Something like that has happened 30 years before now in America. By that time it is talked about the discovery of America, as you know. Native American used to say; "What discovery, man? Our ancestors have already been living here. This is not a discovery. You have come to represent a civilization and 'have faced' with our civilization. This is an encountering. And because of your civilization, your brutality, your ruthlessness our civilization were blown away. You shattered our civilization." This was not a discovery, but a pillage and massacre.

And sure enough, "discovery of America" is not mentioned in the world now. This is opposed by the real owners of America. In the words of the Arabs themselves, the 'Arab Revolution', the 'Arab Insurrection' began and finished the orientalism. The Middle East-based information and data, and even definitions, can no longer come over the West. The own dynamics of this region will determine the change process.

The Arabian Revolution did not start recently; it started

Batı'nın emperyalist geçmişinde olduğu gibi 'işgal edeyim' 'ben yöneteyim' gibi bir derdi yok. Yönetim pahalı bir şeydir. Akıllı bir emperyalist ülke, işgal etmez; satın alır. Malı satın alır, yöneticisini satın alır, düzeni işletenleri satın alır. Bugün yapılan şey budur.

He did not have any concern like "Let's occupy", "I shall govern" as the West's imperialist history. Management is an expensive thing. A smart imperialist country, does not occupy; it buys. It buys the property, buys the manager, and buys the operators of order. This is the thing happening today.

Arap Devrimi yeni başlamadı aslında; 100 yıl önce başladı. Batılılar, Araplara dediler ki, “Türk boyunduruğundan kurtulursanız bağımsızlığınızı kazanırsınız ve yolunuza tek başınıza devam ederseniz. Buna bir kısmı inandı ve Türklere karşı isyan başlattılar. 1917’de, Osmanlı’nın yenilmesiyle Araplar tam bağımsızlıklarını ilan edecekken dediler ki, “Durun bakalım! Yeni efendiniz biziz!” Böylece İngilizlerin ve Fransızların borusu ötmeye başladı. Buna karşı 1949’da ilk defa Suriye’de, 1951’de Mısır’da, 1958’de de Irak’ta askerlerin önderlik yaptıkları devrimler vuku buldu. Yani aslında ‘Arap Devrimi’ en az 50 yıl önce başladı; Batı sömürgecilğine karşı bir çıkıştı bu. Askerlerin dayandıkları en önemli gerekçe, sömürgecilik ve yabancı yönetiminin aşağıladığı (baş eğdirdiği) halkın tepkisine tercüman olmaktı. O zamandan bu zamana, yaklaşık 60 yıl geçti. İstiklallerini kazanan bu ülkelerde halk bu kez kendi ‘millî’ despotik yönetimlerince aşağılandılar ve baş eğdirildiler. İşte bugün yaşanan Arap Devrimi’nin ikinci aşamasıdır. Sömürgecilere karşı kazanıldıktan sonra askerler tarafından gasp edilen millî egemenliğin asıl sahibi olan halka dönmesi için başlatılan isyan geçen asırda başlayan bir sürecin devamıdır. Peki bu bir devrim midir? Önemli olan bu! Bir devrimin olması için üç şartın biraraya gelmesi gerekir. Birincisi, önderliktir; ikincisi, geniş tabanlı yani örgütlü bir muhalefettir; üçüncüsü, dönüşümcü bir ideolojidir... Dönüşümcü ideolojiden murat edilen, mevcut olanı eleştirirken neyin değişmesi gerektiğini ve değişen toplumun devrim sonrasında nasıl görüleceğini içeren bir formül anlatıdır. Şimdi isyanların patlak verdiği Arap ülkelerinde bunların ne kadarı var, ona bakalım.

İsterseniz takdim-tehir yapayım ve ‘örgütlü muhalefet’ten başlayalım. Arap âleminde gördüğümüz ve şu anda hızlı bir değişimden geçen toplumlarda, örgütlü bir muhalefetin olması mümkün değildi. Çünkü despotik yönetimler buna hiçbir zaman izin vermediler. O yüzden muhalefet açıkta örgütlenip toplumun çeşitli kesimlerini içine alıp gelişemedi. Onun yerine meşru olan ve en despotik yönetimler tarafından bile meşru kabul edilmek durumunda olan din kurumu içinde kendilerine yer edindiler.

Bildiğimiz gibi din dünyanın en kadim kurumlarından; toplumun kılcal damarlarına işleyen yerleşik bir örgütü var, kadroları var, söylemi ve ritüelleri var ve bir ilişkiler ağı var. Muhalefet bu yerleşik düzenin içinde yer alınca iki şey oldu: Din siyasileşti; siyaset de dinileşti. Ancak bu yolla muhalefet toplumsal hayatta kendine bir yer bulabildi.

100 years before. The Western people said to the Arabians “If you get rid of the Turkish yoke, you will gain your independence and you will continue on your way alone.” Some of them has believed in this and launched a rebellion against the Turks. In 1917, when the Ottoman Empire was defeated and the Arabs was about to declare their full independence, they said, "Hold it right there! We are your new master!" So, the British and the French dominations have become apparent. By contrast with, for the first time in 1949 in Syria, in 1951 in Egypt, in 1958 in Iraq there were revolutions led by the military. So, in fact the 'Arab Revolution' began at least 50 years ago; it was an objection against the Western colonialism. The most important justification soldiers provide was being a voice for the reactions of the community who was degraded by the colonialism and foreign management.

Ever since that time about 60 years have passed. In this time, the people in these countries who won their liberties were humiliated and subdued by their 'national' despotic managements. So, what today encountered is that the second phase of the Arab Revolution. After winning against the colonizers, their national sovereignty usurped by the soldiers started to return to the folk who is the original owner. This return was a rebellion which is a continuation of a process started over the past century. So, is this a revolution? The important thing is this. Three conditions must come together to make a revolution. The first one is the leadership; the second one is a broad-based and organized opposition. The thing what is aimed by the transformational ideology is that criticizing what is available, as well as a formula that narrates what needs to change and how the changing society will be seen after the revolution. Now, how much the Arab countries, in which riots broken out, have them, let's look at it.

If you want, I will do transposition and will begin with the “organized opposition”. In Arab world and in societies which change rapidly, it was not possible to be an organized opposition, because the despotic governments did never allow it. That's why the opposition could not organize in open and by involving the various sections of the society. Instead they took a part for themselves in the institution of religion which is legitimate and must be considered legitimate even by despotic governments.

As we know, the religion is the one of the world's most ancient institutions; which has a settled organization in the depths of society, has staff, has rhetoric and rituals, and has a network of relations. When the opposition took a part in this settled organization, two things have

Ancak bugün önemli bir şey oluyor: Gerçekleşmekte olan ‘Arap Devrimi’, siyaset ile inancı birbirinden ayırıyor. Başka bir deyişle bugün çok net görülmesi de siyaset sekülerleşmektedir. Niçin? Çünkü siyaset, günlük hayatı, içinde yaşadığımız dünyayı düzenlemek için yapılır. Halk isyanı, siyaseti dinin koruyucu şemsiyesi altından çıkartarak, özgürce yapabilmesini sağladı. Siyaset artık yıkılan despotik rejimlerin sonrasında toplum için toplum tarafından doğrudan yapılabilir. İlahi adalet ve tanrısal irade adına değil.

Bu durum sivil toplumun da ortaya çıkışını müjdeliyor. ‘Sivil toplum’, devletin dışında örgütlenebilen, ihtiyaçlarını devlete muhtaç olmadan karşılayabilen toplum demektir. Otoriter ve baskıcı özellikleri yüzünden Arap ülkelerinde sivil toplum gelişemedi, boşluğu dinsel cemaatler doldurmaya çalıştı. Ama devrim sürecinde gördük ki milyonlarca insan özgürlük, adalet ve demokrasi için sokağa dökülebiliyor. Aynı anda dökülebiliyor, aynı sloganlarla aynı talepleri dile getirebiliyor. Nasıl oldu bu?

Olmayan sosyal örgütlenmenin yerini teknolojinin imkanlarından yararlanan sanal bir örgütlenme aldı. Fizikî mekânda biraraya gelemeyenler, sanal mekânda (internet, Facebook, Twitter aracılığıyla) biraraya geldiler. Fikirlerini, duygularını paylaştılar ve bir soru sordular. O soruyla Ortadoğu’da düzen değişti. Neydi o soru? “Neden?” “Neden bu tohuma kaçmış adamlar bizi on yıllardır yönetiyor ve başta vaad ettikleri özgürlük, refah, haysiyet, adalet ve aşağılanmışlığımıza karşı bir dik duruşu bize kazandıramadılar? Üstelik yerlerini hanedan gibi oğullarına bırakmaya çalışıyorlar?” İşte “neden” sorusuna milyonların verdiği tek kelimelik yanıtla (“yeter”) düzen yıkıldı. Çünkü diktatörlükler bile yeterince destek olmadıkça ayakta kalamazlar; bütün baskı ve ikna araçlarını ellerinde bulundursalar bile... Arap âleminde olanlar bu gerçeğin en açık kanıtıdır. Özetle, fiiliyatta olmayan ‘örgütlü toplum’ ihtiyacı, sanal âlemde örgütlenerek karşılandı. Geriye bu değişim sürecini yönetecek önderlik kalıyor. İşte sorun orada başlıyor. İlk önderlikler din kurumu içerisinde kendilerini konumlandıran muhalefet hareketlerinde ortaya çıktı. İşte Tunus ve Mısır... Yani NAHDA ve İhvan-ı Müslimin (Müslüman Kardeşler). Çok ilginçtir daha geçen hafta Mısır’da son genel seçimde en çok oyu (ve parlamentoda sandalyeyi) alan Müslüman Kardeşler örgütünden üst düzey bir heyet ABD’ye gitti ve kendilerinin ‘ılımlı merkezci’ –bizdeki ‘muhafazakar demokrat’ gibi oldukları konusunda Amerikalı yetkilileri ikna etmeye çalıştılar.

happened: Religion became politicized; the politics became religious. Only in this way, the opposition could find a place in social life for itself.

Bu today an important thing is happening: “The Arab Revolution” decomposes the faith and the politics. In other word, even it could not be seen very clearly, the politics is in a process of secularization. Why? Because the politics is made to organize the everyday life and the world in which we live. Popular revolt, provided to make the politics freely by removing it from the protective umbrella of religion. Now, after the destroyed despotic regimes the politics can be made directly by the community for the community. Not for the divine justice and divine will.

It also heralds the emergence of civil society. “Civil Society” means the society that can be organized outside of the state and do not have a need of the government to meet the needs of the community. Civil society in the Arab countries could not develop because of the authoritarian and repressive features, religious communities tried to fill the gap. But we have seen that millions of people hit the streets in the process of the revolution for freedom, justice and democracy. They can hit the streets at the same time and can assert the same claims with the same slogans. How did this happen?

A virtual organization benefiting from technological opportunities took place instead of non-social organizations. Who cannot meet in the physical space, came together in virtual space (the Internet, Facebook, Twitter, via). They shared their ideas, feelings and asked a question. With this question in Middle East the layout changed. What was this question? “Why?” “Why are the seedy guys managing us for decades and why they did not make us gain the straight position against the promises about the freedom, prosperity, and justice? Moreover, they try to let their positions to their sons.” So, with the answer (“Enough”) to the question “Why?” the layout was destroyed, because, even the dictatorships cannot survive unless there is enough support; even if they possess all the pressure and persuasion tools... What happened in the Arab world is the most obvious proof of this fact. In brief, the need of “organized society” which is missing in practice was met by organizing virtual worlds.

What remains is the leadership that will manage this process of change. So, here the problem begins. The first leaderships appeared in the opposition movements which position themselves in the religious institutions. Here in Tunisia and Egypt... So NAHDA and the Muslim Brotherhood, (Muslim Brothers). It is very interesting that, last week a high-level delegation from

Ne demektir bu? Bu, dünyaya yabancı gelmeyecek bir ideolojinin (dönüştürücü ideoloji) benimsendiğinin ilanıdır. Bugünün dönüştürücü ideolojisi, artık sosyalizm, faşizm, şu-bu totalist doktrinler değildir; demokrasidir. Ancak demokrasi eşitliği, istikrarı ve her şeyden önemlisi adaleti sağlayabilir. Türkiye dâhil, son zamanlardaki bütün dönüştürücü örgütlerin adlarının bir kelimesi 'adalet'tir. İhvan-ı Müslimin'in kurmuş olduğu partinin adı 'Özgürlük ve Adalet'tir. Tunus'takinin adı ne? 'Adalet ve Kalkınma'... Dikkat edin; hep 'adalet'... Çünkü toplumun o kadar çok ihtiyacı var ki adalet... Hem bireyler arasında, hem toplumsal kesitler arasında, hem de yönetenle yönetilen arasındaki ilişkilerde... O nedenle bu isimler boşuna konmuş değil; bir ihtiyacı karşılamak için konulmuş. Peki bu kadar özlenen özgürlük ve adalet gerçekleşecek mi? Bilemiyoruz. Ama bugün artık dünyadaki devrimin ideolojisi demokrasidir ve devrim hiçbir zaman bitmeyecektir. Çünkü demokrasi yolun sonunda ulaşılacak bir mevzi değildir. Bir yolculuktur.

Şimdi geriye döneyim ve söylediklerimi özetleyeyim. İdeoloji üzerinde mutabakat sağlanmış: Demokrasi... Fıılî örgütlenmenin yerini sanal örgütlenme almış... Var olan despotik rejimler devrilmiş. Yerlerine daha demokratik yönetimlerin kurulması süreci başlamış. Bu süreç ne kadar devam edecek, ne kadar başarılı olacak; göreceğiz. Geriye kalıyor 'liderlik'. Arap dünyasında en belirsiz olan, en eksik olan devrimin bu yönü: Liderlik...

Yakın zamana kadar önplanda olan en yaygın örgütlenmeyi sağlamış ve toplum içinde kendine yer tutmuş olan dinî örgütlerin liderleri veya liderlik kadroları şu anda ortada görünmüyor. Çünkü artık dinî liderlere değil siyasî liderlere ihtiyaç var. Diğer yandan mevcut dinî liderlerin modern(leşen) toplumların(ın) taleplerini ne ölçüde karşılayabilecekleri, işleyen ve verimliliği değişimle sınanan demokratik örgütlenmelere ne ölçüde önderlik yapabilecekleri bilinmiyor. Kısaca, geleneksel önderliklerin başarıları konusunda büyük bir belirsizlik var. "Başarırlar-başaramazlar" gibi bir önyargıdan hareket ederek söylemiyorum; "Bekleyip göreceğiz" anlamında söylüyorum. Şu andaki görünüm bu.

Batı'nın bugün 'Arap Devrimi' konusundaki tutumu ne? Mısır biliyorsunuz, Arap âleminde çok önemli bir ülkeydi. Önderlik görevi yapmaktaydı ve bir kültürel merkezdi. Zaten yakın zamana kadar Arap dünyasında üç merkez vardı: Kahire, Bağdat ve Şam... Mısır'da rejim düştü, Irak'ın ırzına geçildi, Suriye'de de kargaşa var. Yani Arap

the Muslim Brothers which gained the most votes in the last general election in Egypt (and the seats in parliament) went to the United States and tried to persuade the American officials about the issue that they "moderate-centrist" are -like our "conservative democrats"-.

What does this mean? This is a declaration which shows that an ideology (converter ideology) that is not unworldly was adopted. Today's converter ideology is no longer socialism, fascism, this and that totalitarian doctrines, but it is the democracy. However, the democracy can provide the equality, stability, and above all the justice. In recent times, including Turkey, in the names of all the converter organizations there is the word "Justice". The party established by the Muslim Brothers has the name "Freedom and Justice". What is the name the one in Tunisia? "Justice and Development"... be careful, all have "justice"... Because the society has so many needs for justice. Both between individuals and between social sections, as well as the relationship between the rulers and managed... For that reason, these names were not being given in vain; but they were given to meet a need.

So, this much long-awaited freedom and justice will come true? We do not know. But the ideology of the revolution in the world today is the democracy, and the revolution will never finish, because democracy is not a position which will be achieved at the end of the road. It is a journey.

Now, I shall come back and summarize what I said. It is agreed on ideology: Democracy... The virtual organization took the place of the actual organization... The existing despotic regimes broke down. In place of them a process started in which more democratic governments will be established. How long will this process continue, and how successful it will be; we will see. "The leadership" is the rest of it. The uncertain and incomplete aspect of the revolution in Arab world is: Leadership...

Religious leaders or the staff for the leadership which were until recently in the forefront, provided the most common organization, and has kept their place in society, does not appear obvious today, because it is needed today political leaders and not the religious leaders. On the other hand, it is unknown yet to what extent the current religious leaders can meet the demands of their modern (ized) societies, and to what extent they could make leadership to functioning democratic organizations where the efficiency is tested with change. In short, there is great uncertainty about the achievements of traditional leaderships. I don't say with a bias like "They can achieve-They cannot achieve"; I say it with a

aleminde bugün bir önderlik ve belirleyici olabilecek bir ağırlık merkezi yok. Ve her şey ekonomiye irca edildi. Siyasetin önüne para geçtiği için ağırlık merkezi Körfez'e, Emirliklere doğru kaydı. Çünkü para orada... Orası da bildiğiniz gibi Amerika'nın etkisinde.

Arap devriminin gerçek örnekleri Tunus'ta, Mısır'da ve Yemen'de gerçekleşti. Libya'daki ve Suriye'deki sulandırıldı. Yani Batı karıştı. Tunus, Mısır ve Yemen'deki dönüşümü büyük ölçüde iç dinamikler belirledi. Biz ne kadar komplocu bakarsak bakalım, Batı'nın elini, ayağını, zihnini buralara girmiş farzederek farzedelim, 'Arap Devrimi'nin en su katılmadık örnekleri buralarda gerçekleşti. Libya'da doğrudan müdahale oldu, Suriye'de de kimin eli kimin cebinde, daha ortaya çıkmış değil.

Mısır'da devrim başlayınca Batı çok rahatsız oldu. Çünkü kendisinin yönlendirdiği bir şey değildi. Dolayısıyla nereye varacağı da belli değildi. Oysa Irak ve Libya'daki rejim değişikliklerini Batı hazırlamıştı çünkü burada iştah açacak bir neden vardı: Petrol.

Petrol ve gaz kaynaklarını kendi yayılmacı emelleri için kullanan ve piyasayı istikrarsızlaştıran Saddam Hüseyin'in devrilmesi 'Irak'ın Özgürleştirilmesi!' adı verilen operasyonla gerçekleştirildi. Irak halkı pek özgürleştirilmesi ama petrol ve gaz kaynakları yapılan anlaşmalarla Batı'nın (özellikle ABD'nin) denetimine girdi.

Libya'da ise Batı Kaddafi'ye dedi ki: "Dünya sisteminde bir parya olarak kalma, gel Batı sistemine katıl! Şu iki şeyi yaparsan Bütün yaptıklarını sineye çekeriz: Yatak altındaki altınları çıkar! -Yastık altındakileri demiyorum, çünkü 200 milyar Dolar'lık bir petrol geliri var- Bu paraları bizim bankalarımıza yatır! Bir de şu kitle imha silahı programından vazgeç!" Kaddafi ikisini de yaptı; yaptığı anda da devrildi. Libya diktatörünün bir başka günahı daha vardı! Petrol endüstrisini çalıştırsın diye Batı'dan çok, Çin'e, Rusya'ya ve Hindistan'a havale etmişti. Müteahhitlik hizmetlerini de daha çok Türkiye'ye vermişti. Batı bundan hiç hoşlanmamıştı. Devrilmesinden sonra eski anlaşmalar da güme gitti. Batı'nın emperyalist geçmişinde olduğu gibi 'işgal edeyim' 'ben yöneteyim' gibi bir derdi yok. Yönetim pahalı bir şeydir. Akıllı bir emperyalist ülke, işgal etmez; satın alır. Malı satın alır, yöneticisini satın alır, düzeni işletenleri satın alır. Bugün yapılan şey budur. Petrol ve gaz ucuza mal olsun ve sürekli aksın! Dünya sisteminin işlemesi için bu yeterlidir. Yeter ki bu düzeni bozacak kabadayı otoriteler ortaya çıkmasın!

Ama artık 'Batı dünyanın tek efendisi' değil. Bu durum

meaning of "We will wait and see". The current view is that.

What is the attitude of the West towards the "Arab Revolution" today? As you know, the Egypt is a very important country in Arab world. It had been in a position of leadership and a cultural center. Until recently, the Arab world has already had three centers; Cairo, Baghdad and Damascus... In Egypt regime fell, Iraq was raped, there is turmoil in Syria. So that, in Arab world there isn't any leadership and a center of gravity that can be decisive. And everything was reduced in economy. Because money preceded the politics, the center of gravity has skid into the Gulf, Emirates. The reason is that the money is there. As you know, there is also influenced by America.

Actual samples of the Arab revolution occurred in Tunisia, Egypt and Yemen. The ones in Libya and Syria were diluted. So the West confused. The transformation in Tunisia, Egypt and Yemen are largely determined by the internal dynamics. It is no matter how much we look at it as conspirator, how much we assume that the legs, arms, and mind of the West entered to there, the most quite samples of the "Arab Revolution" occurred here. In Libya there was a direct intervention, the situation in Syria is uncertain and complex and that is not shaped yet.

When the revolution in Egypt started, the West became annoyed. Because this was not anything it directs. Therefore, it was not clear where it will arrive. However, regime change in Libya and Iraq was prepared by the West, because there was a reason that whets appetite: Petroleum.

With an operation named "Liberation of Iraq" Saddam Hussein who used the petroleum and the gas for his own expansionist ambitions and destabilized the market, was overthrown. The Iraqi people were not so liberalized but with new agreements oil and gas resources entered under the control of the West (especially the United States).

In Libya, the West said to Gaddafi: "Don't stay as a pariah in world's system, come join the Western system! If you do these two things, we will put up with all your doings: Remove the gold under the bed! -I'm not saying those under cushion, because there is 200 billion Dollars oil revenue- Pay the money in our banks! And also, stop your program on weapons of mass destruction!" Gaddafi has made both of them; and in that moment he was overthrown.

Libyan dictator had more than any other sin! He has given the work of running oil industry mostly to China, Russia and India and not to the West. He has given

Suriye’de ortalık kızılsınca ortaya çıktı. BM Güvenlik Konseyi’nden karar çıkarmak mümkün olmadı. Batı’nın karşısına Suriye örneğinde iki zorlu rakip çıktı: Çin ve Rusya. Bu durum, bundan sonra Ortadoğu’da vaki olacak değişiklikleri de etkileyecek.

Söz konusu iki ülke ile Batı’nın arasında bir soğuk savaş var bugün. Çok soğuk değil. Olması mümkün değil; çünkü Avrupa’nın enerji ihtiyacını Rusya karşılıyor, Çin de Amerikan devlet tahvillerinin o kadar fazlasına sahip ki, Amerikan ekonomisini içeriden çökertecek konumda. Ama bunu yaparsa kendi ekonomisi de çöker. Yani karşılıklı restleşmeler kadar bağımlılıklar da var. ‘Dünya sistemi’nin karakteri de bu.

Ancak bu durum aralarındaki rekabete engel değil; bir güç ve nüfuz alanı rekabeti kıyasıya yaşanıyor. Sürecek de... Her iki ülke de ABD ve Avrupa’nın Ortadoğu’da tek başına at koşurmalarına izin vermemek için direnecek. Ne yazık ki bu rekabetin Ortadoğu’da yaşayan insanların acı çekmesini, öldürülmesini engellemek veya demokratik haklarının verilmesini sağlamak konusunda olumlu bir katkısı yok. Oyun devletler katında oynanıyor, insanî boyutta değil.

Ortadoğu’da iktidara el koymuş olan askerî kadroların kurdukları dikta yapıları halk hareketlerine direnirken, krallık ve emirliklerde olumlu gelişmeler oldu. Mesela Fas’ta ve Umman’da hükümdarlar halkın memnun olmadığı parlamento ve hükümetleri feshettiler, yeni seçimler yapturdılar, yeni hükümetler geldi ve halka daha fazla haklar ve özgürlük verildi. Unutmamak gerek; darbeyle başa geçmiş askerî yöneticilerin konumları silaha dayanırken, kralların veya emirlerin meşruiyeti onların bunu hak ettiklerine ilişkin geleneksel kabule dayanıyor. O yüzden, Ortadoğu’da geleneksel yönetimler, gaspla ele geçirilen yönetimlere kıyasla daha sağlam ve daha sürekli olduklarını kanıtladılar. Bunda toplumsal talepler karşısında esneme kabiliyetlerinin büyük rolü var.

Petrolen ve petrolün çok önemli olduğundan söz ettik. Şu anda Amerika’nın, Irak’ta petrol olmasına rağmen çekilmesini anlamakta zorlananlar var. Deniyor ki; ABD, orada 17 bin kişiden oluşan silahlı özel koruma niteliğinde bir ordu bıraktı. Bu Irak toplumunu kontrol etmek için yeterli. Hayır, yeterli falan değil! ABD geriye başka bir şey bıraktı. Tam 30 yıl süreli, Irak petrollerinin nasıl yönetileceğine ilişkin Irak yönetimine imzalatılmış bir antlaşmayla terk etti orayı ABD. Ne demek bu? Irak’ın bedeni yerinde duruyor ama ruhu satıldı, geleceği çalındı.

the work of construction services mostly to Turkey. The west did not like this at all. After the fall of him the old agreements went for nothing. He did not have any concern like “Let’s occupied”, “I shall govern” as the West’s imperialist history. Management is an expensive thing. A smart imperialist country, does not occupy; it buys. It buys the property, buys the manager, and buys the operators of order. This is the thing happening today. Oil and gas must get cheaper and continuously taken out. This is sufficient for the functioning of the world system. It will enough, as long as any bully authorities will not appear.

But now the West is not “the sole master of the world”. In Syria this situation appeared when the region heated up. The West confronted in the case of Syria two toughest opponents: China and Russia. This situation will affect the changes in the Middle East hereinafter.

There is a cold war between the two countries abovementioned and the West today. It is not so cold. It is not possible to be cold, because Russia meets the energy need of Europe, and China has the American government bonds in so much that China can collapse America with internal channels. But if it makes that, as well as its economy will crash. So there is mutual dependency as much as mutual staking. The characteristic of “world’s system” is also this.

However, this situation does not interfere against the competition between them; a power and an eminent domain cutthroat competition are happening. And will also continue... Both countries will resist against the U.S. and Europe which have control on the Middle East alone. Unfortunately, this competition has no positive contribution in preventing people living in the Middle East from suffering, from being killed or in providing people to get their democratic rights. The game is played large scaled by the states, it is not human dimensional.

When the structures of the dictatorships, which are established by the military staff who grabbed the power in the Middle East, were resisting against the popular movements, there occurred positive developments in the emirates and in kingdoms. For example, in Morocco and Oman the governments and the parliaments that are not satisfactory for the public were annulled, they made new elections, new governments came, gave more and more rights and freedom to the public. It should not be forgotten; while the positions of the military administrators are based on the weapon, the legitimacy of the kings or emirates is based on the traditional acceptance of it. Therefore, in the Middle East the traditional authorities proved that they are more robust

Saddam zamanında Irak'ın bilinen rezervleri 60 milyar varıldı. Bugün ortaya çıktı ki 120 milyar varıldır, hatta 200 milyar varıl olabileceği tahminleri var. Şimdi bu rezervler Amerika'nın kontrolünde. Irak, Şii Başbakan Maliki yönetiminde Tahran'la sıkı ittifakını sürdürmeye devam eder ve Irak'ın bütünlüğünü korumakta zorlanırsa, Kürt yönetimi bağımsızlığını ilan etmeye yakın demektir. Bağımsızlığını ilan ederken de kendi bölgesindeki petrol ve gaz yatakları üzerindeki hak iddiasını fiilen gerçekleştirecektir. Ayrılık ve bağımsızlık sancısız olmayacak. Irak Kürtleri belki Türkiye'nin de icazeti ve bölge Türkmenlerinin onayı ile petrol zengini Kerkük ve yöresini de topraklarına katacaklar. Bu durum ortalığın fena halde karışması, savaş demektir.

Bu savaşta Türkiye nasıl bir rol oynayacak? Kürtlerden yana durursa, Irak'ın Kürdistan bölgesi, Türkiye ile belki konfederal ilişkiye gidebilir. Fakat bu Arap âlemi ile Türkiye'nin sürekli olarak çatışması anlamına gelir. Bugün Çin, günde 7 milyon varıl, Hindistan 5 milyon varıl petrol tüketiyor. Bu ülkelerin kesintisiz enerjiye ihtiyaçları var. Bu ihtiyaç, büyük ölçüde Ortadoğu'dan karşılanıyor. O yüzden bu ülkeler de Ortadoğu'daki gelişmelere doğrudan ya da dolaylı olarak müdahil olacaklardır. Yani sadece ABD'nin desteği yetmez.

Türkiye neden bu kadar hızlı bir şekilde Suriye'de kulvar değiştirdi? Bizim başbakanımızla Beşşar Esed daha geçen sene el ele dolaşırken nasıl birdenbire düşman kardeşler oldular? Türkiye bırakılsa tek başına Suriye'ye askerî müdahalede bulunacağına ilişkin bir iştah gösteriyor. Bunu rasyonel olarak açıklamak çok zor. Benim bir tahminim var: Kürt korkusu... Beşşar sonrası oluşacak federatif bir Suriye'de otonom bir Kürt bölgesi ortaya çıkmaması olası değil. Türk hükümeti, daha Kuzey Irak'takiyle nasıl ilişki kuracağını bilmeden ve kendi Kürt sorununu çözmeden bir de Suriye Kürdistanı ile nasıl başa çıkacağı konusunda tereddüte düşmüş görünüyor.

Bir de Suriye'ye doğrudan veya dolaylı bir askerî müdahaleyi savunduğu sürece Türkiye'nin Kürt meselesinin demokratik çözümü, dolayısıyla Türkiye demokrasisinin gelişmesi açısından nasıl bir yol izleyeceği belirsizleşiyor. Ne kadar çok bilinmeyen var değil mi? Bugün gerek Suriye'de, gerek Irak'ta, hatta Mısır'da, Bahreyn'de gerçekleşebilecek en kötü senaryo mezhep çatışmasıdır; yani Sünnî-Şîî çatışması... Olay burada da durmayabilir. Başka dinler ve mezhepler de bu savaşın içine çekilebilirler. Zaten pek çok bölge ülkesinde Hristiyan-Müslüman

and more stable compared to the administrations which are grabbed. There is a big role of their flexibility skill over against the social demands.

We talked about oil and the importance of the oil. Now, there are people who have difficulty to understand the America's withdrawal from Iraq, although there is oil in Iraq. It is said that; The United States left there an army consisted of 17 thousand people who qualified as armed and special protection. That is enough to control the Iraqi society. No, it is not enough! There is another thing the United States has left behind. They left the Iraq with a treaty signed by Iraqi government on how to manage Iraqi oil exactly for 30 years duration. What does it mean? Iraq's body remains in place but its body was sold and its future has been stolen.

I Saddam's time, Iraq's known reserves were 60 billion barrels. Today, it turned out that there were 120 billion barrels, or even there are estimations that they may have 200 billion barrels. Now, these reserves are under the control of America. If Iraq continues the tight alliance with Tehran which is governed by Shiite Prime Minister Maliki; it will have difficulty to protect its integrity. It is near to declare Kurdish administration its independence. With the declaration of independence, Kurdish administration will solemnize its pretension about the oil and gas deposits on its own land. Separation and independence will not be painless. Perhaps, with the permission of Turkey and approval of Turkmen territory, Iraqi Kurds may add the oil-rich Kirkuk and its region to their own land. This situation means disturbance of peace and, war.

How will Turkey play a key role in this war? If Turkey will support the Kurds, the Kurdistan region of Iraq will perhaps establish a confederal relationship with Turkey. However, this means a constant conflict between the Arab world and Turkey. Today, China consumes 7 million barrels of oil, and India consumes 5 million barrels of oil per day. These countries need non-stop energy. This need is met largely by the Middle East. Therefore, these countries will directly or indirectly engage in the developments in the Middle East. So, only the United States' support is not enough.

Why did Turkey change its track in Syria so quickly? Our Prime Minister was hand in hand with Bashar al-Assad last year. How sudden they became enemy brothers? Turkey shows its desire of military intervention in Syria when it is left alone. It is very difficult to explain it in a rational way. I have a guess about it: The fear from Kurds. It is likely to come up with an autonomous Kurdish region in federative Syria formed after Bashar. The Turkish government does not know how to interact

sürtüşmesi var. Türkiye’de darbe ortamı hazırlamak için devlet eliyle birkaç kez Alevî-Sünnî çatışması denenmiştir. Eğer bölgede sınırları değiştirecek düzeyde bir siyasal ayrışma başlarsa bu önünde sonunda Türkiye’ye de yansiyabilir.

Ne Batı ne de Doğu merkezli güçler bölge enerji kaynakları üzerinde Türkiye’nin söz ve etki sahibi olmasını istemeyeceklerdir. Bu açıdan iki etmen belirleyici olacaktır. ABD ve Avrupa açısından İslam korkusu; ABD ve tabii kendisi açısından İsrail’in güvenliği. Bu ülkenin güvenliği Batı’nın bu karışık bölgede bir köprü başı tutması ve çıkarlarının korunması için güvenilir bir müttefikinin olması anlamına gelmektedir. O nedenle Batı’nın İslam ve enerji kaynaklarını yitirme korkusu devam ettikçe, İsrail ne yaparsa yapsın, Batı İsrail’in yanında olacaktır.

Bütün bu gelişmeleri göz önünde bulundurduğumuzda, Türkiye çevresiyle ilişkilerini nasıl düzenlemek zorundadır? Hükümetin son zamanlarda geliştirdiği ve ilk dönemlerde çok parlak bulunan üç tane dış politika öncülü vardı: İlki, Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne üyeliği ya da Türkiye’yi hukukî, siyasî ve ekonomik alanlarda Avrupa Birliği standartlarına kavuşturmak. İkincisi, komşularla sıfır sorun politikası. Üçüncüsü, Neo-Osmanlılık.

Neo-Osmanlılık çok yaldızlı bir kelime... Kaybedilen büyük imparatorluğun topraklarında 20’nin üzerinde ulus devletin kurulmuş olması bizde hep bir hüznün ve kayıp duygusu uyandırmıştır. Şimdi neden bu devletlerle merkezinde Türkiye’nin olduğu Commonwealth benzeri bir ağabeylik-kardeşlik ilişkisinin geliştirilebileceği ülküsü, ütopyası gerçekleşmesin? Kısa bir süre bu ülkü gözlerimizi ve aklımızı kamaştırdı.

Benzer bir ütopya da Özal zamanında dillendirilmişti. Sovyet boyunduruğundan kurtulan Türki Asya devletlerinin hemen bizim kanatlarımızın altında toplanacakları ve onca yıldır ‘esaretten kurtarmayı’ ümit ettiğimiz ama daha güçlü olan Rusya ile başedemediğimizden hep ertelediğimiz bir hayal gerçek olmuştu. Ama bizi neredeyse yüz yıldır büyüleyen ülkü gerçekleşmedi. Bağımsızlıklarını alan ülkeler Türk kökenli olup olmadıklarına bakmadan kendi yollarına gittiler. Türkiye’nin ne ekonomik ne de siyasî-askerî gücü bu birliği kurmaya müsaitti.

Yeni-Osmanlılık ülküsü de Arap başkentlerinden gelen tepki ile kısa sürede söndü ve resmî bir nitelik kazanmadan geri çekildi. Kimse ‘eski efendi’nin (biz bu deyişi hiç kabul etmesek de) ‘büyük ağabey’ olarak geri dönmesini

with the Kurds in North Iraq and could not solve its own Kurdish problem. At the same time, Turkey seems like in irresolution of coping with the Syrian Kurdistan.

Turkey’s democratic solution of the Kurdish issue becomes uncertain, as long as Turkey supports a direct or indirect military intervention to Syria. Thus, the kind of path to follow for the development of democracy in Turkey is ambiguous.

There are so many unknown things, aren’t there? Today, not only in Syria, Iraq, and even in Egypt, Bahrain, the worst case scenario which may come true is the sectarian conflict; that is Sunni-Shiite conflict... The event cannot stop here, as well. Other religions and sects can be pulled into this war. In many countries of region, there have already been Christian-Muslim frictions. In Turkey, Alevi-Sunni conflict has been tested several times by the government to prepare an environment for the coup. If a political decomposition begins, this will be at a level that will change the boundaries; Turkey will be affected by it eventually.

The forces, neither based in the West nor in the East, will not want Turkey to have a voice or an effect on the energy sources in region. In this respect, two factors will be decisive: from the point of the United States and Europe: ‘the fear of Islam’; and for the United States and for Israel: ‘security’. The security of this country means for the West is that keeping a bridgehead and having a reliable ally to protect its interests in this complex region. For that reason, the West will be on Israel’s side, no matter what Israel does and the West will fear of losing the energy resources.

Considering all these developments, how should Turkey prepare its relationship with its surroundings? There were three predecessors for foreign policy developed by the government recently and were seen very bright in the first period. The first one is making Turkey a member of the European Union or restoring Turkey to the standards of the European Union in the legal, political and economic fields. The second one is the policy of zero problems with neighbors. The third one is the neo-Ottomanism.

Neo-Ottomanism is a starry word. Establishment of more than 20 nation-states on the lands of the Great Empire awakened always sadness and loss feeling in us. Now, why aren’t there an ideal state like Commonwealth and an utopia of an enhancement of big brother-sisterhood relationship that places Turkey at the center? This aim dazzled our eyes and our minds in a short period of time.

In the time of Ozal, a similar utopia was also put into words. A dream which was always postponed because

istemiyordu. Eski bağı milletler şimdi eşit düzeyde ortaklık ve işbirliği istiyorlar. Daha fazlasını değil.

‘Komşularla sıfır sorun’ politikasının ilke olarak cazip ama ülke (komşu) ve bölge şartları açısından gerçekçi olmayabileceğini anlamak bir yıl aldı. Avrupa üyeliği hedefimiz bizzat Avrupa tarafından engellenirken yöneticilerimiz de Avrupa standartları açısından isteksiz davranarak bu dış politika öncülünü de gündemden düşürdüler. Şu anda Türk dış politikasının esasları nedir sorusuna yanıt vermek eskisi kadar kolay değil. Demek ki realiteyle, ülküsel-ütopik söylem pek örtüşmüyor. O yüzden bugün, ‘Arap Devrimi’nin nereye gideceği, Türkiye’nin bir model mi olacağı, yoksa bir örnek mi teşkil edeceği, bu örneğin onlar için ne kadar işlevsel olduğu tartışma konusu. Başka bir deyişle içimizde ve dışımızda büyük belirsizlikler yaşamaktayız. Türkiye’nin kendi içindeki yapısal sorunları çözmeden dışarıda etkili olmasının mümkün olmadığı çok açık. Bunun en önemli kanıtı geçenlerde PKK’nın yayımlanmış olduğu bildiride saklı. Örgüt, “Türkiye, etkisini mücavir alanda genişletirken, hatta Latin Amerika’ya uzanırken bir kurşunla Türkiye’nin elini kestik!” diyor. Türkiye’nin içerde barış ve istikrarını sağlamadan bölgesindeki barışa ve istikrara katkıda bulunması zor. Artık bu denklemi iyi anlamak ve ona göre adımlar atmak lazım. Yoksa örnek olmak ütopik bir beklenti düzeyinde kalabilir.

of the difficulty of handling with more powerful Russia came true when the Turkic states in Asia escaped from the yoke of Soviets, because we, in all these years, hoped “to save them from slavery” and to gather them under our wings. But the ideals, which have fascinated us almost for hundred years did not come true. Regardless of their Turkish origin, the countries went on their separate ways after gaining their independence. Turkey’s neither economic nor political-military powers were available to establish this unity.

The ideal of the neo-Ottomanism extinguished in a short time with responses from the Arab capitals and withdrew without gaining any official qualification. Nobody wanted the return of “the old master” (despite we did accept this phrase) as “the big-brother”. The old allied countries want now partnership and cooperation on an equal footing. Nothing else...

It took a year to understand that the "zero problems with neighbors" policy is attractive as a principle but it may not be realistic in terms of the region and country (neighbor). At the same time, when our goal of entering to European integration has been blocked by the European itself, our managers behaved reluctant in terms of European standards and removed this foreign policy precursor from the agenda. “What are currently the principles of Turkish foreign policy?” The answer to this question is not as easy as it used to. So, the reality and the ideal utopian discourse do not match so much.

Therefore today, there are questions of debate: Where will the Arab Revolution go? Will Turkey be a model? Or will Turkey be a sample? How functional will this sample for them? In other words, both inside and outside of us we experience large uncertainties. It is very obvious that Turkey cannot be effective abroad without solving his own structural problems in itself. The most important evidence of this is hidden in the paper recently published by the PKK. Organization says that “When Turkey was expanding in adjacent area and was extending even to Latin America; we cut the hand of Turkey with a bullet”.

It is difficult for Turkey to contribute to peace and stability in its surrounding without providing the peace and stability in itself. Now, this equation needs to be understood better and we should take steps accordingly. Otherwise being an example could remain at a level of utopian expectation.

arap baharı, kimin baharı? arab spring, whose spring?

Prof. Dr. Mehmet BEKAROĞLU / Siyasetçi-Politician

Ben Doğu Konferansı'ndan başlayayım. Doğu Konferansı 2003 yılında Irak'ın işgalinden önce, Irak'ın işgaline karşı kurulan bir platform. "Bu Irak neresi? Bağdat neresi? Basra neresi, kimler yaşıyor orada? Şam nedir? Beyrut'a gidenimiz var mı?" gibi sorular sorduk. Biraz da meraktan, bir grup Türkiyeli aydın, değişik siyasî görüşleri, eğilimleri olan arkadaşla biraraya gelerek, önce 9, sonra 14 kişiden oluşan bir platform oluşturduk.

Evet biz işgallere karşı çıkıyoruz, neden karşı çıktığımız da belli. Ama bu coğrafya ile Türkiyeli aydınların ne bağlantısı var? Anlamı ne bu coğrafyanın bizim için? Buradaki insanlar kim? Biraz da keşif amacıyla geziler düzenledik. Bir-iki Beyrut'a, Şam'a gittikten sonra Türkiye'de toplantılar yapıldı, 'Türkiye Buluşması' diye birkaç toplantı yaptık. Ve oradan çıkan sonuç; gerçekten hepimiz Batı ülkelerine, değişik şehirlere gidip-gelmişiz fakat bölgeye gidenimizin çok az, bölgeyle ilgili bilgilerimizin tamamının Batı dolayımı, oradan gelen paketlenmiş bilgiler, haberler olduğuydu. Dolayısıyla bizim 100 yıla yakın bir zamandanberi, bir şekilde bölge ile ilgili çalışmayan paslanmış iletişim kanallarının açılması, buna hem Arap halklarının hem de Türkiye'nin dikkatini çekmek amacıyla çalışmalar yapmamız gerekir diye konuştuk, karar verdik.

Let me start with the Eastern Conference. Eastern Conference is a platform that established against the invasion of Iraq, before the invasion of Iraq in 2003. We asked questions such as "Where is Iraq? Where is Baghdad, Where is Basra, and who lives there? Where is Damascus and is there any one of you who went to Beirut?" A group of Turkish intellectuals who have different political opinions and orientations came together and created a platform with a little curiosity, which consists of firstly, 9 and then 14 people in the process. Yes, we oppose to the occupations and the reasons for it are certain. But what is the connection of the Turkish intellectuals and this geography? What is the meaning of this geography for us? Who are the people here? We organized some trips with the intentions of discoveries. After going to Beirut and Damascus once or twice, the meetings were held in Turkey. We have done a few meetings named as 'Turkey Meeting'. The result was that all of us have indeed visited different western states and cities but very few of us have visited this region. We have seen that the entire knowledge about the region was mediated and packaged in the West and were serving for us. Therefore, we decided to reveal some studies for opening up the communication channels, which have become rust for 100 years and for attracting the attention of the Arab society as well as the Turkish society.

'Bahar' gelecek Ortadoğu'ya. Gelecek ama şu anda 'bahar' diye sunulan şeylere bakınca, "Kimin baharı?" sorusunu sordurtacak ve bir sürü cevabın ortaya çıkabileceği bir manzara karşılı karşıyayız arkadaşlar!

As a result, 'spring' will come to Middle East. But at the moment, when we look at the things offered as 'spring', we are face to face with the question of 'Whose Spring it is?' and the emergence of the picture for different answers.

Daha sonra bölgenin çok sayıda önemli şehrine geziler yaptık. Türkiyeli aydınlar, Arap, Fars, Kürt aydınlarıyla biraraya geldi. Kimi doğaçlama, “Ziyarete geldik, selamün aleyküm!” diye oldu, kimi önceden “Şu konuları konuşalım!” tarzında çalışma toplantıları şeklinde oldu. Ve Arap devletleriyle, Arap halklarıyla Türkiye halkının ilişkisinin çoğaltılması, gidiş-gelişlerin, ortak toplantıların çoğaltılması vs. gibi amaçlar ortaya kondu. Gittiğimiz her ülkede neden geldiğimizi soruyorlardı. Biz bu soruya karşı, sokaktaki insanın da söyleyebileceği iki şey söylüyorduk: “Biz yabancı devletlerin Irak’ı işgal etmesine karşı çıkıyoruz. Bundan dolayı tehdit altında olan bölge halklarına destek amacıyla geliyoruz. İkincisi, ama biz aynı zamanda bu coğrafyadaki yerel diktatörlere de karşı çıkıyoruz!” diyorduk.

Oralarda gördüklerimiz, yaşadıklarımız, ‘Arap Baharı, Kimin Baharı?’ sorusunu herkes gibi bana da sorduruyor. O dönemde Türkiye’de ‘İstanbul Buluşması’ adında, sadece Arap ülkelerinden değil, Fas’tan Endonezya’ya kadar İslam coğrafyasının değişik ülkelerinden gelen aydınlarla 3-4 gün devam eden bir toplantı yapıldı. O toplantıda da bütün bu meseleleri konuştuk. O toplantıyı yaptığımız günler ‘Büyük Ortadoğu Projesi’ denen ve bugün birçoklarının “Böyle bir proje kalmadı, rafa kaldırıldı!” diye unutturmaya çalıştığı projenin ilan edildiği ve yoğun bir şekilde Türkiye’de ve Arap dünyasında tartışıldığı bir döneme denk gelmişti.

Irak’ın işgalinden sonra Arap aydınlar arasında iki ana grup vardı. Bir grup, yoğun bir şekilde Irak’ta olup bitenlerin doğru olduğunu savunuyordu. NATO, BM ya da değişik yollarla çok açık bir şekilde askerî müdahalelerle yerel diktatörlerin devrilmesi gerektiği, yoksa 50-60 senedir topluma çöreklenen ve çok da güçlü olan bu diktatörleri devirip Arap dünyasında demokrasinin, insan haklarının, özgürlüklerin yükseltilmesinin mümkün olmadığını savunuyordu. Tam karşısındaki grup da bunun tehlikeli bir şey olduğu, büyük bedelleri olduğu, arkasından neler geleceğinin görülmesi gerektiği, dolayısıyla dışarıdan müdahaleye karşı çıkmak gerektiğini savunuyordu. İlerleyen yıllarda birinci grubun sayısı ve etkinliği arttı, ikinci grup Türkiye’de olduğu gibi marjinal bir duruma düştü. Arap dünyasının çeşitli ülkelerinde işgallere karşı çıkanlara ne diyorlar bilmiyorum ama, Türkiye’de çok ağır bir şekilde eleştiriler sözkonusu. Mesela bugün Suriye’de yabancı müdahale olmasın diyenler neredeyse taşlanacak. Arap Baharı’nı anlamak için öncelikle Tunus’ta Muhammed

Later, we have made some trips to a number of important cities. Turkish intellectuals, Arab, Persian, Kurdish intellectuals came together. Some of meetings were : “We came to visit, selamun alaikum!” and some of them were predetermined: “Let’s talk about this issue”. We set some objectives such as the increase of the relationships between the Turkish society and the Arab societies / countries, as well as the increase of the numbers of joint meetings etc. In every country we visited, they were asking the reason why we came. We were responding to these question two things which can be stated by the men in the street. “We oppose to the occupation of Iraq by foreign states. Therefore, we are coming in order to support the people of the region who are under threat”. Secondly, we were saying that we were also opposed to the warlords in this region.

What we saw experience there poses the question to me like everyone else: ‘the Arab Spring, Whose Spring?’ At that time, we made a meeting in Turkey named as ‘Meeting in Istanbul’ with intellectuals coming from different Muslim geographies not only from Arab countries, but also from Morocco to Indonesia, which lasted for 3-4 days. We talked about all of these issues in that meeting, too. The days of the meetings coincided with a period when so-called Greater Middle East Project was announced and discussed extensively in Turkey and the Arab world, despite some of the people are trying to make people forget that project or stating ‘not such a project was remained, it was shelved’.

After the invasion of Iraq, there were two main groups of Arab intellectuals. The first group was defending heavily what is happening in Iraq is true. They were arguing that the local dictators must be overthrown by means of military interventions or through the interventions of the NATO or the UN; otherwise, they were advocating that the improvement of democracy, human rights and freedoms would not be possible in the region because of the 50 to 60- year- old strong dictatorships. The opponents of this view was arguing that an outside interference would be dangerous and may cause great prices, so they were against to outside intervention and skeptical about the possible adverse outcomes. In the following years, the number and the efficiency of the first group has increased. The second group has become marginalized like those in Turkey. I do not know what they call in various countries of the Arab world to those who oppose to the occupation; however, there is a heavy criticism in Turkey. For instance, today those who are the opponents of outside intervention in Syria will almost be stoned. In order to understand the Arab Spring began in

Boazizi'nin kendisini yakmasıyla başlayan isyanı, halk hareketini anlamak gerekiyor. Bu ülkelerdeki insanlar iki şey istiyorlar. Birincisi özgürlük ve demokrasi... "Yöneticilerimizi biz seçelim, insan hakları Batı'da olduğu gibi belgelerle, anayasa ile garanti altına alınsın!" diyorlar. İkinci önemli talepleri de adalet. Gerçekten de bu ülkelerde müthiş bir fakirlik var, geçim sıkıntısı var, eğitim düzeyleri de oldukça yüksek olmasına rağmen insanlar büyük bir yoksulluk yaşıyor. Toplumda gelir dağılımı açısından müthiş bir kutuplaşma var. Küçük bir grup –ki bunların tamamı yönetimle bir şekilde ilişkide olan, diktatörlerle bağlantısı olan küçük bir grup- Batı standartlarında bir hayat yaşıyorlar ama büyük kitleler ciddi bir şekilde yoksulluk yaşıyorlar. Hep örtüldü, görülmedi ama isyanı ateşleyen bu oldu. Biliyorsunuz, Boazizi üniversite mezunu işsiz bir genç, bir pazar tezgahı var, polis-zabıta tezgahını elinden aldığı için kendini yakıyor. Bir adalet-ekmek talebi ile ateşlenen bir kıvılcım... Burayı anlamamak, Arap halklarının taleplerini anlamamak çok büyük bir haksızlık olur. Biraz sonra konuşacaklarımızın hepsi havada kalır. Ve Muhammed Boazizileri rahatsız eder. Arap dünyasındaki bu hareketlenmenin, çok haklı, selamlanacak, desteklenecek talepleri var. Bunu bir defa görmek gerekiyor. Ama sadece bunu görerek, sadece buradan hareket ederek de işin içinden çıkamayız.

Arap Baharı nasıl başladı? Elbette Muhammed Boazizi ile diyoruz ama, Arap Baharı'nın başlaması aslında Birinci Körfez Savaşı ile beraberdir. Irak'ın bombalanması, bir yere kadar işgal edilmesi ve sonra da ABD güçlerinin bir yerde durmaları ve geri çekilmeleri... "Kuzeye çıkamazsın, güneye inemezsin; ortada kalacaksın!" diye Saddam'a birtakım yaptırımlar uygulaması... Bu olayla başlamıştır Arap Baharı. Biz bunu 2004'te Türkiye Başbakanı Sayın Erdoğan'ın Amerika gezisi esnasında, o gün AK Parti milletvekili ve bir gazetenin de yazarı olan bir arkadaşın, 'Büyük Ortadoğu Projesi' diye Sabah gazetesinde arka arkaya 4 makale yazması ile öğrendik. Bu 4 makalede çok büyük bir sevinçle, coşkuyla Türkiye'ye BOP takdim edildi ve bu projeye Türkiye'nin ekonomik, bölgesel güç olarak ne kadar önemli olacağı, Türkiye'nin ne büyük çıkarlarının olduğu, bunun aynı zamanda Arap dünyası için ne anlama geldiği yazıldı. Tabi işi takip edenler daha önceden de bunun izlerini hep görmüşlerdir. Batı'da özellikle Amerika'daki stratejik araştırma merkezleri bu konu ile ilgili uzun yıllardır çalışıyorlar. Türkiye halkı BOP'u tanımadan önce, çizilen

Tunisia, the public movement, or the rebellion should be understood in the first run, which began with Muhammad Boazizi's burning himself in Tunisia. The people living in these countries want two things: The first one is freedom and democracy... They stated that they want to select the managers and the human rights must be documented and guaranteed by the constitution just like in the case of the West. Their second major demand is the justice. Indeed, in these countries there is a great poverty, shortage of income. The education levels are quite high, yet people still live in extreme poverty. There is a great polarization of society in terms of income distribution. A small group of people who have direct connections to administrations or to dictators, have a life with Westerns standards, but large masses live in poverty in a serious way. Always covered, but this has triggered the rebellion. You know, Boazizi was a young unemployed university graduate, who burned himself whose market stand was taken out of his hands by the policemen. A spark ignited by the demand for justice and bread. It would be very unfair not to understand the demands of the Arab peoples. All the things we will mention would be in vain and annoys the Mohammed Boazizis. This mobilization in the Arab world has quite right demands, which should be supported and greeted. This should be seen in the first place. But just seeing it, we just cannot get out of the issue.

How did the Arab Spring start? We call, of course, with Mohammed Boazizi, but in fact the start of the Arab Spring is associated with the first Gulf War. The bombing of Iraq, the occupation up to a point, stand in place and the withdrawal of U.S. forces... Application of a number of sanctions Saddam Hussein, "You cannot go north, you cannot go to the south, will stay in the middle!" This event started the Arab Spring. We learned this during Turkish Prime Minister Erdogan's trip to America in 2004, from the article of a columnist called as "Greater Middle East Project" published four days successively in Sabah daily, who was also a parliament member at that time. "Greater Middle East Project" was presented to Turkey by these four articles with very great joy and enthusiasm, as well as the meaning of this project for Arab world, and for Turkey in terms of economic interests and becoming a regional power was presented at the same time. Of course, those who follow the work already saw the traces of it all. Strategic research centers in the West, especially the United States have been working on this issue for many years. Before the Turkish society know GMEP (BOP), the world painted in different colors in drawn maps in terms of systems, which involve a wide geography from Morocco to

haritalarda Fas'tan Endonezya'ya kadar geniş bir coğrafya, dünya sistemi açısından değişik renklere boyanarak, şu kadar nüfus, şu kadar para, şu kadar yeraltı zenginliklerinin bulunduğu bu coğrafyanın, önümüzdeki dönemde dünya sistemi için çıkaracağı problemler, riskler ve tehditler üzerine zaten çok sayıda çalışma, makale, rapor yayımlanmaktaydı. Takip edenler bunu zaten biliyordu. Temelde bu coğrafyanın dünya sistemine problem çıkarmayacak şekle getirilmesi, yavaş yavaş, değişik yöntemler kullanılarak değiştirilmesi ve eklemlenmesi amaçlanıyordu. 11 Eylül'deki saldırılarından sonra bu coğrafyanın halkları açıkça düşman ilan edildi, ne kadar tehdit oluşturdukları anlatıldı. Adeta şeytanlaştırılmış, psikolojik altyapı da oluşturulmuştu. Bahsettiğim yazar ve milletvekili Ömer Çelik şunu yazmıştı o zaman: "Bu coğrafya liberalizasyon, modernizasyon ve demokratizasyonla dünya sistemine eklemlenecek. Bu Türkiye için, bu coğrafya için çok önemlidir." Bunu uzun uzun gerekçeleriyle, Türkiye ile bağlantılarıyla anlatmıştı. O zaman Türkiye'de bir miktar tartışıldı. Ben de: "Bu proje, bu coğrafyanın önce tehdit olmaktan çıkartılması, sonra dünya sistemine eklemlenmesi ise; bu coğrafyada Müslümanlar yaşadığına, dünya sistemi dedikleri şey de finans kapitalizm olduğuna göre; bu proje netice itibarıyla bu halka 'faiz haram değildir!' dedirtme projesidir" diye bir şey söylemiştim. "Çok abarttın!" diye beni eleştirmişlerdi. Şimdi bakıyoruz, evet gerçekten BOP -daha sonra Genişletilmiş Ortadoğu Projesi dediler- bana göre son hızıyla devam ediyor. Araçlar değişiyor sadece, yoksa amaç hiç değişmiyor: Bu coğrafyayı sisteme eklemlemek. Bu ne demektir? Al, sat, tüket, borç al, borç öde!

Araçlar nasıl değişmiştir? 11 Eylül'den sonra çok sert bir söylem kullanıldı. ABD Başkanı Bush ciddi bir şekilde çizgiyi çekti. Dedi ki: "Bu bizim yaşam tarzımıza yapılan bir saldırdır. Dünya karar versin: Ya bizden olacak, ya da düşman olacak! Düşmanlarımızın da bir daha evimize gelip bizi vurmasını beklemeyeceğiz. Önleyici savaşla gidip onları yerlerinde vuracağız!" İlk dönem böyle bir dönemdi. Afganistan ve Irak böyle bir işgalde. Irak işgalini izlemiştinizdir. Guantanamo'yu, Ebu Gureyb'deki manzaraları ve Irak'ta yaşananları biliyorsunuz. Birçok kişi konuştu ve yazdı: "Bir ülkeyi işgal ettiniz, tamam! Bu ülkeyi eklemlemek gibi bir amacınız da var ama niye bu kadar yıkım yapıyorsunuz, bir halkı bütünüyle yok ediyorsunuz? Üniversite öğretim üyeleri tek tek evlerinde öldürülüyor, bütün altyapı yok ediliyor, müzeleri yağmalanıyor, cezaevleri

Indonesia. That much population, that much money, the amount of different resources in the region, troubles for the world system in the coming period by the region, risks and threats... A large number of articles, studies and reports have already been published. Those who follow the issue have already known it. Basically, the reshape of the region for not causing troubles for the world system, the gradual replacement of the region by using various methods and the articulation of the region to the world were intended. The people of this region have been declared as enemy and explained how much threat they pose, after the attacks in 9/11. Literally they were demonized and the psychological infrastructure was already established.

The author and the deputy Ömer Çelik, whom I mentioned wrote as such: "This geography will be articulated to the world system by liberalization, modernization and democratization. It is very important to Turkey and to this geography." He explained this issue with the long reasons and their connections with Turkey. This was discussed in Turkey at that time. I responded to this issue as such: "If this project means the removal of this region from being a threat and then the articulation of the world system; and if the Muslims have lived in this region and the financial capitalism was referred as the world system, then this project is a project of having the people to say 'the interest is not forbidden/wrong'. Afterwards, I was criticized by being exaggerated. Now, for me this BOP project- then named as the Broader Middle East Project- is still going on rapidly. Only the tools have been changing, the purpose has still been the same. What does the articulation of the region to the world system? Buy, sell, consume, borrow and pay the debt!

How the tools have been changed? After September 11, a very harsh rhetoric has been used. U.S. President George W. Bush drew the line seriously: "This is an attack to our lifestyle. The world should decide; they will either be with us, or will be our enemy. We will not wait for our enemies to come to our house and shoot us anymore. We will go and shoot them in their places with preventive war." The first period was such a time and the invasions of Afghanistan and Iraq were such an invasion. I guess you've seen the invasion of Iraq, you know what happened in Iraq, and the pictures in Guantanamo and Abu Ghraib. Many people spoke and wrote: "You invaded a country, all right! You have a purpose of articulating this country, but why do you make such destruction and suppress the entire society? University faculty members are killed one by one in their homes, the infrastructure is being destroyed, their museum are raided, the prisons turned into torture

işkence merkezleri haline getiriliyor ve oradaki görüntüler dünyaya servis ediliyor.” Bu nasıl bir şey? Bush’un söylediği şey gösterildi dünyaya ve denildi ki; “Ya bu şekilde sizi değiştireceğiz, dönüştüreceğiz; ya da başka şekillerde değişecek, dönüşeceksiniz. Başka çaresi yok!”

Sonra yöntemde birtakım değişiklikler yapıldı. ABD’nin bu seneki savunma bütçesine baktığınızda görüyorsunuz ki proje devam ediyor. Obama bütçeyi sunarken yaptığı konuşmada bir şey söyledi: “Biz, insansız hava araçları gibi daha teknik araçlara yöneleceğiz, ayrıca yerel güçlerden yararlanacağız.” Bu açıklamayı tamamlayan, yine ABD Dışişleri Bakanı’nın geçtiğimiz aylarda söylediği bir şey var, Suriye ile ilgili olarak: “Suriye’yi Türkiye ve Arap Ligi’ne bırakıyoruz!” dedi.

Suriye örneği üzerinden konuşmak istiyorum arkadaşlar. Biliyorsunuz bir sene önce beklenen şey yavaş yavaş başladı, bombalar patladı, ufak birtakım gösteriler yapıldı. Suriye’nin önemli şehirlerinde Şam’da, Halep’te büyük gösteriler hâlâ yapılabilmiş değil. ‘Arap Baharı’ dediğimiz diktatörleri devirme işinde iki örnek var: Biri Tunus ve Mısır, diğeri Libya ve şimdi Suriye’de yaşanan örnek. Tunus ve Mısır’da genel görüntü; silahsız halk ayaklanması var, gösteri yapılıyor, meydanlara çıkılıyor. Mısır’daki tabi daha uzun sürdü ve medyatik oldu. Ama Libya’da öyle olmadı, Libya’da, hazırlıkları daha önceden yapılan Bingazi’de silahlı ayaklanma başladı, insanlar silahlandırıldı, içsavaş oldu, sonra NATO müdahale etti. İşgalcilerin söylediği resmî rakamlar 50 bin civarında, ama gayriresmi fakat tarafsız gözlemci diye bildiğimiz bu konu ile ilgili çalışan uluslararası kuruluşların verdiği rakamlara göre 100-120 bin insan öldü ve ölmeye de devam etmektedir. Biliyorsunuz iç çatışma, aşiretler arasındaki iktidar savaşı çok sert bir şekilde devam ediyor. Tıpkı Irak’ta olduğu gibi...

Suriye’de de böyle başladı. Baştanberi böyle olsun diye sanki bir gayret içinde olundu. Türkiye yönetimi dâhil uluslararası bazı güçler tarafından sürekli bu politika izlendi. Biz ve sesi çok fazla çıkmayan bazı çevreler başından itibaren; “Suriye halkı elbette desteklenmeli, BAAS elbette gitmelidir. Fakat Suriye Suriye’den ibaret değildir. Çünkü Suriye’de kurulan cephe; İran, Hizbullah ve arkasından Rusya ve diğer güçlerle de ilgilidir.” dedik. O zaman Dışişleri Bakanı Sayın Davutoğlu, “15 günde bu iş biter!” gibi bir şey söylemişti. Bu gerçekçi bir yaklaşım değil, doğru da değil.

centers and the videos are served to the world.” What kind of thing it is? What Bush said was presented to the world: “We will change and convert you either this way, or you will be changed or transformed in different ways. No other choice!”

Then, some changes were made in the method. When you look at this year's defense budget of the United States, we see that the project still goes on. Obama said something in his speech while he was presenting the budget: “We will turn to technical means, such as unmanned aerial vehicles and also make use of the local forces”. The recent speech of the U.S. Secretary of State about Syria completes this description of Obama: “We live Syria issue to Turkey and the Arab league”.

I want to talk about on the example of Syria, my friends. You know, something expected a year ago started slowly; the bombs exploded and small numbers of demonstration were made. Large demonstrations are still not given in major cities of Syria such as in Damascus and in Aleppo. What we call ‘Arab Spring’ has two examples of overthrowing dictators: One in Tunisia and Egypt; the other Libya and now the sample of Syria. Overall image of Tunisia and Egypt is that there is an unarmed insurrection of the people and they exit to the squares. It took longer in Egypt and was mediatic. But it did not happen in Libya like this. In Libya, previously made preparations for an armed uprising began in Benghazi, people were armed, a civil war started and then NATO intervened. The official figures explained by the invaders are around 50 thousand. However, according to the number of impartial observers, which are known as informal international organizations working on the issue, 100 to 120 thousand people died and continue to die. You know the internal conflict between the tribes continue to be a very tough battle for power, just as happened in Iraq.

It began in Syria in a similar vein. From the beginning, there was an effort as if it should be in such a matter. This policy was followed constantly by some of the international forces including the Turkish administration. We and the people who do not sound too much from the beginning stated that the people of Syria should be supported, of course, and BAATH must go. But Syria is not just about Syria, because the front established in Syria has been related to Iran, Hezbollah, Russia and other forces. At that time, Mr. Davutoglu, Minister of Foreign Affairs, “it will be over in 15 days,” he said something like. This is not a realistic approach, also not true.

Egypt has been problematic, perhaps, cannot enter into it, but there are important things Turkey and Iran can

Mısır problemleri belki, için içine giremez ama Türkiye ve İran'ın birlikte yapabileceği önemli şeyler var. BAAS yönetimine kuracakları bir baskı ve silahlı halk ayaklanmalarını da destekleyerek Suriye'de bir netice alınabilir. Bunun olabilmesi için de, Suriye'deki yönetim için, azınlık için bir devr-i sabık yaratılmayacağı, ayrıca Suriye'de kurulacak yönetimin anti-İrancı bir yönetim olmayacağı noktasında İran'a güvence verilmesi gerekir. Ama tam bu sırada Türkiye'nin bir NATO yükümlülüğü, aslında bir ABD yükümlülüğü gereği füze kalkanlarının Malatya'ya yerleştirilmesi gündeme geldi. Netice itibariyle bunlar yapılmadı. İran'la işbirliği yaparak, Rusya'yı da dahil ederek, bölgesel güçlerin BAAS rejimi üzerinde kurulacak bir baskı ve birtakım garantilerle Suriye'de netice almak daha kolaydı ve bu kadar can kaybı da yaşanmazdı. Ama bu olmadı, şimdi manzara yavaş yavaş görülmeye başlandı. Suriye'nin Suriye'den ibaret olmadığı, Rusya'nın olduğu, Çin'in olduğu, Güvenlik Konseyi devletlerinin çıkarlarının olduğu anlaşıldı. Bu keşke sadece Suriye'de sokaktaki insanın demokrasi, özgürlük, hak, adalet taleplerinden ibaret olsa, ama öyle değil. İçin içinde yoğun siyaset var. Bunlar es geçildi. Başından beri Suriye muhalefeti desteklendi Ama hangi muhalefeti desteklendi? Silahlı muhalefeti desteklendi. Muhalefet silahlı olsun diye sürekli uğraşıldı. Şimdi bakıyoruz el-Cezire'nin muhabirleri konuşuyor, medyaya, sosyal medyaya görüntüler düşüyor; Suriye'ye bir an önce müdahale olabilmesi için bir sürü kurmaca olayların sergilendiğini görüyoruz.

Geçenlerde Başbakan'ın danışmanı bir laf etti: "Eşik bekliyoruz!" dedi. Yani ölenlerin bir eşiği var. 'Şu kadar kişiye ulaşırsa, ya da günde ortalama ölü sayısı şu kadara çıkarsa' gibi bir şey. "Eşik olursa mecbur kalabiliriz!" gibi bir şey söylüyor. Bu arkadaş tabi çok talihsiz bir laf ediyor. Bu Kenan Evren'in "Olgunlaşmasını bekledik!" demesi gibi bir şey! Müdahale ediyorsanız edin kardeşim, o zaman neden bir eşik bekliyorsunuz, bu çok ayıp bir şey, yakışmaz! Netice itibariyle 'bahar' gelecek Ortadoğu'ya. Gelecek ama şu anda 'bahar' diye sunulan şeylere bakınca, "Kimin baharı?" sorusunu sorduracak ve bir sürü cevabın ortaya çıkabileceği bir manzarayla karşı karşıyayız arkadaşlar! Şu işe bakın! İstanbul'da 'Suriye'nin Dostları' toplantısı yapılıyor. Bu toplantı niye yapılıyor? Suriye'de özgürlük, demokrasi, adalet isteyen halkı desteklemek için. Ana aktörlerinden biri Suudi Arabistan, biri Ürdün... Hadi Amerika'ya bir

do. A result may be obtained in Syria by making pressure to the Baath government and by supporting the disarmed uprising. For this to happen, some assurances must be given to the Syrian government and minority for not to be accounted by the former acts (devr-i sabık). But the same assurances must be given to Iran as well for not founding an anti-Iranian administration. But at this time, a NATO obligation of Turkey, actually due to the fact that the obligation of a U.S, placement of missile shields to Malatya came up to the agenda. As a result, they did not happen. It would be easier to get results in Syria with the cooperation with Iran, including Russia, regional powers' establishing pressure on BAATH regime and providing some guarantees, thus there would not have been this much loss of lives. But that did not happen, but the picture now gradually came to be seen. It was proved that Syria is not just about Syria, where Russia, China and the interests of states of the Security Council have been there. I only wish that the demands of men on the street in Syria are composed of democracy, freedom, rights, justice. But it is not, there have been an intense politics in the issue. They were omitted. The Syrian opposition has been supported from the beginning. But which opposition was supported? The armed opposition... Armed opposition was constantly pushed. Now when looking at the al-Jazeera reporters, the images in media and social media; we see a lot of fictional events exhibited for the outside intervention as soon as possible.

Prime Minister's adviser had a saying recently: "Threshold expect," he said. There is a threshold of the death. 'If it reaches to this many people, or the number of deaths per day reaches to this much, something like that'. 'If threshold exceeds, we may be forced' said something like. This friend made a very unfortunate talk. It was like a phrase of Kenan Evren 'We waited for the maturation of the requirements!' If you want to make an intervention, then let's do it. Why do you wait for a threshold? It is very shameful thing, not worthy!

As a result, 'spring' will come to Middle East. But at the moment, when we look at the things offered as 'spring', we are face to face with the question of 'Whose Spring it is?' and the emergence of the picture for different answers. Look at this! A meeting of 'Friends of Syria' was held in Istanbul. What is the purpose of this meeting? In order to support the people who want freedom, democracy and justice in Syria. One of the main actors is Saudi Arabia and the other is Jordan. OK, I do not say anything to America. Does this work with Saudi Arabia and Jordan? I want to say something else. What happened in Bahrain? Almost all of the inhabitants are Shiites in Bahrain and people rebelled

sey demiyorum, oraya girmiyorum. Ama Suud'la, Ürdün'le bu iş olur mu? Başka bir şey daha söylemek istiyorum: Bahreyn'de ne oldu? Bahreyn'de yerleşik halkın tamamına yakını Şii'dir. Halk yönetime karşı isyan etti. Suud askerleri girdiler, o küçük ülkede binin üzerinde insan öldürdüler ve isyanı bastırdılar. Şimdi aynı Suud, Türkiye ve 'uluslararası camia' –ben buna çete diyorum- tam tersini yapacaklar Suriye'de. Bu sefer isyan eden, özgürlük talep eden halkı 'korumak' için Suriye'ye girecekler. Değerli arkadaşlar! Bu diktatörlüklerin hemen tamamı Batılı güçler tarafından desteklenmiştir. Saddam'ı burada tekrar tekrar anlatmaya gerek yok. Saddam Halepçe'de kullandığı kimyasal silahları nereden buldu? Hüsnü Mübarek'i orada tutan kimdi? Cezayir'i çok çabuk unuttuk. 1992'de Cezayir'de bir seçim yapıldı. FIS seçimin ilk turunu ezici bir üstünlükle kazandı. İkinci turunda ordu müdahale etti ve Cezayir'de o müdahalelerde resmî rakamlara göre 100 binden fazla insan öldü. Cezayir'de bu diktatörlük hala devam ediyor. Niye Cezayir'e demokrasi gelmiyor, 1992'de gelmesi gerekiyordu. Burada bir çifttestandart var: Bahreyn'de gerek yok, Cezayir'de gerek yok; ama Suriye'de var! Bu bahar kimin baharı? Soruyorum. Irak'ta ne oldu, bunları sorgulamak zorundayız. Irak'ta ne oldu, hangi demokrasi geldi?

Ruşen Çakır, 11 Eylül saldırılarından sonra yazdığı bir yazısının başlığında 'Dünyanın 28 Şubatı' ifadesini kullanmıştı. Ben de kendisini arayıp 'doğru söylüyorsun' demiştim. Kim ne derse desin, Ortadoğu'da yetişmiş insan gücüyle, kör-topal demokrasisiyle Türkiye bir modeldir. Eğer Ortadoğu'yu değiştirecekseniz, dönüştürecekseniz ve bu coğrafyayı önce tehdit olmaktan çıkarıp sonra neo-liberal dünya sistemine eklemleyecekseniz, finans-kapitalizme eklemleyecekseniz; Türkiye kim ne derse desin bir şekilde modeldir. Sadece model değildir; aynı zamanda Clinton'ın dediği gibi 'Yerel güçlerden, en önemli yerel güçtür.' Bu model, 28 Şubat'ta değiştirildi, dönüştürüldü, hala da dönüştürülmeye devam ediyor. Bu projede önce Türkiye'deki muhafazakar, mütebedeyyin kitle müthiş bir baskı altına alındı, daha sonra AK Parti döneminde değiştirildi, eklemlemlendi. Artık bu kitle "Faiz haram değildir!" diyecek duruma getirildi. Ve şimdi bu kitlenin öncülüğünde Ortadoğu'ya demokrasi getirilmeye çalışılıyor. Türkiye değilse bile AK Parti modeldir. Çünkü Ortadoğu'nun hangi ülkesinde seçim yaparsanız yapın İslamî partiler iktidara

against the government. Then, the Saudi soldiers entered into this small country, they killed over a thousand people, and the rebellion was suppressed. Now, the same Saudi, Turkey and the 'international community', which I call the gang, will do the exact opposite in Syria. This time, they will enter Syria for 'the protection' of people demanding freedom, who had rebelled as well.

Dear friends! Almost all of these dictatorships had been supported by western powers. There is no need to tell you again and again about Saddam. Where did Saddam find the chemical weapons used in Halabja? Who was holding Hosni Mubarak there? Algeria was forgotten very quickly. In 1992, an election was held in Algeria. FIS won the first round of elections overwhelmingly. The army has intervened in the second round of elections and according to official figures, more than 100 thousand people died during the intervention. This dictatorship still continues in Algeria. Why does not democracy come to Algeria? It was supposed to arrive in 1992. Here there is a double standard. No need to Bahrain and Algeria, but there is a need in Syria! To whom belongs this spring? I ask you, all.

The title of Ruşen Çakır's column, written after the September 11 attacks was involving the statement of "28th February of the World". I call him and 'you're right' I said. Whatever you say, but Turkey is a model of democracy in the Middle East with her man power and lame-duck democracy. If you replace and convert the Middle East, prevent the region from becoming a threat and articulate it to neo-liberal world system, or to financial capitalism; Turkey must be a role model no matter what other think about.

It is not just a model, but also as Clinton said 'the most important local force of the local forces.' This model has been changed and converted on February 28th, and still continues to be converted. Primarily the conservative and religious people were under tremendous pressure in this project. Then it was changed during the rule AK Party, it was articulated. This mass was converted to a state of 'The interest is not wrong!' Now under the leadership of this group, the democracy has been trying to be brought to the Middle East. The AK Party is a model even if Turkey would not be model, because Islamic parties will come to power, despite the elections in which ever country of the Middle East. We have seen this in Tunisia and Egypt and have already seen in Algeria. All Islamist parties will come to power if the elections take place in Saudi Arabia, Jordan and Syria. These Islamist parties "interest is not forbidden!" must be parties to say. Recently, Pınar Ögünç from the daily newspaper Radikal quoted from a book taught in the third grade. In the passage, how a child will run at

geleceklerdir. Bunu Tunus'ta gördük, Mısır'da gördük, Cezayir'de daha önce görmüştük. Suud'da yapsınlar, Ürdün'de yapsınlar, Suriye'de yapsınlar; hepsinde İslamcı partiler gelecektir. Bu İslamcı partiler "Faiz haram değildir!" diyecek partiler olmalıdır. Geçen gün Radikal gazetesinden Pınar Ögünç, bir yazısında ilkokul 3. sınıfta okutulan bir kitaptan alıntı yaptı. Okuma parçasında, bir çocuğun haftasonu alış-veriş merkezinde nasıl koşacağı, bir raftan bir rafa nasıl bir sevinçle gideceği, bir gün öncesinden listesini hazırlayışı vs. bunlar anlatılıyor. Tüketim kültürü ballandıra ballandıra anlatılmış. Çocuk ne çiçek istiyor, ne kedi istiyor, ne de park istiyor. Alış-veriş merkezindeki bu gezinti onun için dünyanın en büyük mutluluğu. Türkiye'de böyle bir düzen kuruluyor. Nasıl kuruluyor? Dindar bir şekilde... Dindarlık devam ediyor. Böyle bir model bütün Ortadoğu'ya gidiyor.

Ben bir kez daha altını çiziyorum; Arap halklarının -Türkiye halkı da bundan çok farklı değil- özgürlükleri, kendi kendilerini yönetmeleri, insan haklarının garanti altına alınmasına evet, ama bütün bu olup bitenler dünya sisteminin baharındır. Bu bahar, bu coğrafyayı dünya sistemine entegre etme baharındır. Bu bahar, bu coğrafyaya sembolik olarak söylüyorum; "Faiz haram değildir!" dedirtme baharındır. Batılı güçler yıllardan beri destekledikleri, orada tuttıkları diktatörlüklerle bu coğrafyada çıkarlarını sürdürmelerinin mümkün olmadığını biliyorlardı. Bu aslında, İran İslam Devrimi'nden beri böyleydi ama uzatmalarla bugüne kadar gelindi. Bu durumu sürdürmenin mümkün olmadığı, bu coğrafya halkının er-geç zaten kendiliğinden patlayacağı ve bu diktatörlükleri indireceği çok belli, görünen bir şeydi. Şimdi Arap Baharı, BOP gibi değişik şekillerde bu diktatörler indiriliyor ve bir yeni muhafazakar, şu anda Türkiye'dekine benzer bir yönetim ve Türkiye toplumuna benzeyen bir toplum inşa ediliyor. Arap Baharı benim bakış açımdan böyle bir bahardır.

the shopping center in the weekend, how a joy to go to shelf to shelf and his/her preparation one day before etc. were mentioned. Here, the consumer culture was described. The child wants neither a flower, neither a catch nor wants to go to the park. This ride in shopping center is his/her greatest happiness in the world. Such a system has been established in Turkey. How does this set up? In a religious way... Religiosity continues but such a model is going to all the Middle East.

I want to underline once more: I say 'yes' to the freedom of the Arab people (Turkish people are not apart from it), to governing themselves and to the guarantee of the human rights. What's happening is the spring of the whole world system. This spring is a spring of the regions integration to the world system. This spring is to have the region to say figuratively 'The interest is not forbidden!' Western powers knew that they were not able to sustain their interests in this region by the dictators they supported for many years. This was the case since the Islamic Revolution in Iran, but in fact it has been reached so far with extensions. It is quite certain that it is not possible to sustain the situation. It seems that people spontaneously explode sooner or later anyway in this region and the dictators will be overthrown quite certainly. Nowadays, the dictators have been overthrown by different ways, such as BOP and the Arab Spring. Instead, a new conservative society has been created; a management and a society like those of Turkey have been constructed in the region. It is the Arab Spring in my point of view.

türkiye ve ortadoğu'da yeni düzen arayışı

pursuit of a new order in turkey and the middle east

Doç. Dr. Hasan KÖSEBALABAN / Siyasetbilimci-Political Scientist

Sömürgecilik masraflı bir iş. Emperyalizm ise ülkeleri direkt işgal altında tutmaya ihtiyaç duymayan ama o ülkenin kaynaklarına sahip çıkan, ortaklık eden, daha da ötesi sömüren ama bunu yaparken de o ülkelerin ihtiyaçlarını giderme konusunda herhangi bir sorumluluğun altına girmeyen sistemin adıdır.

Emperyalizm Ortadoğu'da diktatörler sayesinde ayakta tutuldu. Bu diktatörlük düzeni Birinci Dünya Savaşı'ndan itibaren Ortadoğu'ya şekil veren bir düzen. Birinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde İngiltere, Fransa ve Rusya; Ortadoğu'ya nasıl şekil vereceklerinin resmini çizdiler. Ondan daha önce, Osmanlı İmparatorluğu zayıflamaya başladıktan sonra, 18. yüzyıldan itibaren bir sorun ortaya çıkmıştı. O sorun ortaya çıktığı sırada İngiltere ve Fransa müttefik, Rusya ise onların düşmanıydı. İngiltere ve Fransa, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılmasıyla beraber Rusya'nın bu süreçten avantajlı bir şekilde ayrılmasını engellemek için birlikte hareket ettiler. Osmanlı'nın çöküşü Rusya'nın kontrolünde bir çöküş olarak ortaya çıkıyor. Dolayısıyla İngiltere ve Fransa'nın çıkarları Osmanlı'nın ömrünü biraz daha uzatmak ve bu uzatma sayesinde de Rusya'nın bu çöküşten istifade etmemesini temin etmek amacına dayanıyor. İngiltere ve Fransa'nın bütün bu planına 'Doğu Sorunu'

Colonialism is a cosy job. Imperialism, however, is a system which does not require the direct invasion of the country. Rather, it claims ownership and partnership of the resources of the country. Moreover, it leads to the exploitation of the resources. But while doing all these deeds, the imperialist system will not be liable to meet the needs of the countries it exploits.

Imperialism in the Middle East has been sustained through the power of dictators in the region. These dictatorships have been the systems which have shaped the Middle East since the First World War. Just before the war broke out, the United Kingdom, France and Russia made a plan to shape the Middle East. In the 18th century the Ottoman Empire had begun to lose power and there had been a problem. At that time the United Kingdom and France were allies and Russia was the enemy of both countries. The United Kingdom and France acted together to prevent Russia from having a big advantage during the process. The decay of the Ottoman Empire had begun under the control of Russia. Therefore, the United Kingdom and France were primarily aiming to protect their interests by prolonging the empire and preventing their enemy from benefiting from the decay. This plan was called "the Eastern Question". On the other hand, there was a rivalry

Nüfusun büyük kısmını oluşturan yeni nesil -belki küreselleşmenin de etkisiyle- artık ahlaki bir vaaz duymak istemiyor. Yani Kahire'de bu tip bir vaaz artık tabiri caizse karın doyurmuyor. Bu insanların kendi partilerinden de bekledikleri, "Artık siz iktidardasınız, ya da iktidara gelmeye namzetsiniz; dolayısıyla bize işleyebilir, çalışabilir, etkin bir program sunmak zorundasınız."

But young generation who make up the bulk of the population want to listen to no more sermons. It may be due to the impact of globalization. In other words, such a sermon does not fulfil the expectations of people anymore. What these people expect from their party is that if this party is in power now or nominated to come to power, then they should work for the people they represent and lay out a program in this respect.

adı verilmiştir. Diğer taraftan Afganistan üzerinde İngiltere ve Rusya arasında başka bir çatışma yaşanıyor. O sorunun adı da 'Büyük Oyun'dur.

Doğu Sorunu'nun erken bir şekilde çözülmesi, yani İngiltere, Fransa ve Rusya'yı birlikte hareket etmeye zorlayan temel neden; Avrupa'da Almanya'nın ortaya çıkmasıydı. Almanya ortaya çıkıp Osmanlı coğrafyası üzerindeki kaynaklara ortak olma iradesini gösterdikten sonra, İngiltere ve Fransa, Rusya'yı da yanlarına katarak bir an önce Osmanlı topraklarını kendi aralarında bölüştürmeye yönelik bir plan izlediler. Daha sonra biliyorsunuz Rusya'da bir devrim gerçekleşti ve Rusya kendisini bu oyundan bir şekilde çekti. Ama devrimden sonra kurulan Rus hükümeti, devrimden önceki antlaşmaları yayımladılar; dolayısıyla biz bu antlaşmalar hakkında bilgi sahibiyiz. Bunlardan en önemlisi Sykes-Picot Antlaşması'dır. Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce İngiliz Mark Sykes ile Fransız Georges Picot'nun bir Osmanlı haritasını alarak aralarında paylaştıkları antlaşmanın adına Sykes-Picot deniyor. Bu antlaşmayla hemen hemen bütün Ortadoğu haritası şekillenmiş oldu. Sadece bir istisna vardı; o da İsrail'di. Sykes-Picot Antlaşması'yla Anadolu topraklarının dışında kalan toprakların bir kısmı İngiliz, bir kısmıysa Fransız hakimiyetine bırakıldı. Mesela bu topraklardan Suriye ve daha sonra Suriye'den kopartılan Lübnan, Fransız hakimiyeti altındaydı. Biliyorsunuz, Anadolu topraklarının da bir kısmı buna dahildi; fakat daha sonra Kurtuluş Savaşı ve ardından kurulan Türkiye Cumhuriyeti ile Fransız hakimiyetinin sınırları bir şekilde çizilmiş oldu. İngiltere'ye ise Filistin mandası düşmüştü. Filistin mandası daha sonra nehri ortalayacak şekilde ikiye ayrıldı: Bir tanesine Trans-Jordan denildi –ki daha sonra bu topraklar Ürdün oldu.–, diğer tarafta Filistin mandası devam etti. Bu problem az önce de söylediğim gibi İsrail devletinin kurulmasıyla ve paralel olarak bir Filistin devletinin kurulmasıyla çözülmüş oldu. Ancak daha sonra sorun işgale dönüştü ve meydana gelen üç-dört savaşı da İsrail kazanınca, bugünkü 'İşgal Altındaki Topraklar' sorunu ortaya çıkmış oldu.

Özetle söylemek istediğim şu ki; Ortadoğu'da hakim olan mevcut düzen, emperyalistlerin kalemi ile çizilmiş bir düzendir. Dolayısıyla, bu topraklar üzerinde meydana gelen hareketleri –ki Araplar bunu kabul etmeseler bile, biz medyatik tabirle bu hareketlenmeye 'Arap Baharı' diyoruz.– ben mevcut düzenin sarsılması olarak yorumluyorum. Yani mevcut bir düzen var, bu düzen emperyalistlerin düzenidir

between the British Empire and Russian Empire to gain the control over Afghanistan. This power struggle was called "the Great Game".

The rising of German Empire in the Europe forced those three countries which are the British Empire, France and Russia to act coherently. Once Germany began to rise and claimed power and partnership over the resources of the Ottoman Empire, the United Kingdom and France began to find a way to draw Russia to their side and share the Ottoman lands. Then, you know that a revolution took place in Russia and somehow the country was able to get out of the game. However, following the revolution the government exposed the prior agreements. Thus, we have information about these agreements. The most important one is the Sykes-Picot Agreement. Just before the WWI British Sir Mark Sykes and the French Diplomat Georges-Picot laid a map of the Ottoman Empire down and shared the lands. This agreement shaped the current Middle East map with one exception. That exception was Israel.

Abiding by Sykes-Picot Agreement, lands out of the Anatolia were left to the British Empire and French rule. For instance, Syria and Lebanon which was broken away from Syria were among these lands and they were under French rule. As you already know, some parts of Anatolia were also included but the Independence War and forming of the new state which was the Republic of Turkey determined the borders between Turkey and the French rule. The United Kingdom, on the other hand, had the control of Mandatory Palestine. Then, the mandatory was brought into two administrative parts by leaving the river in the middle. One of them would be called Transjordan, which became Jordan later on. On the other side, Mandatory Palestine would sustain its rule. This problem was solved when the State of Israel and the State of Palestine were established parallel to each other. However, the problem was evolved into an invasion. Since three or four battles were won by Israel, "Lands under Invasion" problem broke out.

What I want to say briefly is that current order in the Middle East was decided by imperialist states. So, I see the movements in the region as an attempt to change and shake the current order. These movements are called the Arab Spring which is a popular term even though Arabs do not actually approve it. Currently

ve bir şekilde –ki İngiltere’nin yerine ABD’nin geçmesinden sonra da bu düzen diktatörlüklere verilen destek sayesinde yürümüş oldu.- devam ediyor. Dolayısıyla; “Şu andaki Arap Baharı emperyalistlerin komplosudur.” gibi bir retorik yanlıştır. Zaten oradaki hakim düzen emperyalistlerin çizmiş olduğu ve devam ettirdiği bir düzen. Hüsnü Mübarek zaten emperyalizme hizmet eden bir diktatör. Dolayısıyla onu devirmeye yönelik bir hareketin kendisi emperyalizme hizmet etmiyor, onun altını oyan bir işlev görüyor. Bunu tabi potansiyel olarak söylüyorum; yoksa “Devrim amacına ulaşmıştır!” anlamında bir şey söylemiyorum. Ben bir senedir Türkiye’de bulunuyorum; daha önce Amerika’da Ortadoğu üzerine dersler veriyordum. Türkiye’ye gelişimden sonra bölgeye birkaç ziyarette bulundum. Bunlardan bir tanesi Tunus’ta kurucu meclis seçimlerinde ‘seçim müşavirliği’ şeklinde bir görevlendirmeydi. Orada yaptığımız görüşmelerde, seçim sandıklarını denetleme ve insanlarla konuşmanın dışında, parti genel merkezlerine de bazı ziyaretlerde bulunduk. Onlardan size anekdotlar halinde bahsedebilirim. Bir de Mısır’a yaptığımız bir seyahat oldu. Orada da aynı şekilde değişik siyasî partilerden insanlarla görüşmelerimiz oldu. Bu insanlarda bir diktatörü devirmiş olmanın sevincini görebiliyorsunuz. Mesela Tunus’ta bir okulu ziyaret etmiştik. Tam ayrılacağımız sırada arkamızdan birisi geldi. “Bir saniye!” dedi, “size bir şey söyleyeceğim. Geçen sene burada bir seçim yapıldı. Ben buraya oy kullanmak için geldiğimde, beni döverek kapının dışına koymuşlardı. Ve ben bu seçimde bu okulun seçim ünitesi başkanım.” Tabi bunu çok büyük bir gururla söyledi. Bu insanların içinde bir ezilmişlik var. Diktatör yönetimler tarafından dövülmüş bir halk. Önce Habib Burgiba, ardından Bin Ali yönetiminde, hem uluslararası anlamda, hem yerel anlamda ezilmiş bir halk. Arapların çok önem verdikleri, bizim de kendi kültürümüzde çok önem verdiğimiz bir kavram olan ‘izzet’lerini yitirmiş insanlar bunlar. Ona sahip çıkmak istiyorlar, onun davasını ve kavgasını veriyorlar. Bir insanın kendisini ateşe atıp yakması, böyle bir travmanın arkasından geliyor; bu basit bir hadise değildir. Orada bu hareket bir mücadele unsuru haline geliyor. Arkasından patlayan olaylarla süreç başkente taşınıyor. Bir anda bir alev bekler gibi ülke galeyana geliyor. Tunus yıllardır Fransız sömürgesi altındaki bir ülke. Neredeyse Fransa’dan başka bir yerden mal gelmiyor, devlet ihalelerinin neredeyse % 90’ı Fransızlara veriliyor, okullar öğrencilerini Fransa’ya gönderiyorlar, en çok satan gazeteler

there is an order in the region and it is the product of imperialists that is to say. First, the United Kingdom and then the USA sustained the order by supporting the dictators. This process still goes on. Therefore, such a rhetoric as “Current Arab Spring is the conspiracy of imperialists.” is wrong. Imperialists were the ones who put and sustained the system in the region. Hosni Mubarak is a dictator who already serves the interests of imperialism. So, a movement which is trying to overthrow him does not serve imperialism. Rather, it functions as an undermining factor against imperialism. However, I am talking about the potential in the future. I do not claim that “Revolution achieved its goal!”

I have been in Turkey for a year and gave lectures about the Middle East in the USA before. I made a few visits to the area after I returned to Turkey. One of them was when I was appointed as consultant in the elections of the constituent assembly in Tunisia. Apart from supervising ballot boxes and conversing with people we visited head offices of the political parties. I can anecdotally mention about those visits. We also paid a visit to Egypt. We met people from various political parties as well. You can see the joy and relief of overthrowing a dictator. For example, we visited a school in Tunisia. Just as we were leaving, someone came up behind us and “Just a minute! I want to say something” he said. He told us that he was beaten and kicked out when he came to vote in the elections last year. He proudly says that “However, today I am the chairman of the election board in this school.” These people bear a deep resentment inside. They are the people who suffered under dictator regimes. First Habib Burgiba then Bin Ali regime humiliated them both locally and internationally. These people have lost their dignity which is especially important for Arabs. That is something we value much in our culture as well. They wish to preserve it and struggle for it. The fact that a young man set himself on fire is the repercussion of this trauma. This incident is not a trivial one that can be passed over. Therefore, this yields a reason for fight and events end up in capital city. Then all the country rise up like a fire waiting for a spark.

Tunisia is a country which lived as French colony for years. Almost no other country other than France send goods, almost 90 % of the state tenders are given to France, schools send their students to France and newspapers with the largest circulation are in French. Although Arabic is the national language, they feel

Fransızca. Millî dil Arapça olsa da, Fransızca, özellikle siyaset terminolojisi sözkonusu olduğunda, kendilerini daha rahat hissettikleri bir dil. Kültürel emperyalizmin devam ettiği bir coğrafya... Ama bir taraftan Amerika da bu coğrafyaya girmek istiyor. Yıllardır Amerikalılar, Kuzey Afrika coğrafyasında kenara itilmiş ve devlet ihalelerinden pay alamamış. Mesela Cezayir’de FİS’in 1992’deki seçimlerden önce Amerikan Büyükelçiliği ile yaptıkları bir görüşmeyle ilgili –ki ben o görüşmeyi yakinen biliyorum, çünkü o yıllarda Malezya’daydım ve FİS’in bir kolu da Malezya’da bulunuyordu.- Abbas Medeni’nin danışmanlarından biri bana şunu söyledi: “Biz Amerikan büyükelçiliği ile görüştük ve onlara şu garantiyi verdik; eğer seçimler yapılır ve biz iktidara gelirsek devlet ihalelerini objektif bir şekilde rekabete açacağız.” Yani “devlet ihalelerini Amerika’ya vereceğiz” diye bir garanti vermiyorlar; sadece objektif bir şekilde uluslararası rekabete açacakları sözünü veriyorlar ve aynı söz bugün ‘Nahda Partisi’ tarafından da, başka partiler tarafından da verilmiştir. Buradan yola çıkarak, “Bu insanlar ABD’nin başkentinde kuyruğa dizildiler, meşruiyet elde etmek istiyorlar!” şeklinde bir yorum da yapılabilir, Fransa’ya karşı bir denge politikası olarak da düşünülebilir. Ama bu insanların içinde bulundukları zorlukları İstanbul’dan, İstanbul’un bugünkü rahatlığıyla anlamak pek kolay değil. Aynı şekilde Amerika’daki rahatlıkla da anlamak kolay değil, Paris’tekiyle de... Burası bambaşka bir coğrafya... O coğrafyada yaşananlarla anlaşılabilir bir hadise.

Mısır’a gelince; Mısır’da çok farklı bir manzara ortaya çıktı. Şunu söylemek mümkündür: Amerika Tunus’taki devrime sempatiyle bakmış olabilir ama devrimin Mısır’a taşınacağı ile ilgili bir projeksiyon sahibi değildi; hazırlıksız yakalandılar. Çünkü Mısır, Amerikan emperyalizminin bölgede devam etmesi için en kritik taşlardan bir tanesi. Yani herhangi bir sıçrama tahtası değil. Mısır, her üç Arap’tan birinin yaşadığı bir ülke, Süveyş Kanalı’nı kontrol ettiği için coğrafi açıdan son derece kritik ve belki de daha önemlisi İsrail’e komşu, Gazze’ye komşu bir ülke. Dolayısıyla Mısır’daki diktatörlüğün devamı, bu üç konu bağlamında Amerika için çok önemliydi. Özellikle sonuncusu açısından çok önemliydi. Ama Tunus’tan sonra bu hareket bir şekilde Mısır’a sıçradı.

‘Arap Sokağı’nın nabzını anlamak zordu. ‘Arap Sokağı’ konuşmuyor, ne dediği belli değil... Böyle bir durum var... Ama ‘Arap Baharı’ ile beraber ‘Arap Sokağı’ bir ‘Arap

more comfortable when they speak French, especially in terms of political terminology. Cultural imperialism still has a great impact in the region. However, the USA also wants to have a power in the region. For years the USA has been excluded and could not get a share from the state tenders. For example, one of the advisors of Abbassi Madani told me about a meeting of FIS with the Embassy of the United States before the elections in 1992. I knew about that meeting because I was in Malaysia and a branch of FIS was in Malaysia at that time. The advisor said that they had negotiated with the Embassy of the US and guaranteed that they would marketize the state tenders objectively if the elections took place and they came to power. Today Nahda Party and other political parties give the same guarantees as well. From this point of view it is possible to argue that these people queue up in the capital of the US and wish to gain legitimacy. This may also be taken as a balance policy against France. But it is not that easy to understand the problems these people go through by observing from Istanbul comfortably. It is also hard to understand from the US or Paris. The region is completely different and these incidents make sense only when the phenomena and the place in which they take place are taken as whole.

When it comes to Egypt, the picture was very different there. We can say that the US might feel sympathy for the revolution in Tunisia but they did not project that the revolution would lead towards Egypt and they were not prepared for that. Because Egypt is rather crucial for imperialism to go on in the region. So, it is not a springboard. Egypt is home to one of every three Arabs. It has great geographical significance since it controls Suez Canal. Furthermore, it gets even more crucial as it is the neighbouring country of Israel and Gaza. Therefore, it was rather crucial for the US to prolong the dictatorship in the country in terms of these three factors, especially the last one. However, the revolution was somehow sparked off in Egypt as well.

It was hard to understand ‘the Arab Street’. The Arab Street was not talking and stating an opinion. But with ‘the Arab Spring’ this street became an ‘Arab Square’. People started to show up and gather in the square. This was an outbreak which had been foreseen. However, we should be sensible at this point. If Bush had been in office during the process, he might have struggled more to sustain dictatorship. In fact, coincidences play an active role in some historical

Meydanı' haline geldi. İnsanlar meydanda toplanmaya başladılar ve kendilerini gösterdiler. Bu bir patlamaydı ve tahmin edilen bir patlama da değildi. Ama burada insaflı olmakta da fayda var. Eğer mesela Obama yerine Bush iktidarda olmuş olsaydı Amerikan diktatörlüğünün devamı noktasında biraz daha gayret edebilirdi. Yani bazı tarihî olaylarda tesadüf kavramı da bence önemlidir. Tıpkı Rusya ve Çin'in Beşşar Esad'ı desteklemeye devam etmesi gibi, Obama da bir süre daha kendi diktatörlüğünü desteklemeye devam edebilirdi. Ama Obama bunu tercih etmedi ve şunu gördü: "Biz bu süreci durduramayız. Bu süreç başladı ve biz bu sürecin karşısında yer almak yerine yanında yer almalıyız ki kontrol edebilelim ve yönlendirebilelim. Mesela Rusya Esad'a karşı bunu yapmıyor. Sürecin karşısında yer almayı tercih ediyor ve bu esnekliği gösteremiyor. Ama Amerikan siyaseti böyle bir esneklik konusunda daha avantajlı. Mesela Fransa da bu esnekliği Tunus'ta gösteremedi. Tunus'ta bin Ali yönetiminin sonuna kadar yanında yer aldı. Mısır'da ise Amerika sürecin yanında yer aldı ve bunda Obama'nın avantajını kullandı. Başka bir liderle bunu yapamazdı. İki yıl önce de Obama'nın bir Kahire konuşması vardı hatırlarsanız; orada da Hüsnü Mübarek'le birlikte gözükmemeye dikkat etti, aynı fotoğraf karesinde yer almadı vs. Bu tabi Mübarek'in üstünün çizildiğini iki yıl önce gösteren bir şeydi. Ama tekrar söylüyorum; Ben Mısır'da yaşananları Amerika'nın bizzat dizayn ettiği bir şey değil, ama olaylar başladıktan sonra da yanında yer aldığı bir süreç olarak görüyorum. Bu ikisi arasında çok büyük fark var.

Türkiye nerede duruyor bu olayda? Türkiye'de 28 Şubat sürecinden sonra insanların değer yargıları açısından ortak hissettikleri bir yönetim iktidara geldi. Yani Türkiye'de de, Mısır'da da, Tunus'ta da, Yemen'de de, Suriye'de de seçim yapılmış olsa bu sonuç elde edilecek. Muhafazakar ama aynı zamanda pazar ekonomisine sempatik, pazar ekonomisinin dinamiklerine düşman olmayan muhafazakar bir parti % 40-50 civarında oy alabiliyor. Böyle bir manzara var. Türkiye'de de böyle bir hükümet son üç dönemdir iktidarda. Hükümet şöyle bir yorumda bulundu: "Ben Avrupa Birliği sürecinde umudunu kaybetmiş bir ülke olarak, Ortadoğu'ya baktığım zaman, kendime benzer partilerin de aynı potansiyele sahip olduklarını görüyorum. Dolayısıyla bu partilere destek vererek, onlara biraz da şekil vererek, birazcık yontarak, yeni bir düzen ortaya çıkartabilirim. Ki bu düzen Sykes-Picot düzenine çomak

incidents. While Russia and China support Bashar al-Assad, Obama could have continued to support the dictatorship in Egypt but he did not. Instead, he thought that because this process had already begun, it would be more sensible to take part in it rather than standing against it so that they can manage and control the process. Russia, on the other hand, cannot manage it and still resists the process. The US politics is more flexible in this respect. France was not able to control the process in Tunisia either. Till the end Bin Ali regime was supported by France. The US, however, stand behind the process thanks to Obama. It was not possible with a leader other than Obama. He made a speech in Cairo two years ago. There he deliberately made an effort not to be seen together with Hosni Mubarak. This was a sign which demonstrates that Mubarak already fell into disfavour two years ago. But I am saying once again. In my opinion, the phenomena in Egypt was not desirable but spontaneous for the US. Thus, they decided to be a part of the process rather than standing against it. There is a huge difference between those two.

Where does Turkey stand in this picture? After 28 February process a government towards which people have sympathy in terms of common values came to power in Turkey. If elections were held spontaneously, the same result would come up in Turkey, Egypt, Tunisia, Yemen and Syria. A conservative party which is hospitable to market economy can obtain around 40-50 % of the vote. This type of a government is in office for the last three periods. The Turkish government stated: "We are a country that has given up hope on the European Union process. From this point of view, we see that political parties similar to us have the same potential. So, we can create a new order by supporting and shaping these parties so that this order damages the order of Sykes-Picot." More than twenty nation states which are the products of Sykes-Picot can be integrated. Turkey launched such a project. Then, from Tunisia to Syria and Yemen political parties whose titles include 'justice' and 'development' were founded. These are not classical Muslim Brotherhood parties because morally charismatic leaders who are now aged between 80-90 are dominant in classical muslim brotherhood. But young generation who make up the bulk of the population want to listen to no more sermons. It may be due to the impact of globalization. In other words, such a sermon does not fulfil the expectations of people

sokabilsin.” Belki bu Sykes-Picot düzeninin ortaya çıkarmış olduğu ulus devletlerin –ki 20 küsür Arap devleti var-yıkılmasıyla gerçekleşecek bir birleşmeden ziyade, bunların entegrasyonu ile ortaya çıkacak bir birliktelikten bahsedilebilir. Böyle bir projeye soyundu Türkiye... Ve Tunus’tan Suriye’ye, Yemen’e kadar, isminde ‘adalet’ ve ‘kalkınma’ ifadeleri bulunan partiler kuruldu. Bunlar klasik İhvan-ı Müslimin partileri değildir. Çünkü klasik İhvan-ı Müslimin’de bugün yaşları 80-90 civarında olan ahlakî-karizmatik liderlik modeli var. Ama nüfusun büyük kısmını oluşturan yeni nesil -belki küreselleşmenin de etkisiyle-artık ahlakî bir vaaz duymak istemiyor. Yani Kahire’de bu tip bir vaaz artık tabiri caizse karın doyurmuyor. Bu insanların kendi partilerinden de bekledikleri, “Artık siz iktidardasınız, ya da iktidara gelmeye namzetsiniz; dolayısıyla bize işleyebilir, çalışabilir, etkin bir program sunmak zorundasınız.” Diyelim ki Türkiye’deki Refah Partisi sadece sloganik düzeyde kalmış olsaydı iktidara gelemezdi. Ama sloganik düzeyde kalmayıp İstanbul’un Büyükşehir Belediye Başkanlığı’nı kazandılar ve burada göreceli bir başarı elde ettiler. O zamanki İstanbul’un en önemli sorunu olan su problemini çözdüler. Yani halkın beklentisi Milli Görüş konusunda sizden vaaz duymak değil; insanlar İstanbul’un su problemini nasıl çözeceğinizi bizzat görmek istiyor. Böyle bir talep var artık Müslüman Kardeşler’in tabanında. Ve bu tabanı karşılayabilecek bir liderlik de ortaya çıkmış durumda. Mesela Müslüman Kardeşler, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday koymamaya söz vermişlerdi. Aslında bu ‘söz verme’ tabirinin kendisi bizzat yanlış. Neden böyle bir söz versin; karar almış olabilir ama söz vermiş değildi. Ama bu kararlarından caymış durumdalar. Onun yerine Şatir isminde bir işadamlarını aday olarak çıkardılar. Şatir, bir işadamı; fakat küreselleşme sürecinin etkilerini üzerinde yansıtan birisi. Konuştuğu dil, işdili. Yani İhvan-ı Müslimin’in klasik ahlakî liderliğinin dili değil. Böyle bir dil, o insanlar için artık daha cazip hale geldi. Buna ahlakî çözümler de diyebilirsiniz, bozulma da, dezenformasyon da, dejenerasyon da... Ama insanların beklentileri biraz dönüşmüş durumda.

Burada Türkiye aslında bir model olarak ortaya çıkıyor. Türkiye şunu gösterdi: Liderliği dindar olan bir hükümet ama aynı zamanda ekonomik olarak da başarılı. Ben herhangi bir partinin sözcüsü falan değilim. Ama Türkiye’deki ekonomik rakamlar dışarıdan beğeni ile takip ediliyor. Özellikle ekonomik kriz döneminde, Türkiye’deki ekonomik

any more. What these people expect from their party is that if this party is in power now or nominated to come to power, then they should work for the people they represent and lay out a program in this respect. Let’s suppose that Welfare Party and its vision in Turkey remained only as a slogan. If this was the case, they could not have come to power. However, they struggled and took office of Istanbul Metropolitan Municipality after the local elections of 27 March 1994. They achieved a relative success here. They tackled water shortage which was a chronic problem of that time. So, people do not want to listen to what National Vision is about. They wish to see that you successfully deal with the problem of water shortage. The grass roots of Muslim Brotherhood also demand this and such a leadership that can satisfy these demands is present now. For example, Muslim Brotherhood gave a pledge that they would not have a presidential nominee in the elections. Actually this Notion of ‘pledge’ is wrong here. Why would they pledge to do such a thing? They might have taken a decision. But this was just a decision not a binding promise. Now they have changed their minds. Instead, they named Khairat al-Shatir as presidential candidate who is a businessman. He is a businessman but he himself bears the impacts of globalization process. The language he speaks is business language. He does not speak the language of the moral leadership of Muslim Brotherhood. You can call this a moral disintegration or deterioration or degeneration but the reality is that the expectations of people have been transformed.

Turkey actually serves as a model here. It is a good example of a government whose leaders are religious but successful at handling the economy at the same time. I am not a spokesman of a particular party but other countries admiringly keep abreast of the latest developments of Turkish economy. Economic stability especially during the economic crisis and results of this phenomenon get through to even houses via series. Series do not reflect the everyday life of people totally but the way Arab world perceive things is different. Turkey has given a start to design this reality. However, we cannot predict what it will get from this process in the future.

As for the Syria issue, next stop of the Arab Spring

istikrar ve bu istikrar neticesinde ortaya çıkan bu manzara, dizi filmler aracılığıyla da evlere kadar iletiliyor. Dizi filmlerde de insanların normal hayatı konusunda çok gerçekçi bir manzara sunulmuyor ama Arap dünyasında böyle algılanmıyor. Türkiye böyle bir dizayna soyunmuş durumda. Tabi buradan ne çıkarır bilemiyoruz.

Suriye meselesine gelince; 'Arap Devrimi'nin Mısır'dan sonraki durağı Libya oldu. Libya'da uluslararası bir müdahale sonucunda Kaddafi devrildi. Arkasından Yemen'de Bahreyn'de gösteriler yapıldı. Yemen'de daha yumuşak bir süreçle, Abdullah Salih'in görevi barışçı bir şekilde bırakmasıyla mesele çözüldü. Bu arada başka bir ülkede enteresan bir gelişme oldu. Fas'ta, 'Adalet ve Kalkınma Partisi' % 40 oy alarak hükümeti kuracak bir çoğunluğu elde etti. Fas'ta devrim yaşanmadan bu gerçekleşti. Fas'taki 'Adalet ve Kalkınma Partisi'nin monarşiye sadakatini deklare ederek seçimlere katılmasına izin verildi. Bütün bu partiler aslında İhvan-ı Müslimin partileri... Suriye'deki muhalefeti de tabanda yöneten İhvan-ı Müslimin... Ama Suriye'deki manzara, etnik ve mezhebî yapısından da kaynaklanan bir gerçekle, meydana yapılacak bir ayaklanmadan ziyade askerî bir duruma dönüştü. Tabi burada Türkiye suçlanabilir. Neden silahlı gruplara destek veriyor, onlara ev sahipliği yapıyor diye. Bu eleştirilerin yapılması gayet mantıklı, doğru. Ama barışçıl bir şekilde oradaki yönetimin devrilmesi de mümkün değil, oradaki insanlar açısından baktığınız zaman. Çünkü Esad'ın yanındaki bir general, Esad'ı terk ettiğinde kendisinin de hayatta kalmayacağını biliyor. En azından görevde kalmayacağını biliyor. Mezhebî bir diktatörlük var. Tunus ve Mısır'da mezhebî bir diktatörlük yoktu; dolayısıyla askerler diktatörlüklerden desteklerini çektikleri anda diktatörlükler devrildi ve geriye kalan askerî bürokratik mekanizma olduğu gibi yerinde. Suriye'de bunun gerçekleşmesi mümkün değil. Yani askerî bürokrasi de, parti de -ki Suriye Anayasası'nda ülkenin tek partisinin Baas Partisi olduğu yazılı- bir azınlığa dayanıyor. Rütbeli kurmay askerlerin hemen tamamı aynı mezhebî kökenden geliyor. Dolayısıyla devrildiği anda bir hesap sorma sürecinin yaşanacağını, bu hesap sorma sürecinin sonucunda da kendilerinin zarar göreceklerini hesaplıyorlar. Dolayısıyla hayatta kalma güdüsüyle yapılan bir direniş sözkonusu. Bize Suriye rejimini İran, Rusya ve Çin destekliyor manzarası veriliyor. Ama aslında Suriye rejiminin çok daha güçlü, Amerika'daki yönetim üzerindeki gücünden dolayı çok

after Egypt was Libya. Gaddafi was overthrown following an international intervention in Libya. Then, mass demonstrations took place in Yemen and Bahrain. The problem was tackled when Abdullah Saleh stepped down after a 30-day soft transition plan. In the meantime, something interesting occurred. Justice and Development Party in Morocco obtained 40 % of the vote and achieved the majority to form the government. Without a revolution this was the case in Morocco. This party in Morocco was permitted to stand fort he elections provided that it declares its loyalty to monarchy. All these parties are actually bound to Muslim Brotherhood. The agent directing the opposition in Syria is also Muslim Brotherhood. But because of its ethnical and sectarian diversity of the country demonstrations on the streets turned into a military conflict. Of course, Turkey may be blamed for supporting and harbouring armed groups. These criticisms are very sensible but it is not possible to discharge the current regime peacefully when we think from the viewpoint of people living there. Because a general who stands beside Esad knows well that he would not be alive either once he leaves Esad. He is aware that he would not be in Office at least. There is a sectarian dictatorship. There was no sectarian dictatorship in Tunisia or Egypt. Therefore, once generals gave up their support for dictatorships, they were all overthrown and mechanism of military bureaucracy remained the same. This is not possible in Syria. Not only the political party in power which is Ba'ath Party according to the Syrian Constitution but also military bureaucracy are based upon a minority group. Almost all of the high-ranking staff officers belong to the same sect. So, they know that they will have to account for the deeds they have done when the regime is overthrown. Since they are aware that they get harmed at the end, they resist because of the instict to survive.

We are shown that Russia, Iran and China are the ones who support Syrian regime. However, it has much stronger supporter which is Israel. It is supposedly one of the enemies of Esad but it also takes into account the factor that Palestinian people coming into conflict with Israel are Sunni and most of them are Hamas. Hamas is a body coming from Muslim Brotherhood.

güçlü başka bir destekçisi var: O da İsrail... İsrail tabi bir yanda söylem bazında Esad ile düşman. Ama aynı zamanda şunu da hesaplıyor: Benim Filistin sorunumu teşkil eden halk Sünnî bir halk ve bunların çoğunluğu da Hamas... Hamas ise Müslüman Kardeşler'in içinden çıkmış bir örgüt. Bir İhvan-ı Müslimin sisteminin kurulmuş olması ve bunun bir şekilde Türkiye ile irtibatlı olması, İsrail'in bir anda kuşatılmış bir ülke konumuna sokacak. Halbuki şu andaki manzara; İsrail bir yanda nükleer bazda İran ile kapışıyor gibi gözüküyor, bir yanda Hizbullah ile bir çatışma halinde gözüküyor. Ama İran'ın bu etkisi bölgede jeostratejik olarak birleştirici değil bölücü bir etki yapıyor. Suriye, Golan Tepeleri'nin işgal altında tutulmasını sorun haline getirmiyor. Bu konuda bir çatışma, uluslararası çapta bunun mücadelesini verme gibi bir girişimleri yok. Ama Suriye'de gelecek bir İhvan-ı Müslimin yönetiminin, diyelim ki Suriye'nin 'Adalet ve Kalkınma Partisi'nin, Mısır'daki 'Hürriyet ve Adalet Partisi'yle birleşmesi durumunda ve Akdeniz'de Türkiye'nin de buna kuzeyden destek vermesi, İsrail'in stratejik çıkarlarına aykırı bir durum. Bunu İsrail'deki stratejik araştırma ve düşünce kuruluşları yazıyorlar. Hükümetin de söylemi olaylara karşı son derece yumuşak. Yani Esad yönetimine karşı bir tavır içinde değiller.

Beni konuşmacı olarak davet eden kuruluş UHİM'in ve konuşmanın genel çerçevesi; 'Bu 5 devletten hesap soralım, bu 5 devleti yargılayalım.' Ama ben dikkatli baktığım zaman, Doğu'nun emperyalist ülkeleri son iki sıraya koyulduğunu görüyorum. Bizim algılamamızda sanki böyle bir durum var. Yani Doğu'nun emperyalist ülkeleri bize göre Batı'nın emperyalist ülkeleri kadar önplanda değilmiş gibi bir algılamamız var. Halbuki emperyalizmi kan dökme anlamında alsak bile, herhalde Rusya'yı en başa yerleştirmemiz gerekir; özellikle bizim kendi coğrafyamızda, bizim algılamalarımız açısından. Ki Rusya faktörü Türk siyaseti açısından da çok büyük bir algılamadır; Osmanlı'nın son 100 yılından bu yana devam eden bir algılamadır. Bu tabi çok uzun bir tartışma. Ama dış politikayı belirleyen nedenler arasında tarihî hafıza da çok önemli bir yer tutar. Tarihi hafızanız dış politika yapımcılarınız üzerinde çok önemli bir etkidir. Yani şu anda Türkiye'nin izlemiş olduğu dış politika 'Stratejik Derinlik' değildir. Sanki öyle anlaşılmış gibi bir durum var. Orada, Türkiye'nin bağımsız bir merkez ülke olması, bağımsız bir şekilde politika yapması ortaya çıkar. Ama şu anda Türkiye bağımsız

When a Muslim Brotherhood system is founded, Israel will be a surrounded in a while. However, Israel seems to rival Iran in terms of nuclear power and be in a conflict with Hezbollah. But Iran have separationist role rather than a unifying one. Syria does not have a problem with the fact that Golan Heights are under invasion. They do not intend to fight or struggle for it internationally. But a probable Muslim Brotherhood government in Syria is a threat to the strategic interests of Israel if it cooperates with the Freedom and Justice Party in Egypt and gains the support of Turkey in the North. Strategic research and opinion organs mentions this possibility. Governments attitude towards incidents is also smooth. They do not come out against Esad regime.

UHİM invited me as speaker. The organization mainly thinks that we should call the five countries to account and prosecute them. But when I think about it carefully, I realize that they put on lesser emphasis on the imperialist states in the East. In other words, they underestimate the deeds of the Eastern imperialists and emphasize the wrongdoings Western imperialist states. In fact, we should first be aware of Russian imperialism in terms of bloodshed, especially in our geography. Apart from that, Russian factor in the region has been particularly important for Turkish politics and the Ottoman since the last 100 years of the empire. This is of course a controversial matter which leads to long debates. But collective memory is one of the significant factors that determine the foreign policy. Collective memory has a great impact on your foreign policy makers. The current policy of Turkey is not 'strategic depth'. It appears to be that way. According to that strategy Turkey is supposed to be a central independent country and carry out a policy without any dependence.

But Turkey does not seem to be independent now. Its biggest and closest ally which is called a model partnership now is the United States. Obama and Tayyip Erdogan appear to get along well but this image is of course symbolic. Which government is in Office in the US or Turkey does not matter. What determines the foreign policy is the needs, economic power, geography and collective memory of Turkey.

Turkey is not an ordinary country. Istanbul is not an

bir görüntüde değil. Türkiye'nin en büyük, en yakın müttefik –ki şu anda 'model ortaklık' adıyla anılıyor bu ittifak- Amerika Birleşik Devletleri... İşte Obama ile Tayyip Erdoğan, iyi anlaşıyorlarmış gibi bir görüntü var. Bu tabi sembolik anlamda öyle. Amerika'da herhangi bir hükümet de olsa, Türkiye'de herhangi bir yönetim de olsa, Türkiye'nin temel gereksinimleri, yani ekonomik çapınız, ekonomik boyutunuz, coğrafyanız, tarihi hafızanız... Dış politikayı bunlar belirliyor.

Türkiye herhangi bir ülke değil, İstanbul da herhangi bir şehir değil. Ben çok dışarıdan bakarak bunu analiz ediyorum. Bu ülkenin potansiyelleri yükseldiği zaman, bu ülkenin arzuları bir şekilde depreşecektir. Bunun önüne geçilemez. Manzara dışarıda da böyle görünüyor, içeride de. Dolayısıyla Tunus, ne kadar uzak olursa olsun, bizim problemimiz. "Biz kendi içimize dönelim!" diyor. Biz bir İskandinav ülkesi değiliz. Ben bunu hislerim böyle olduğu için söylemiyorum. Bu bir tarihî hafızadır. Ben Tunus'tan geldiğim gün Conrad Otel'i'nde bir program vardı, oraya katıldım. Beşiktaş'tan yürüyerek çıktım. Orada bir cami var, caminin yanından geçiyorsunuz ve otelin olduğu sokağa ulaşıyorsunuz. Orada caminin avlusunda bir türbe: Tunuslu falanca efendinin türbesi, bir şeyh... Tunus'ta şehrin göbeğinde dolaşırken, önünüze bir cadde çıkıyor: Lazoğlu Caddesi... Aynı caddeden Mısır'da da var. Yani 'lazoğlu' gitmiş orada caddeye ismini vermiş; siz diyorsunuz ki "Buralar atık yabancı ülke!" Buralar yabancı ülke değil. Ben "Burası bizim ülkemiz!" de demiyorum. Hayır, bu orada yaşayan insanlara haksızlık olur. Ama buralar bizim tarihimizin ortak yazıldığı bir coğrafya. Dolayısıyla, "Biz bu coğrafyada kendi içimize kapanacağız, Suriye'de 10 bin insan öldü, bir o kadar daha ölebilir, zaten bunları emperyalistler yapıyor." gibi bir anlayış doğru bir anlayış değildir. Türkiye'ye yakışan bir anlayış değildir ve Türkiye'nin yapamayacağı bir olaydır.

Suriye ile bir bahar yaşandı, evet. Esad'la Tayyip Erdoğan da ortak fotoğraflar çektiler, doğru. Ama uzun soluklu tarihi okuduğumuz zaman, bu bir istisnaydı. Bir deneme yaptı hükümet; ama bu deneme başarısız oldu. Bunun dışında Suriye PKK'ya sürekli destek veren bir ülkeydi. Ve Türkiye ile Suriye, şu anda hükümeti eleştiren zihniyetin bizzat iktidarda olduğu 1999 yılında, neredeyse savaş aşamasına gelmişti. Ve yine bundan 2 yıl önce İran, Brezilya ve Türkiye, ortak inisiyatif kullanarak İran'ın nükleer krizini çözme girişiminde bulunduğu zaman, Türkiye'deki dış

ordinary city either. I analyze the developments from an outward viewpoint. As the potential of this country rises, so will its desires. Therefore, no matter how far Tunisia is from here, it is still an issue concerning us. Many people argue that we should take care of our own problems. However, we are not a Scandinavian country. I do not defend this opinion just because I am being emotional. I do because this is the collective memory itself. When I returned from Tunisia, I attended to a program which was held in Conrad Istanbul. I walked through Beşiktaş. There was a mosque there and the street the hotel is located lies near the mosque. There lies a mausoleum belonging to a Tunisian sheikh. While you walking around the city centre, you come across a street which bears a Turkish name, Lazoglu Street. The same street exists in Egypt as well. Some Laz man went there and the streets was named after him. You argue that these countries are other independent foreign countries. I do not claim that they are our country. If I do, I would do those people an injustice. But this geography is the scene in which our collective history formed. Therefore, such an idea that we can turn in on ourselves while ten thousand people die in Syria is not morally right. We cannot just let it go and blame imperialists for the killings in Syria. This is not the right thing for Turkey to do.

Syria and Turkey enjoyed a spring once. That is right. Esad and Tayyip Erdogan had their photos taken together. But this was an exception when we look at the long term history. The government made an attempt and that yielded no success. In addition, Syria has been always a country which has given support to PKK. Turkey and Syria was on the verge of a war when the ideology which criticizes the government was in office in 1999. Iran, Brazil and Turkey gathered and tried to tackle the nuclear crisis of Iran with a common initiative. At that time, the foreign press in Turkey argued that Turkey was going through a an axis shift in foreign policy. Today the same press and same people blame Turkey for being adventurous. The picture they try to create is that Esad regime is innocent whereas imperialists go on arming the opposition groups. But this is not the case. Esad regime is provided with a huge military support from Iran, Hezbollah, China and Russia. The regime in Syria terminated. If a regime is surrounding its own cities with tanks and bombing its

basın, Türkiye'nin 'eksen kayması' yaşadığını söylüyordu. Ve bugün aynı basın, aynı yazarlar Türkiye'yi 'maceracılık'la suçluyorlar. Yani Suriye'deki yönetim sanki bir tarafta emperyalistler muhalefete silah yağdırıyorlar da Esad yönetimi mazlummuş gibi bir hava yaratılıyor. Böyle değil... Esad yönetimi çok ciddi anlamda İran'dan, Hizbullah'tan ve onlardan çok daha fazla Çin'den ve Rusya'dan silah alıyor.

Suriye'deki yönetim artık bitmiş bir rejimdir. Herhangi bir rejim kendi şehirlerini tanklarla çevirip kendi halkını bombalıyorsa; bu rejim meşruiyetini kaybetmiştir zaten. Max Weber'in devleti tanımlarken kullandığı çok klasik bir tanım var: "Devlet meşru şiddeti tekeline alan örgüttür." Ve Suriye'de bugün meşru şiddet de yok, şiddetin tekele alınması gibi bir hadise de yok. Dolayısıyla rejim halihazırda zaten çökmüş durumdadır. Onun yerine bir suç örgütü işbaşında. Bu suç örgütü birkaç yıl daha devam edebilir bu şekilde. Ama olaylar belli bir yere gelince de yönetimi bırakmak zorunda kalacak. Burada Esad yönetiminin devrilmesini varoluşsal bir tehdit olarak gören tek ülke İran. Rusya değil; Rusya Hafız Esad'la yaptığı bir antlaşmada 'karşılıklı saldırmazlık' maddesini çıkarmıştır. Yani ola ki bir devlet Suriye'ye müdahalede bulunursa, Rusya'nın karşı müdahalede bulunma zorunluluğu yok. Çinliler zaten masada olduklarını göstermek için oradalar ve ilk defa Çin tarihinde Çin'i ilgilendirmeyen bir mevzuda veto hakkını kullandı. Yani; "Bu uluslararası paylaşım, uluslararası emperyalist masada ben de varım; beni dışlamayın!" şeklinde bir mesaj vermiş oluyor.

own people, it has already lost its legitimacy. Max Weber uses a definition to define the state. He regards the state as an entity which successfully claims a monopoly on the legitimate use of violence. There is no such legitimate violence in Syria nor is such monopoly. Therefore, the regime has already collapsed. This crime syndicate may stand for a few year more. But after a certain point it will have to give up. Russia and Iran are not the only countries which regard the overthrow of Esad regime as an existential risk. Russia revoked a non-aggression clause in a treaty signed by Hafez al-Assad. So, in the event that a country intervenes in Syria with military action, Russia is not obligated to launch a counter-attack. China is on the table just because they are present. For the first time in Chinese history, China used the power of veto in a topic that does not concern China. In other words, it is trying to get the message across to the other imperialist countries that it also has power and they should not exclude it from the group.

